

PAGSUSURI NG BUHAY AT PAGLILINGKOD NI KRISTO

PAGLALAKAD
KASAMA
SI
JESUS
SA
KANYANG
MUNDO

MOSAYK KRISTIYANONG KOLEHIYO

PAGSUSURI NG BUHAY AT PAGLILINGKOD NI KRISTO

**PAGLALAKAD
KASAMA
SI
JESUS
SA
KANYANG
MUNDO**

MOSAYK KRISTIYANONG KOLEHIYO

© 2025 Mosaic Christian College. Nakalaan ang lahat ng karapatan.

Walang anumang bahagi ng publikasyong ito ang maaaring kopyahin, paramihin, itago sa isang retrieval system, o ipadala sa anumang anyo o sa anumang paraan, maging elektroniko, mekanikal, sa pamamagitan ng photocopying, pagre-record, pag-scan, o iba pa, nang walang naunang nakasulat na pahintulot mula sa tagapaglimbag, maliban sa maiikling sipi na ginagamit sa mga kritikal na pagsusuri o pinahihintulutan ng naaangkop na batas sa copyright.

Ang publikasyong ito ay lisensyado para sa indibidwal, hindi naililipat, hindi eksklusibo, at hindi pangkomersyal na paggamit lamang. Ang mamimili ay binibigyan ng limitadong karapatang ma-access at makita ang digital na nilalaman ayon lamang sa orihinal na mga tuntunin ng pagbili. Ang anumang hindi awtorisadong pagpaparami, pamamahagi, muling pagbebenta, pag-upload sa mga third-party na plataporma, o pampublikong pagpapakita ng materyal na ito ay mahigpit na ipinagbabawal at bumubuo ng paglabag sa mga batas sa copyright ng Estados Unidos at pandaigdigang batas.

Ang hindi awtorisadong paggamit, pagdodoble, o pamamahagi, kabilang ngunit hindi limitado sa digital piracy, ay lumalabag sa mga legal na karapatan ng mayakda at ng tagapaglimbag at sasailalim sa mga parusang sibil at/o kriminal alinsunod sa pinakabuong saklaw ng batas.

Ang mga sipi ng Kasulatan ay kinuha mula sa Holy Bible, New International Version®, NIV®. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 ng Biblica, Inc.™ Ginamit nang may pahintulot. Nakalaan ang lahat ng karapatan sa buong mundo.

Ginawa ng:
Mosaic Christian College
9535 Forest Lane, Suite 285
Dallas, TX 75243
www.gomosaic.college

Ginawa sa Estados Unidos ng Amerika

TALAAN NG NILALAMAN

Panimula

Kabanata 1: Ang Daigdig na Pinagpasukan ni Jesus

Makasaysayan at Kultural na Kaligiran
Mga Sekta ng mga Hudyo at Buhay Panrelihiyon
Mga Pag-unlad sa Panahong Intertestamental
Teolohikal na Kahalagahan ng Inkarnasyon

Kabanata 2: Ang Kapanganakan at mga Unang Taon ni Jesus

Mga Anunsyo at mga Salaysay ng Kapanganakan
Ang Pagkabata ni Jesus at ang Kanyang Maagang
Pagkakakilanlan
Ang Pagbabautismo kay Jesus at ang Pampublikong
Pagpapatotoo ng Ama
Mula sa Pagbabautismo Patungo sa Ilang: Ang Pasimula ng
Pampublikong Misyon ni Cristo

Kabanata 3: Ang Paghahanda para sa Ministeryo

Si Juan Bautista at ang Mensahe ng Tagapagpauna
Ang Pagbabautismo kay Jesus
Ang Pagtukso sa Ilang
Teolohikal na Kahulugan ng Pagsunod ni Jesus

Kabanata 4: Ang Maagang Ministeryo sa Judea at Galilea

Ang Pagtawag sa mga Unang Alagad
Mga Unang Tanda at mga Himala
Maagang Pagtuturo at Pagpapahayag ng Kaharian
Tumitinding Tensyon sa mga Pinunong Panrelihiyon

Kabanata 5: Ang Sermon sa Bundok

Ang mga Mapalad at ang mga Halaga ng Kaharian

Ang Katuparan ni Jesus sa Kautusan at sa mga Propeta
Panloob na Katuwiran at Pagbabago ng Puso
Pagsasabuhay ng Katuwiran at mga Prayoridad ng
Kaharian

Kabanata 6: Ang mga Talinghaga ni Jesus

Bakit Nagturo si Jesus sa Pamamagitan ng mga Talinghaga
Mahahalagang Talinghaga Tungkol sa Kaharian ng Diyos
Mga Talinghaga ng Biyaya, Awa, at Pagtubos
Mga Talinghaga ng Babala, Pananagutan, at Paghuhukom

Kabanata 7: Ang mga Himala ni Jesus

Mga Himala ng Pagpapagaling at Mapagmalasakit na
Ministryo
Mga Himala ng Pagpapalayas ng mga Demonyo at
Kapangyarihan laban sa Kadiliman
Mga Himala sa Kalikasan at Banal na Kapangyarihan
Mga Himala ng Muling Pagkabuhay at ang Kapangyarihan
ng Buhay

Kabanata 8: Ang mga Turo ni Jesus Tungkol sa Pagiging Alagad at Misyon

Ang Tawag na Sumunod kay Jesus
Ang Halaga ng Pagiging Alagad
Ang Pagbuo ng Karakter ng Kaharian
Ang Misyon ng mga Alagad

Kabanata 9: Ang Huling Linggo

Ang Maringal na Pagpasok at ang Pahayag ng Mesiyas
Ang Paglilinis ng Templo
Pagtuturo, Alitan, at ang Huling Hapunan
Ang Huling Hapunan at ang Bagong Tipan

Kabanata 10: Ang Pagdurusa, Kamatayan, at Muling Pagkabuhay ni Jesus

Ang Matinding Paghihirap sa Getsemani

Ang Pag-aresto at mga Paglilitis kay Jesus
Ang Pagpapako sa Krus at Kamatayan ni Jesus
Ang Paglilibing at Muling Pagkabuhay ni Jesus

Epilogo

Talasalitaan ng mga Termino

PANIMULA

Jesus Christ stands at the very heart of the Christian faith, yet many believers quietly carry an incomplete or unclear picture of who He truly is. We may know His name, quote His words, and even admire His example, while still missing the weight of why He came and what following Him actually requires. This matters because when our understanding of Jesus is blurred, our faith often becomes shallow and easily shaped by culture. Clarity about Jesus leads to genuine allegiance, and allegiance shapes every part of our lives.

Knowing Jesus rightly is not something reserved for pastors, scholars, or theologians. It is essential for every believer who claims His name. Scripture consistently connects spiritual growth to truly knowing Christ, not just knowing facts about Him. When believers are unsure about Jesus' authority, compassion, and mission, they often replace His voice with personal preference, cultural pressure, or tradition. A clear, biblical understanding of Jesus steadies faith, guards against distortion, and forms disciples who remain faithful when life becomes challenging.

The modern church faces constant pressure to reshape Jesus into a version that feels more comfortable or more manageable. Some highlight His kindness while overlooking His holiness. Others emphasize His authority while neglecting His compassion. Both approaches leave us with a distorted picture. The Gospels present one unified Christ, whose mercy flows from holiness and whose

authority is expressed through obedience to the Father. Embracing the whole Jesus protects us from a selective faith that accepts what is easy and quietly resists what is costly.

A clear view of Jesus also helps believers make sense of suffering, obedience, and sacrifice. Many struggle when faith becomes difficult because they were never taught that Jesus Himself walked a path marked by rejection, confrontation, and suffering. When hardship comes, faith built only on comfort often falters. Seeing Jesus clearly reminds us that suffering is not proof that God has abandoned us, but is often the place where trust and obedience are strengthened.

Jesus' life also reshapes how we understand authority. In a world that equates authority with control, visibility, or power, Jesus reveals authority rooted in submission to the Father and service to others. When this is misunderstood, leadership can become harsh or disengaged rather than Christlike. Understanding Jesus helps believers lead their families, churches, and communities with humility, faithfulness, and care, reflecting God's heart rather than personal ambition.

Understanding Jesus rightly is essential for mission as well. Mission does not begin with strategy or preference, but with who Jesus is. When He is seen only as a helper or encourager, mission feels optional and easily postponed. But when He is recognized as King, mission becomes a natural response of obedience and love. Believers who grasp Jesus' identity understand that sharing His life and truth is not reserved for a few, but flows from allegiance to Him.

This clarity also deepens worship. Worship becomes thin when Jesus is treated casually or sentimentally, because reverence grows from recognizing His holiness and authority. The Gospels show worship arising wherever Jesus is truly seen, whether through awe, repentance, obedience, or surrender. When believers know Jesus deeply, worship becomes heartfelt and meaningful, shaped by gratitude rather than routine.

Ultimately, this book matters because following Jesus requires knowing Him as He truly is. Discipleship is not self-improvement with spiritual language, but a life of surrender to a living Lord who calls for our allegiance. The Church does not need a more convenient or comfortable version of Jesus. It needs the biblical Jesus who saves, confronts, restores, and reigns. Every believer is shaped by the Jesus they believe in, and this book invites readers to encounter Christ clearly, faithfully, and with humble obedience.

KABANATA 1: ANG DAIGDIG NA PINASUKAN NI JESUS

PANIMULA

Pumasok si Jesus sa daigdig sa ganap na tamang sandali, at maingat na ipinapaalala ng mga Ebanghelyo na ang Kanyang pagdating ay hindi isang pribadong espirituwal na ideya, kundi isang tunay na pangyayari sa tunay na kasaysayan. Siya ay isinilang sa gitna ng mga taong hinubog ng mga pangako ng Diyos, pinagod ng dayuhang pamamahala, at nananabik sa pagliligtas. Mahalaga ang kontekstong ito sapagkat hindi nagsalita si Jesus mula sa malayo. Ipinahayag Niya ang kaharian ng Diyos sa gitna mismo ng pang-araw-araw na pakikibaka, kalituhan sa relihiyon, at mga sirang buhay. Upang tunay na sumunod sa Kanya, kailangan nating maunawaan ang daigdig na unang nakarinig ng Kanyang tinig at nakaranas ng Kanyang awtoridad, sapagkat ang parehong Hari ay patuloy na sumasalubong sa mga tao sa tunay na buhay hanggang ngayon.

Pumasok din si Jesus sa isang relihiyosong kultura na nakakakilala sa Kasulatan, nagmamahal sa tradisyon, at nakikipagtalo tungkol sa kabanalan, ngunit madalas ay hindi napapansin ang Diyos na inihahayag ng mga Kasulatang iyon. Marami ang nananabik sa isang Mesiyas, ngunit may magkakaibang inaasahan kung ano ang dapat maging anyo ng kaligtasan, at kung sino ang dapat nitong unang harapin. Pumasok si Jesus sa mga inaasahang iyon, nilinis Niya ang mga ito, at inilantad Niya ang mga diyus-diyosan sa ilalim ng mga ito, maging kapangyarihang

politikal, pampublikong katayuan, o mapagmataas na katiyakan sa sariling katuwiran. Kapag nakita natin ang daigdig na Kanyang pinasukan, mas nauunawaan natin kung bakit ang Kanyang mga salita ay tumagos nang matalim, at nagpagaling nang malalim.

SEKSYON 1: MAKASAYSAYAN AT KULTURAL NA KALIGIRAN

Pumasok si Jesus sa Israel sa ilalim ng pananakop ng Roma, sa mga panahong hinuhubog ng awtoridad ng Cesar ang pagbubuwis, paglalakbay, at kaayusang pampubliko, habang ang mga lokal na pinuno ay nagsisikap panatilihing nasisiyahan ang Roma, at kontrolado ang mga tao. Inilalagay ni Lucas ang Kanyang kapanganakan sa konteksto ng isang sensong imperyal, na nagpapakita na ang plano ng Diyos ay umuusad kahit tila ang imperyo ang may hawak ng panulat na sumusulat ng kasaysayan (Lucas 2:1–7, NIV). Hindi ipinahayag ang kaharian ni Jesus sa isang hungkag na espasyo, kundi sa isang daigdig na naniniwalang ang tunay na kapangyarihan ay nagmumula sa Roma, at hindi sa langit.

Pumasok din si Jesus sa isang kulturang mahigpit na magkakaugnay ang pamilya, kabuhayan, pagsamba, at dangal, at kung saan ang kahihiyan ay kayang ihiwalay ang isang tao gaya ng kahirapan. Umaasa ang mga nayon sa agrikultura, mabilis na nagdadala ng balita ang mga rutang pangkalakalan, at hinuhubog ng mga pagtitipon sa sinagoga ang identidad ng pamayanan linggo-linggo. Sa ganitong kapaligiran, ang habag ni Jesus ay hindi kailanman sentimental, kundi banal na awa na nagbabalik sa mga tao sa Diyos, at sa isa't isa. Ang pag-unawa sa telang panlipunang ito ay tumutulong sa atin na makita kung bakit ang Kanyang mga himala, mga salu-salo, at mga

komprontasyon ay naging mga pampublikong sandali ng pagbabago.

Anino ng Roma at ang Hindi Natitinag na Awtoridad ni Jesus

Hinarap ni Jesus ang presensya ng Roma nang hindi kailanman itinuturing ang Roma bilang pangwakas na awtoridad sa buhay ng tao, sapagkat alam Niyang ang kasalanan ang mas malalim na pagkakabihag. Nang Siya ay tanungin tungkol sa pagbabayad ng buwis, tinanggihan Niya ang parehong duwag na kompromiso, at pabiglang paghihimagsik, at hiniling Niya na ibigay sa Diyos ang mga bagay na sa Diyos (Mateo 22:15–22, NIV). Sa isang lupain kung saan ang mga barya ay may larawan ng Cesar, itinuro ni Jesus ang mga puso patungo sa Diyos na ang larawan ay nakatatak sa bawat tao, at ginawa Niya ito nang may matatag na awtoridad.

Ang pagiging alagad ni Jesus ay nangangailangan pa rin ng gayong katatagan, sapagkat bawat panahon ay may sariling mga presyur na humihingi ng sukdulang katapatan. May mga mananampalatayang natutuksong basbasan ang galit na politikal, habang ang iba naman ay natutuksong itago ang pananampalataya upang manatiling komportable, ngunit tinatawag ni Jesus ang Kanyang mga tao sa walang takot na pagsunod sa Ama. Itinuturo ng Kanyang awtoridad na igalang ang mga istruktura ng pamahalaan nang hindi sinasamba ang mga ito, at labanan ang kawalan ng katarungan nang hindi ginagawang proyekto ng tao ang kaligtasan. Siya ay nananatiling Hari na hindi kayang takutin ng mga imperyo.

Takot ni Herodes at ang Halaga ng Presensya ni Cristo

Pumasok si Jesus sa isang rehiyong pinamumunuan ni Herodes na minarkahan ng hinala, at karahasan, sapagkat ang mga pinunong walang katiyakan ay laging itinuturing ang presensya ng Diyos bilang kompetisyon. Itinala ni Mateo na nabagabag si Herodes sa balita ng isang bagong silang na hari, at ang kanyang takot ay humantong sa marahas na pagkilos habang sinusubukan niyang burahin ang banta na hindi niya makontrol (Mateo 2:1–16, NIV). Mula pa sa simula, inilantad ng pagdating ni Jesus ang kadilimang kumakapit sa kapangyarihan, at ang Kanyang mismong pag-iral ay pumilit sa mga tao na pumili sa pagitan ng pagpapasakop, at pag-iingat sa sarili.

Patuloy na ginuguhit ni Jesus ang parehong linya ng paghihiwalay, sapagkat hinahamon ng Kanyang presensya ang pagnanais ng puso na manatiling may kontrol. Ang kuwento ni Herodes ay nagbababala na ang relihiyosong wika ay maaaring gamitin upang itago ang kalkulasyong politikal, at ang takot ay maaaring magmukhang pagiging maingat. Ang aral na pastoral ay hindi ang maging mapag-alinlangan, kundi ang maging malinaw ang paningin, sapagkat hahamunin ng kaharian ni Cristo ang bawat huwad na trono, kabilang ang itinatayo natin sa ating sarili. Ang Kanyang kabanalan ay hindi ligtas, ngunit ito ay nagliligtas.

Wika, Pagkatuto, at ang Saklaw ng mga Salita ni Jesus

Pumasok si Jesus sa isang daigdig na maraming wika, kung saan hinuhubog ng Aramaico ang pang-araw-araw na pananalita, nagdadala ng banal na bigat ang Hebreo, at nagsisilbi ang Griyego sa kalakalan, at mas malawak na komunikasyon. Mahalaga ang realidad na ito sapagkat ang Kanyang pagtuturo ay narinig ng mga karaniwang manggagawa, mga dalubhasang eskriba, at mga tagalabas

na dumaraan sa mga rutang pangkalakalan, at mabilis na lumaganap ang Kanyang mga salita lampas sa hangganan ng mga nayon. Inilarawan ni Lucas kung paano si Jesus, kahit bata pa, ay nakipag-usap sa mga guro sa loob ng templo, na maagang naghayag ng karunungan, at linaw na kalaunan ay magpapamangha sa mga tao (Lucas 2:46–52, NIV).

Ang awtoridad ni Jesus ay hindi kailanman umasa sa edukasyong pang-elite, ngunit hindi rin ito kailanman kinulang sa lalim, sapagkat Siya ay nagsalita bilang ang Isang lubos na nakakakilala sa Ama. Para sa Iglesia ngayon, hinahamon nito ang parehong mapagmataas na anti-intelektuwalismo, at mapagmataas na akademikong pagmamataas, sapagkat hinuhubog ni Cristo ang mga alagad na umiibig sa katotohanan, at nagsasalita nang malinaw. Ang layunin ay hindi kahanga-hangang bokabularyo, kundi tapat na kalinawan na nagdadala ng Salita ng Diyos sa tunay na buhay. Patuloy na tumatawid sa mga hangganang kultural ang mga salita ni Jesus sapagkat ang mga ito ay nakaugat sa banal na realidad, at hindi sa uso ng tao.

Dangal, Kahihyan, at ang Awa na Nagbabalik

Pumasok si Jesus sa isang lipunan kung saan ang dangal ay panlipunang salapi, at ang kahihyan ay maaaring magtulak sa isang tao sa laylayan kahit nakatira siya malapit sa sentro ng bayan. Ang karamdaman, kahirapan, at kabiguang moral ay madalas may kasamang pampublikong mantsa, at ipinapalagay ng marami na ang mga pasaning iyon ay patunay ng hindi kaluguran ng Diyos. Direktang hinarap ni Jesus ang ganitong lohika nang Kanyang patawarin, at pagalingin ang paralitiko, at kinilala ng karamihan na ang Diyos ay nagbigay ng gayong awtoridad sa isang tao (Mateo 9:1–8, NIV). Hindi lamang Niya inayos ang mga

katawan, ibinalik Niya ang mga tao sa pakikipag-ugnayan sa Diyos.

Ang awa ni Jesus ay nananatiling banal, na nangangahulugang hindi nito pinapalusot ang kasalanan, ngunit inililigtas nito ang mga makasalanan mula sa pag-iisa, at kawalan ng pag-asa. Kailangang matutunan ng ministeryong pastoral ang huwarang ito, sapagkat patuloy na nabubuhay ang mga tao sa ilalim ng matinding kahihyan kahit itinatago nila ito sa likod ng tagumpay. Ang pangangalagang nakasentro kay Cristo ay nagsasalita ng kapatawaran na may katotohanan, tumatawag sa pagsisisi nang walang kalupitan, at muling nagtatayo ng dangal sa pamamagitan ng pagiging kabilang sa Iglesia. Kapag nagpanumbalik si Jesus, higit pa sa ginhawa ang Kanyang ibinibigay, binibigyan Niya ng bagong lugar sa hapag ng Diyos.

Pang-araw-araw na Gawain at ang Banal na Tawag ng Pagiging Alagad

Pumasok si Jesus sa karaniwang buhay paggawa, at pinili Niya ang Kanyang mga alagad mula sa mga gawain ng lambat, bangka, buwis, at mahahabang araw. Hindi Siya nagsimula sa pagrekrut ng mga kahanga-hanga sa lipunan, kundi sa pagtawag sa mga taong nakakakilala ng pagod, panganib, at pagkabigo ng limitadong kontrol. Itinala ni Marcos ang Kanyang pagtawag sa mga mangingisda, at inilarawan Niya ang pagiging alagad bilang isang nagbabagong misyon, at hindi isang libangan para sa mausisang espirituwal (Marcos 1:16–20, NIV). Ang Kanyang awtoridad ay sumalubong sa kanila sa kanilang paggawa, at binago ng Kanyang tawag ang kanilang identidad.

Patuloy na tinatawag ni Jesus ang mga tao mula sa karaniwang buhay patungo sa pambihirang pagsunod, ngunit bihira Niyang alisin sila mula sa mga pangangailangan, at presyur ng daigdig. Sa halip, tinuturuan Niya ang Kanyang mga tagasunod na magtrabaho nang tapat, maglingkod nang may katapatan, at sukatin ang buhay ayon sa kaluguran ng Ama sa halip na palakpak ng publiko. Hindi hinahamak ng pagiging alagad ang pang-araw-araw na pananagutan, tinutubos nito ang mga ito sa pamamagitan ng muling pag-aayos ng katapatan. Kapag tumawag si Jesus, hindi lamang Siya nagdadagdag ng gawaing panrelihiyon, humuhubog Siya ng bagong buhay sa ilalim ng Kanyang pagka-Panginoon.

SEKSYON 2: MGA SEKTA NG MGA HUDYO AT BUHAY PANRELIHIYON

Pumasok si Jesus sa isang malalim na relihiyosong tanawin kung saan iginagalang ang Kasulatan, itinatag ang mga ritmo ng pagsamba, at hinuhubog ng mga pagt adbata tungkol sa kabanalan ang pampublikong pagkakakilanlan. Gayunman, hati ang espirituwal na kalagayan, sapagkat iba't iba ang pangkat na nag-aalok ng magkakatunggaling larawan ng pagiging tapat, na madalas ay nakatali sa katayuang panlipunan at estratehiyang politikal. Hinarap ni Jesus ang nagkakawatak-watak na daigdig na iyon nang may awtoridad, nagtuturo sa mga sinagoga, at inilalantad ang puso sa likod ng panlabas na pagpapakita. Ipinakita ng Kanyang presensya na ang tunay na kabanalan ay umaagos mula sa pakikipag-ugnayan sa Diyos, at hindi mula sa maingat na pamamahala ng anyo.

Pumasok din si Jesus sa isang bayang nananabik sa pagliligtas ng Diyos, ngunit madalas ay sinusubukang kontrolin kung ano ang dapat maging anyo ng pagliligtas na iyon. May ilan na inuuna ang mahigpit na tradisyon, may ilan na inuuna ang impluwensiya sa templo, may ilan na umatras sa mga pamayanang nakatuon sa kadalisayan, at may ilan na naghahangad ng marahas na paglaban. Hindi pinuri ni Jesus ang alinmang pangkat, at hindi rin Niya binalewala ang kanilang mga alalahanin, bagkus hinarap Niya ang kasalanan, tinupad ang Kasulatan, at ipinahayag ang kaharian ng Diyos bilang pagliligtas ng Ama, at hindi tagumpay ng tao. Kapag nauunawaan natin ang mga pangkat na ito, mas nakikita natin kung bakit si Jesus ay hinangaan nang labis, at kinasuklaman nang labis.

Mga Fariseo at ang Tukso ng Matuwid na Pagkontrol

Hinarap ni Jesus ang mga Fariseo bilang seryosong mga mag-aaral ng Kasulatan, ngunit inilantad Niya kung paanong ang debosyon ay maaaring maging kasangkapan ng pagkontrol kapag ang puso ay naghahanap ng katiyakan sa pamamagitan ng pagsunod sa mga tuntunin. Sa isang pagtatalo tungkol sa tradisyon, sinaway ni Jesus ang pagangat sa mga tuntunin ng tao kaysa sa mga utos ng Diyos, at iginiit Niya na ang tunay na kadalisayan ay nagsisimula sa puso, at hindi sa mga ritwal na maingat na pinamamahalaan. Hindi itinapon ng Kanyang awtoridad ang kabanalan, ngunit iniligtas nito ang kabanalan mula sa pagkukunwari, at ibinaling ito sa tunay na nais ng Diyos.

Mahalaga pa rin ang komprontasyon ni Jesus sapagkat ang mga pamayanang panrelihiyon ay maaaring dahan-dahang maanod sa parehong tukso, na sinusukat ang pagiging tapat sa pamamagitan ng nakikitang pagsunod sa halip na mapagkumbabang pagsunod sa Ama. Kailangang bantayan

ng pamumunong pastoral ang isang kulturang nagtatago ng kasalanan sa likod ng pagganap, at ipinagkakamali ang hindi komportable bilang tunay na paghatol ng Diyos. Itinuturo ng pagiging alagad na nakasentro kay Cristo na ang biyaya ay hindi nagpapahina sa kabanalan, bagkus itinatag nito ang kabanalan, sapagkat binabago ng Ama ang puso bago ang mga kamay. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang mga tao sa isang katuwiran na umaasa sa Kanya, at hindi sa pangangalaga ng imahe.

Mga Saduceo at ang Panganib ng Kapangyarihang Walang Pag-asa

Nakipagtagpo si Jesus sa mga Saduceo na may impluwensiya sa pamamagitan ng sistema ng templo, at madalas ay nakikipag-ugnayan sa katatagang politikal, kahit kapag pinapamanhid nito ang espirituwal na paghihintay. Tinanggihan ng kanilang teolohiya ang muling pagkabuhay, at itinuwid sila ni Jesus sa pamamagitan ng pag-ugat ng pag-asa sa kapangyarihan ng Diyos, at sa Salita ng Diyos, at hindi sa mga palagay ng mga nasa mataas na katayuan. Inilantad ng Kanyang awtoridad kung paanong ang espirituwal na pamumuno ay maaaring maging hungkag kapag mas hinuhubog ito ng akses sa kapangyarihan kaysa ng takot sa Panginoon.

Babala pa rin ang tugon ni Jesus sa anumang henerasyong natutuksong ipagpalit ang biblikal na pag-asa kapalit ng seguridad ng institusyon. Kapag itinatangi ng mga pinuno ang muling pagkabuhay sa pagsasabuhay, kahit hindi sa doktrina, nahuhulog sila sa pragmatismong hindi kayang umaliw sa namamatay, o humarap sa kawalan ng katarungan nang may tapang. Kailangang alalahanin ng Iglesia na ang Kristiyanismo ay hindi programang moral, ito ay buhay mula sa buhay na Diyos, na sinigurado ni Cristo, at ipinangako sa pamamagitan ng muling

pagkabuhay. Hindi lamang nag-aalok si Jesus ng mga ideya, nag-aalok Siya ng buhay na kinabukasan na nakasandig sa katapatan ng Ama.

Buhay sa Sinagoga at ang Pampublikong Salita ng Kaharian

Madalas na nagturo si Jesus sa mga sinagoga, na nagsilbing lokal na sentro para sa pagbasa ng Kasulatan, panalangin, at paghubog ng pamayanan. Hinuhubog ng mga pagtitipong ito ang mga tao linggo-linggo, na lumilikha ng tagapakinig na sanay makinig, magtanong, at tumugon, kaya naging kapwa madaling maunawaan, at nakakapukaw ng pagtutol ang pagtuturo ni Jesus. Itinala ni Lucas na binasa ni Jesus ang mula kay Isaias sa Nazaret, at ipinahayag Niyang natupad ito sa Kanya, na inilalagay ang Kanyang pagkakakilanlan sa gitna ng pag-asa ng Israel. Ang Kanyang awtoridad ay hindi malabo, ito ay binibigkas sa loob ng nagsasamang pagsamba.

Ipinapaalala rin ng paggamit ni Jesus sa sinagoga na hinuhubog ng Diyos ang mga alagad sa pamamagitan ng pampublikong pagpapahayag, at pinagsasaluhang buhay, at hindi sa nakahiwalay na espirituwalidad. Pinatitibay ang matang pananampalataya kapag binabasa, ipinapaliwanag, at inilalapat ang Kasulatan sa pamayanan sa ilalim ng pagka-Panginoon ni Cristo. Gayunman, ipinapakita rin ni Jesus na ang pamilyaridad ay maaaring magbunga ng pagtutol, sapagkat madalas tanggihan ng mga tao ang katotohanang humahamon sa kanilang mga palagay. Ang tungkuling pastoral ay panatilihing sentro ang Salita, at hayaang si Jesus ang magtakda ng katuparan, sa halip na ang kaginhawaan ang magtakda ng pagbasa.

Mga Esenio, Pag-atras, at ang Hangganan ng Pag-iisa

Pumasok si Jesus sa isang daigdig na may mga taong naghahangad ng kabanalan sa pamamagitan ng paghihiwalay, na naniniwalang ang daan ng pagiging tapat ay ang paglayo sa katiwalian. Bagaman hindi inilalarawan ng mga Ebanghelyo si Jesus bilang bahagi ng kilusang Esenio, ang mas malawak na hilig na umatras ay tumutulong ipaliwanag ang uhaw sa kadalisayan, at ang pagkadismaya sa pamumunong nakompromiso. Ipinanalangin ni Jesus na maprotektahan ang Kanyang mga alagad mula sa kasamaan nang hindi inaalis sa daigdig, na nagpapakita ng kabanalang nakikibahagi sa halip na tumatakas. Binabanal ng Kanyang awtoridad ang mga tao para sa misyon, at hindi para sa pagtatago.

Direktang nagsasalita ang huwaran ni Jesus sa mga mananampalatayang nasusuklam sa pagkabulok ng kultura, at natutuksong umatras sa mga nakakulong na pamayanang panrelihiyon. May lugar para sa disiplinadong pamayanan, at seryosong pamumuhay, ngunit hindi tinatawag ni Cristo ang Kanyang mga tao na iwan ang kanilang mga kapitbahay. Isinusugo Niya sila na may katotohanan, kababaang-loob, at tapang, sapagkat ang Kanyang kabanalan ay aktibong pag-ibig, at hindi takot na paghihiwalay. Tinuturuan ng pagiging alagad ang paglaban sa kasalanan nang hindi iniwasan ang mga makasalanan, sapagkat ganoon dinala ni Jesus ang puso ng Ama sa daigdig.

Mga Selote, Karahasan, at ang Maling Paggamit ng Pag-asang Mesiyaniko

Pumasok si Jesus sa isang kapaligirang may mga naniniwalang ang paglaya ay nangangailangan ng dahas, at kung saan ang sigasig ay maaaring mapagkamalang pagiging tapat. Nauunawaan ang pagnanais ng kalayaan, ngunit ang tukso ay ang hubugin ang Mesiyas bilang sandata, at ituring ang mga kaaway bilang tunay na problema. Tinanggihan ni Jesus ang ganitong landas, itinuro Niya ang pag-ibig sa mga kaaway, at tinawag ang Kanyang mga tagasunod palayo sa mapaghiganting likas na hilig na sumasalamin sa galit ng daigdig. Hindi itinatanggi ng Kanyang awtoridad ang kawalan ng katarungan, ngunit tumatanggi itong tubusin ito sa pamamagitan ng poot.

Patuloy na hinaharap ng kaharian ni Jesus ang tukso na ituring ang tagumpay na politikal bilang kaligtasang espirituwal, at bigyang-katwiran ang kalupitan bilang tapang. Kailangang hubugin ng mga pastor, at ng mga may-gulang na mananampalataya, ang mga tao tungo sa mas malalim na pag-asa na kayang magdusa nang hindi nagiging mapait, at kayang maghanap ng katarungan nang hindi nawawala ang awa. Tinatanggi ng pagkahinog na nakasentro kay Cristo ang parehong kaduwagan, at kalupitan, sapagkat inihahayag ni Jesus ang kabanalan ng Ama sa pamamagitan ng mapagkaloob na pagsunod. Nagwawagi Siya hindi sa pamamagitan ng pagtapat ng karahasan, kundi sa pamamagitan ng pagdaig sa masama sa pamamagitan ng mabuti, at ang daang iyon ay nananatiling landas ng Iglesia.

SEKSYON 3: MGA PAG-UNLAD SA PANAHONG INTERTESTAMENTAL

Pumasok si Jesus sa isang salaysay na hinubog sa loob ng maraming siglo, kabilang ang mahabang panahon na namuhay ang Israel sa ilalim ng impluwensiya ng mga dayuhan, at nakipagbuno sa pagkakakilanlan habang nasa ilalim ng presyur. Bagaman nagtatapos ang salaysay ng Lumang Tipan, hindi tumigil ang kasaysayan, at ipinagpatuloy ng mga tao ang kanilang mga Kasulatan, ang kanilang mga tanong, at ang kanilang pananabik sa pagkilos ng Diyos. Ipinahayag ni Pablo na ang pagdating ni Jesus ay nangyari sa kaganapan ng panahon, na nagbibigay-diin sa takdang oras ng Diyos, at hindi sa pagkakataon lamang (Galacia 4:4–5). Ang daigdig na pinasukan ni Jesus ay inihanda, kahit sa pamamagitan ng paghihirap, para sa paghahayag ng Anak.

Pumasok din si Jesus sa isang kontekstong hinubog ng paghahalo ng kultura, kaguluhang politikal, at lumalaking mga inaasahan tungkol sa Mesiyas. Binago ng impluwensiyang Helenistiko ang wika, at pag-aaral, at nagdebate ang mga pamayanang Hudyo kung paano mamuhay nang tapat habang may presyur na makibagay. May mga pag-aalsa at mga pamahalaang umangat, at bumagsak, at ang mga pagbabagong iyon ay nagpatibay ng pag-asa sa isang tagapagligtas na sa wakas ay magbabalik ng katuwiran. Nang ipahayag ni Jesus ang kaharian, hinarap Niya ang naipong kasaysayang iyon, itinuwid ang mga maling inaasahan, at tinupad ang mga tunay na pangako sa Kanyang sariling persona.

Mula sa Alaala ng Pagkatapon Patungo sa Pananabik sa Mesiyas

Pumasok si Jesus sa isang bayang may alaala ng pagkatapon bilang kapwa hatol, at paglilinis, at ang alaalang iyon ay nagpatulis sa pananabik sa pangmatagalang pagpapanumbalik. Kahit nakabalik na sila

sa lupain, marami ang nakadamang may nananatiling hindi pa nalulutas, sapagkat nagpatuloy ang pamamayani ng mga dayuhan, at nanatiling banta ang espirituwal na kompromiso. Ipinapakita ng tanong ng mga tao kay Juan Bautista na buhay, at naghahanap, ang inaasahang mesiyaniko, sapagkat inusisa nila kung siya ba ang Cristo (Juan 1:19–23). Pumasok si Jesus sa pananabik na iyon, hindi bilang anino ng mga tagapagligtas noon, kundi bilang tiyak na sagot ng Diyos.

Ipinapakita ng pagdating ni Jesus na ang kaligtasan ng Diyos ay humaharap sa panlabas na pang-aapi, at sa panloob na paghihimagsik, at tumatangging makuntento sa bahagyang pag-aayos lamang. Maraming tao ang nais na ayusin ng Diyos ang mga kalagayan habang iniwan ang puso na hindi nagbabago, ngunit dumating si Cristo upang ipagkasundo ang mga makasalanan sa Ama, at buuin muli ang isang banal na bayan. Nagsisimula rito ang paglalapat na pastoral, sapagkat kailangang maiba ng pagiging alagad ang pananabik sa kaginhawaan, at ang pananabik sa Diyos. Tinutupad ni Jesus ang pag-asa sa pamamagitan ng pagbibigay ng Kanyang sarili, at muli Niyang inilalarawan ang pagliligtas bilang pagpapanumbalik sa Diyos bago ang pagpapanumbalik ng anumang kalagayang panlupa.

Helenisasyon at ang Presyur na Baguhin ang Kahulugan ng Katapatan

Pumasok si Jesus sa isang daigdig na hinubog ng impluwensiyang Griyego na nagbago sa pampublikong buhay sa pamamagitan ng wika, pilosopiya, at panlipunang ambisyon. Lumikha ang impluwensiyang iyon ng presyur na ayusin ang pagkakakilanlang Hudyo, hindi palagi sa lantad na pag-uusig, kundi sa banayad na pagbago ng kung ano ang itinuturing na kagalang-galang, at makabago. Ipinapakita ng Bagong Tipan ang ganitong halong

kapaligiran, kung saan ang wikang Griyego ay naglingkod sa malawak na komunikasyon, habang binabantayan ng mga pamayanang Hudyo ang natatanging tipan. Ipinakikilala ni Juan si Jesus bilang ang walang hanggang Salita na naging tao, na humaharap sa bawat pagtatangka ng kultura na hubugin ang Diyos ayon sa sariling larawan nito (Juan 1:1–14).

Hinaharap ng pagkakatawang-tao ni Jesus ang kapwa sinaunang, at makabagong, presyur na palambutin ang katotohanan upang mapabilang. Tinuturuan ng hinog na pagiging alagad ang pagsasalita ng ebanghelyo sa wikang nauunawaan ng mga tao nang hindi isinusuko ang mensaheng kailangan ng mga tao. Kailangang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makitang ang pagtanggap ng kultura ay hindi katumbas ng katapatan, at ang kompromiso ay madalas nagsisimula sa maliliit na pagbabago. Pumapasok si Jesus sa mga kultura upang tubusin ang mga ito, at hindi upang muling tatakan ng mga ito ang Kanyang pagkakakilanlan, at ang Kanyang awtoridad ang nagbibigay-tapang upang manatiling naiiba na may kababaang-loob, at pag-ibig.

Pag-aalsa ng mga Macabeo at ang Pang-akit ng Kaluwalhatian sa Pamamagitan ng Lakas

Pumasok si Jesus sa isang lupain na ipinagdiriwang ang mga alaala ng bayaniing paglaban, at ang pamana ng mga Macabeo ay humubog sa pag-asang ang Mesiyas ay tatalo sa mga kaaway sa pamamagitan ng kapangyarihan. Ang kasaysayang iyon ay nagpalaki ng paghanga sa lakas, at tagumpay, at nagpaunawa na ang pagdurusa ay kabiguan, at hindi katapatan. Gayunman, paulit-ulit na itinuwid ni Jesus ang mga inaasahan sa pamamagitan ng paglalarawan ng Kanyang misyon bilang sakripisyo, at paglilingkod, at hindi pamamayani. Sinabi Niya sa Kanyang mga alagad na ang

Anak ng Tao ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay bilang pantubos para sa marami (Marcos 10:45).

Hinahamon ng pagtuturo ni Jesus ang bawat pagnanasa na sukatin ang gawain ng Diyos sa pamamagitan ng nakikitang pagtatagumpay, at agarang resulta. Madalas matukso ang Iglesia na habulin ang impluwensiya, palakpak, at lakas ng kulturang pinanghahawakan, na inaakalang ang lakas ang patunay ng katotohanan. Ipinapakita ni Cristo ang ibang uri ng kaluwalhatian, ang kaluwalhatian ng pagsunod na nagtitiwala sa Ama kahit mukhang mahina ang mga kinalalabasan. Kailangang sanayin ng pamumunong pastoral ang mga tao sa tapat na pagtitiis, sapagkat ang awtoridad ni Jesus na hugis-krus ay humuhubog ng isang bayang hugis-krus. Sa kaharian, ang lakas ay sinusukat sa pag-ibig na nananatiling banal sa ilalim ng presyur.

Pag-angat at Pagbagsak ng mga Lokal na Pinuno, at ang Pagkagutom sa Tunay na Hari

Pumasok si Jesus sa isang tanawing politikal na hinubog ng pabago-bagong mga pinuno na nangangakong magbibigay ng katatagan, ngunit madalas ay nagdadala ng pagsasamantala. Maaaring maringal ang pamumuno sa mga gusali, at marahas sa pagkontrol, at natutong mamuhay nang maingat ang karaniwang tao, na nag-iingat sa pananalita, at pagkilos. Sa gayong kapaligiran, ipinahayag ni Jesus ang isang kahariang hindi nakasalalay sa mga alyansa ng palasyo, at pumasok Siya sa Jerusalem sa paraang tumutupad sa Kasulatan habang tumatangging magpakitang-gilas na may militar na porma (Mateo 21:1–11). Inilantad ng Kanyang awtoridad ang kaibahan ng kapangyarihang palabas lamang, at ng matuwid na paghahari.

Patuloy na hinaharap ni Jesus ang makabagong pagkagutom sa mga pinunong mukhang malalakas, ngunit walang laman sa espiritu. Maaaring matukso ang mga mananampalataya na magtiwala sa karisma kaysa sa karakter, at sa estratehiya kaysa sa kabanalan, ngunit inihahayag ni Cristo ang Ama sa pamamagitan ng mapagkumbabang pagsunod. Ang tungkuling pastoral ay sanayin ang mga tao na makilala ang tunay na awtoridad, na laging nakatali sa katotohanan, at pag-ibig. Si Jesus ang Hari na pumapasok hindi upang humanga ang mapagmataas, kundi upang iligtas ang mapagpakumbaba, at ang Kanyang paghahari ay nag-aanyaya ng pagtitiwalang tumatagal sa gitna ng kawalang-katatagang politikal.

Katahimikan ng Propeta at ang Disiplina ng Paghihintay sa Diyos

Pumasok si Jesus matapos ang mga salinlahing nadama ang kirot ng paghihintay, na tila tumahimik ang langit habang patuloy na malakas ang mga suliranin. Ang paghihintay na iyon ay nagbunga ng uhaw, at pagkadismaya, at nagbigay ng puwang sa paghuhula-hula, pagkabalisa, at mga espirituwal na madaling daan. Gayunman, itinatanghal ng Kasulatan ang paghihintay bilang disiplina na naglilinis ng pag-asa, sapagkat kumikilos ang Diyos sa Kanyang oras, at hindi sa atin. Inilarawan ni Lucas si Simeon, at si Ana, bilang mga tapat na sumasamba na naghihintay sa kaaliwan ng Diyos, at nakilala nila si Jesus bilang katuparan nang hindi Siya napansin ng iba (Lucas 2:25–38).

Tinuturuan ni Jesus ang Iglesia na maghintay nang may pananampalataya, at hindi padalus-dalos, sapagkat ang nagmamadaling pag-asa ay madalas nagiging baluktot na pag-asa. Kapag nasa ilalim ng presyur, maaaring maghanap ang mga mananampalataya ng bago, mabilis na lunas, o mga dramatikong pahayag, ngunit hinuhubog ni Cristo ang

katatagan sa pamamagitan ng pagtitiwala sa mga pangako ng Ama. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga tao na makita na ang paghihintay ay hindi nasasayang na panahon kapag ito ay nakaugat sa pagsamba, at pagsunod. Pumasok si Jesus sa ganap na tamang sandali, at ang Kanyang takdang oras ay nagpapatiyak sa atin na ang tila katahimikan ng Diyos ay hindi pag-abandona, kundi madalas ay paghahanda.

SEKSYON 3: MGA PAG-UNLAD SA PANAHONG INTERTESTAMENTAL

Pumasok si Jesus sa isang salaysay na hinubog sa loob ng maraming siglo, kabilang ang mahabang panahon na namuhay ang Israel sa ilalim ng impluwensiya ng mga dayuhan, at nakipagbuno sa pagkakakilanlan habang nasa ilalim ng presyur. Bagaman nagtatapos ang salaysay ng Lumang Tipan, hindi tumigil ang kasaysayan, at ipinagpatuloy ng mga tao ang kanilang mga Kasulatan, ang kanilang mga tanong, at ang kanilang pananabik sa pagkilos ng Diyos. Ipinahayag ni Pablo na ang pagdating ni Jesus ay nangyari sa kaganapan ng panahon, na nagbibigay-diin sa takdang oras ng Diyos, at hindi sa pagkakataon lamang (Galacia 4:4–5). Ang daigdig na pinasukan ni Jesus ay inihanda, kahit sa pamamagitan ng paghihirap, para sa paghahayag ng Anak.

Pumasok din si Jesus sa isang kontekstong hinubog ng paghahalo ng kultura, kaguluhang politikal, at lumalaking mga inaasahan tungkol sa Mesiyas. Binago ng impluwensiyang Helenistiko ang wika, at pag-aaral, at nagdebate ang mga pamayanang Hudyo kung paano mamuhay nang tapat habang may presyur na makibagay.

May mga pag-aalsa at mga pamahalaang umangat, at bumagsak, at ang mga pagbabagong iyon ay nagpatibay ng pag-asa sa isang tagapagligtas na sa wakas ay magbabalik ng katuwiran. Nang ipahayag ni Jesus ang kaharian, hinarap Niya ang naipong kasaysayang iyon, itinuwid ang mga maling inaasahan, at tinupad ang mga tunay na pangako sa Kanyang sariling persona.

Mula sa Alaala ng Pagkatapon Patungo sa Pananabik sa Mesiyas

Pumasok si Jesus sa isang bayang may alaala ng pagkatapon bilang kapwa hatol, at paglilinis, at ang alaalang iyon ay nagpatulis sa pananabik sa pangmatagalang pagpapanumbalik. Kahit nakabalik na sila sa lupain, marami ang nakadamang may nananatiling hindi pa nalulutas, sapagkat nagpatuloy ang pamamayani ng mga dayuhan, at nanatiling banta ang espirituwal na kompromiso. Ipinapakita ng tanong ng mga tao kay Juan Bautista na buhay, at naghahanap, ang inaasahang mesiyaniko, sapagkat inusisa nila kung siya ba ang Cristo (Juan 1:19–23). Pumasok si Jesus sa pananabik na iyon, hindi bilang anino ng mga tagapagligtas noon, kundi bilang tiyak na sagot ng Diyos.

Ipinapakita ng pagdating ni Jesus na ang kaligtasan ng Diyos ay humaharap sa panlabas na pang-aapi, at sa panloob na paghihimagsik, at tumatangging makuntento sa bahagyang pag-aayos lamang. Maraming tao ang nais na ayusin ng Diyos ang mga kalagayan habang iniwan ang puso na hindi nagbabago, ngunit dumating si Cristo upang ipagkasundo ang mga makasalanan sa Ama, at buuin muli ang isang banal na bayan. Nagsisimula rito ang paglalapat na pastoral, sapagkat kailangang maiba ng pagiging alagad ang pananabik sa kaginhawaan, at ang pananabik sa Diyos. Tinutupad ni Jesus ang pag-asa sa pamamagitan ng

pagbibigay ng Kanyang sarili, at muli Niyang inilalarawan ang pagliligtas bilang pagpapanumbalik sa Diyos bago ang pagpapanumbalik ng anumang kalagayang panlupa.

Helenisasyon at ang Presyur na Baguhin ang Kahulugan ng Katapatan

Pumasok si Jesus sa isang daigdig na hinubog ng impluwensiyang Griyego na nagbago sa pampublikong buhay sa pamamagitan ng wika, pilosopiya, at panlipunang ambisyon. Lumikha ang impluwensiyang iyon ng presyur na ayusin ang pagkakakilanlang Hudyo, hindi palagi sa lantad na pag-uusig, kundi sa banayad na pagbago ng kung ano ang itinuturing na kagalang-galang, at makabago. Ipinapakita ng Bagong Tipan ang ganitong halong kapaligiran, kung saan ang wikang Griyego ay naglingkod sa malawak na komunikasyon, habang binabantayan ng mga pamayanang Hudyo ang natatanging tipan. Ipinakikilala ni Juan si Jesus bilang ang walang hanggang Salita na naging tao, na humaharap sa bawat pagtatangka ng kultura na hubugin ang Diyos ayon sa sariling larawan nito (Juan 1:1–14).

Hinaharap ng pagkakatawang-tao ni Jesus ang kapwa sinaunang, at makabagong, presyur na palambutin ang katotohanan upang mapabilang. Tinuturuan ng hinog na pagiging alagad ang pagsasalita ng ebanghelyo sa wikang nauunawaan ng mga tao nang hindi isinusuko ang mensaheng kailangan ng mga tao. Kailangang tulongan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makitang ang pagtanggap ng kultura ay hindi katumbas ng katapatan, at ang kompromiso ay madalas nagsisimula sa maliliit na pagbabago. Pumapasok si Jesus sa mga kultura upang tubusin ang mga ito, at hindi upang muling tatakan ng mga ito ang Kanyang pagkakakilanlan, at ang Kanyang

awtoridad ang nagbibigay-tapang upang manatiling naiiba na may kababaang-loob, at pag-ibig.

Pag-aalsa ng mga Macabeo at ang Pang-akit ng Kaluwalhatian sa Pamamagitan ng Lakas

Pumasok si Jesus sa isang lupain na ipinagdiriwang ang mga alaala ng bayaniing paglaban, at ang pamana ng mga Macabeo ay humubog sa pag-asang ang Mesiyas ay tatalo sa mga kaaway sa pamamagitan ng kapangyarihan. Ang kasaysayang iyon ay nagpalaki ng paghanga sa lakas, at tagumpay, at nagpaunawa na ang pagdurusa ay kabiguan, at hindi katapatan. Gayunman, paulit-ulit na itinuwid ni Jesus ang mga inaasahan sa pamamagitan ng paglalarawan ng Kanyang misyon bilang sakripisyo, at paglilingkod, at hindi pamamayani. Sinabi Niya sa Kanyang mga alagad na ang Anak ng Tao ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay bilang pantubos para sa marami (Marcos 10:45).

Hinahamon ng pagtuturo ni Jesus ang bawat pagnanasa na sukatin ang gawain ng Diyos sa pamamagitan ng nakikitang pagtatagumpay, at agarang resulta. Madalas matukso ang Iglesia na habulin ang impluwensiya, palakpak, at lakas ng kulturang pinanghahawakan, na inaakalang ang lakas ang patunay ng katotohanan. Ipinapakita ni Cristo ang ibang uri ng kaluwalhatian, ang kaluwalhatian ng pagsunod na nagtitiwala sa Ama kahit mukhang mahina ang mga kinalalabasan. Kailangang sanayin ng pamumunong pastoral ang mga tao sa tapat na pagtitiis, sapagkat ang awtoridad ni Jesus na hugis-krus ay humuhubog ng isang bayang hugis-krus. Sa kaharian, ang lakas ay sinusukat sa pag-ibig na nananatiling banal sa ilalim ng presyur.

Pag-angat at Pagbagsak ng mga Lokal na Pinuno, at ang Pagkagutom sa Tunay na Hari

Pumasok si Jesus sa isang tanawing politikal na hinubog ng pabago-bagong mga pinuno na nangangakong magbibigay ng katatagan, ngunit madalas ay nagdadala ng pagsasamantala. Maaaring maringal ang pamumuno sa mga gusali, at marahas sa pagkontrol, at natutong mamuhay nang maingat ang karaniwang tao, na nag-iingat sa pananalita, at pagkilos. Sa gayong kapaligiran, ipinahayag ni Jesus ang isang kahariang hindi nakasalalay sa mga alyansa ng palasyo, at pumasok Siya sa Jerusalem sa paraang tumutupad sa Kasulatan habang tumatangging magpakitang-gilas na may militar na porma (Mateo 21:1–11). Inilantad ng Kanyang awtoridad ang kaibahan ng kapangyarihang palabas lamang, at ng matuwid na paghahari.

Patuloy na hinaharap ni Jesus ang makabagong pagkagutom sa mga pinunong mukhang malalakas, ngunit walang laman sa espiritu. Maaaring matukso ang mga mananampalataya na magtiwala sa karisma kaysa sa karakter, at sa estratehiya kaysa sa kabanalan, ngunit inihahayag ni Cristo ang Ama sa pamamagitan ng mapagkumbabang pagsunod. Ang tungkuling pastoral ay sanayin ang mga tao na makilala ang tunay na awtoridad, na laging nakatali sa katotohanan, at pag-ibig. Si Jesus ang Hari na pumapasok hindi upang humanga ang mapagmataas, kundi upang iligtas ang mapagpakumbaba, at ang Kanyang paghahari ay nag-aanyaya ng pagtitiwalang tumatagal sa gitna ng kawalang-katatagang politikal.

Katahimikan ng Propeta at ang Disiplina ng Paghihintay sa Diyos

Pumasok si Jesus matapos ang mga salinlahing nadama ang kirot ng paghihintay, na tila tumahimik ang langit habang patuloy na malakas ang mga suliranin. Ang paghihintay na iyon ay nagbunga ng uhaw, at pagkadismaya, at nagbigay ng puwang sa paghuhula-hula, pagkabalisa, at mga espirituwal na madaling daan. Gayunman, itinatanghal ng Kasulatan ang paghihintay bilang disiplina na naglilinis ng pag-asa, sapagkat kumikilos ang Diyos sa Kanyang oras, at hindi sa atin. Inilarawan ni Lucas si Simeon, at si Ana, bilang mga tapat na sumasamba na naghiihintay sa kaaliwan ng Diyos, at nakilala nila si Jesus bilang katuparan nang hindi Siya napansin ng iba (Lucas 2:25–38).

Tinuturuan ni Jesus ang Iglesia na maghihintay nang may pananampalataya, at hindi padalus-dalos, sapagkat ang nagmamadaling pag-asa ay madalas nagiging baluktot na pag-asa. Kapag nasa ilalim ng presyur, maaaring maghanap ang mga mananampalataya ng bago, mabilis na lunas, o mga dramatikong pahayag, ngunit hinuhubog ni Cristo ang katatagan sa pamamagitan ng pagtitiwala sa mga pangako ng Ama. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga tao na makita na ang paghihintay ay hindi nasasayang na panahon kapag ito ay nakaugat sa pagsamba, at pagsunod. Pumasok si Jesus sa ganap na tamang sandali, at ang Kanyang takdang oras ay nagpapatiyak sa atin na ang tila katahimikan ng Diyos ay hindi pag-abandona, kundi madalas ay paghahanda.

section 4

SEKSYON 4: TEOLOHIKAL NA KAHALAGAHAN NG PAGKAKATAWANG-TAO

Pumasok si Jesus sa daigdig hindi lamang bilang isang mensahero mula sa Diyos, kundi bilang ang Anak ng Diyos na nagkatawang-tao, ganap na nakipagkaisa sa sangkatauhan nang hindi isinuko ang banal na kabanalan. Ang pagkakatawang-tao ay nangangahulugang ang walang hanggang Anak ay tunay na naging tao, tinanggap ang ating kalikasan upang tubusin tayo mula sa loob ng ating kalagayan, at hindi upang iligtas tayo mula sa malayo. Tahasang iniuugnay ni Mateo ang Kanyang kapanganakan sa pangako ni Isaias, na ipinahahayag na si Jesus ay si Emmanuel, na nangangahulugang Diyos na kasama natin (Mateo 1:22–23, NIV). Hindi ito sentimental na paglapit, ito ay nagliligtas na presensya na nagbabago ng lahat.

Itinatag din ng pagkakatawang-tao ni Jesus ang pundasyon ng Kanyang awtoridad, sapagkat hindi Siya nagsasalita bilang isang propetang naghuhula lamang ng kalooban ng Diyos, kundi bilang Anak na naghahayag ng Ama. Sa Kanyang buhay, nakikita natin ang likas ng Diyos na kumikilos, kabilang ang kabanalang hindi nakikipagkompromiso, at habag na hindi nagpapalusot sa kasalanan. Sa teolohiya, iniuugnay ng pagkakatawang-tao ang pagtubos, na siyang nagliligtas na gawain ni Cristo upang ipagkasundo ang mga makasalanan sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang masunuring buhay, at mapagalay na kamatayan. Kung si Jesus ay hindi tunay na Diyos, at tunay na tao, guguhong ang ebanghelyo tungo sa alamat, o payong moral, at alinman sa dalawa ay hindi makapagliligtas.

Diyos na Kasama Natin, at ang Wakas ng Malayo at Hiwa-hiwalay na Relihiyon

Pumasok si Jesus sa daigdig bilang Diyos na kasama natin, na nangangahulugang ang buhay na Diyos ay hindi lamang pinagtatalunan, kundi personal na nakikilala sa katauhan ni

Cristo. Ipinapakita ng mga unang kabanata ni Mateo ang pagkakakilanlan ni Jesus bilang katuparan ng pangako ng Diyos na manahan kasama ng Kanyang bayan, at hinahamon nito ang bawat relihiyosong pagsubok na ilayo ang Diyos sa ligtas na distansya. Nang tawagin Siya ng anghel na Emmanuel, hindi iyon simpleng aliw na makata, kundi pahayag na ang Diyos ay lumapit sa katapatan ng tipan (Mateo 1:22–23, NIV). Nakaugat ang awtoridad ni Jesus sa Kanyang pagkakakilanlan, at hindi sa hiniram na kapangyarihan.

Patuloy na itinatama ng presensya ni Jesus ang malamig, at hiwalay na espirituwalidad na tinatrato ang pananampalataya bilang impormasyon, at hindi bilang pakikipag-ugnayan. Ang hinog na pagiging alagad ay hindi pagkatutong pamahalaan ang Diyos, kundi pagkatutong manahan sa Kanya sa pamamagitan ni Cristo, nang may paggalang, at pagtitiwala. Kailangang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na lumipat mula sa nakasanayang relihiyon tungo sa relasyonal na pagsunod, sapagkat ang Diyos na kasama natin ay hindi maaaring ikulong sa mga ritwal lamang. Dinadala ni Jesus ang kalapitan na nagbabanal, at ang kalapitang iyon ay humihingi ng tapat na pagsisisi, malalim na pagsamba, at personal na pagiging alagad na nagtatagal.

Ang Tunay na Pagkatao ni Jesus, at ang Dangal ng Ating Pagtubos

Pumasok si Jesus sa daigdig sa pamamagitan ng tunay na pagtanggap ng buhay-tao, kabilang ang paglago, pagkapagod, gutom, at buong saklaw ng karanasang pantao na walang kasalanan. Tumatangging ituring ng mga Ebanghelyo ang Kanyang pagkatao bilang kasuotan lamang, at binibigyang-diin ng ulat ni Lucas na Siya ay lumago sa karunungan, at pangangatawan, na namuhay ng

tunay na buhay sa ilalim ng pangangalaga ng Ama (Lucas 2:46–52, NIV). Mahalaga ito sapagkat ang pagtubos ay hindi pagpapanggap ng Diyos na malapit, kundi pagpasok ng Diyos sa ating kalagayan upang pagalingin ito mula sa loob. Kasama sa awtoridad ni Jesus ang awtoridad ng ganap na pagsunod na isinabuhay sa ating pagkatao.

Ang tunay na pagkatao ni Jesus ay nagsasalita rin sa paraang pastoral sa pagdurusang, tukso, at kahinaan, sapagkat hindi sinusundan ng mga alagad ang isang Tagapagligtas na hindi marunong makiramay. Gayunman, ang pakikiramay ni Cristo ay hindi kailanman pahintulot na manatiling hindi nagbabago, sapagkat Siya ay tumutubos sa pamamagitan ng pagbabago, at hindi ng pagdadahilan. Kailangang panatilihin ng Iglesia ang dalawang katotohanang ito, na nauunawaan ni Jesus ang kahinaan ng tao, at tinatawag Niya ang mga tao sa kabanalan sa pamamagitan ng pakikipag-isa sa Kanya. Dahil Siya ay tunay na naging tao, mahalaga ang ating buhay, katawan, at mga pagpili, at ang pagiging alagad ay nagiging masunuring pamumuhay, at hindi abstraktong paniniwala lamang.

Ang Tunay na Pagka-Diyos ni Jesus, at ang Awtoridad na Nagliligtas

Pumasok si Jesus sa daigdig bilang ang walang hanggang Anak, at binubuksan ng Ebanghelyo ni Juan ang salaysay sa pamamagitan ng pagpapahayag ng Kanyang banal na pagkakakilanlan bago ilarawan ang Kanyang buhay sa lupa. Ipinahayag ni Juan na ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos, at ang Salitang ito ay naging tao, na nangangahulugang si Jesus ay hindi nilikhang katulong, kundi mismong Diyos na nahayag (Juan 1:1–14, NIV). Ito ang dahilan kung bakit napapatawad Niya ang kasalanan, pinatatahimik ang bagyo, at inuutosan ang mga karumaldumal na espiritu nang may ganap na awtoridad,

sapagkat hindi lamang Siya nagtuturo patungo sa kapangyarihan ng Diyos, taglay Niya ito. Ang Kanyang awtoridad ay hindi inaangkin, ito ay likas.

Pinangangalagaan din ng pagka-Diyos ni Jesus ang Iglesia laban sa pagbawas sa Kanya bilang guro ng moralidad na ang pangunahing halaga ay inspirasyon lamang. Siya ang Panginoon, at ang Kanyang mga utos ay hindi opsyonal na mungkahi para sa espirituwal na pag-unlad, kundi mga makatarungang paghahabol ng Manlilikha na tumutubos. Kailangang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang pagtitiwala kay Jesus ay hindi paghanga, kundi ganap na pagpapasakop, sapagkat ang nagsasalita ay ang Anak ng Diyos. Gayunman, ang Kanyang pagka-Diyos ay hindi malamig na pamamayani, sapagkat ang Diyos na naghahari ay ang Diyos na dumating, naglingkod, at nagliligtas sa pamamagitan ng banal na pag-ibig.

Pagkakatawang-Tao at Pagtubos, Bakit Nangangailangan ang Krus ng Pasko

Pumasok si Jesus sa daigdig upang isakatuparan ang pagtubos, na nangangahulugang ipagkasundo ang mga makasalanan sa Ama sa pamamagitan ng Kanyang masunuring buhay, at mapag-alay na kamatayan. Mahalaga ang pagkakatawang- tao sapagkat ang pagtubos ay nangangailangan ng tunay na kinatawan, isang totoong taong tatayo sa lugar ng sangkatauhan, at nangangailangan ito ng banal na kapangyarihan, sapagkat tanging ang Diyos ang makapagdadala ng bigat ng kasalanan, at makapagtatagumpay laban sa kamatayan. Ipinaliwanag ni Pablo na ginawa ng Diyos na maging kasalanan para sa atin ang walang kasalanan, upang tayo ay maging matuwid sa harap ng Diyos sa pamamagitan Niya (2 Corinto 5:21, NIV). Samakatuwid, ang awtoridad ni Jesus ay awtoridad

na nagliligtas, na isinasagawa sa pamamagitan ng mapagkaloob na pagsunod.

Pinipigilan din ng misyon ng pagtubos ni Jesus ang pagiging alagad na maging simpleng pagpapabuti ng sarili, sapagkat ang ebanghelyo ay nagsisimula sa ginawa ni Cristo, at hindi sa ating kayang gawin. Kailangang patuloy na bumalik ang paglalapat na pastoral sa krus, sapagkat ang mga mananampalatayang nakakalimot sa pagtubos ay nalilihis tungo sa pagmamataas, o kawalan ng pag-asa. Pumasok si Jesus sa ating daigdig upang dalhin ang ating pagkakasala, linisin ang ating budhi, at tiyakin ang ating pag-aampon bilang mga anak, at ang gawaing iyon ang nagbubunga ng pagsunod na pinapagana ng pasasalamat. Kapag nawala ang sentrong ito, nagiging moralistiko, at pagod ang Iglesia, ngunit kapag pinanghahawakan ito, nagiging banal, at puno ng pag-asa, sapagkat ang natapos na gawain ni Cristo ang sumusuporta sa tapat na pamumuhay.

Ang Nagkatawang-Haring Jesus at ang Kahariang Muling Inaayos ang Lahat

Pumasok si Jesus sa daigdig na ipinahahayag ang kaharian ng Diyos, na nangangahulugang ang paghahari ng Diyos ay pumapasok sa kasaysayan sa pamamagitan mismo ng Hari. Ang kaharian ay hindi lamang hinaharap na lugar, ito ay aktibong pamamahala ng Diyos na tumatawag sa pagsisisi, pananampalataya, at panghabambuhay na katapatan kay Jesus. Ibinubuod ni Marcos ang maagang pangangaral ni Jesus sa pamamagitan ng pagpapahayag na dumating na ang panahon, at lumapit na ang kaharian ng Diyos, at tinawag ang mga tao na magsisi, at mananampalataya sa mabuting balita (Marcos 1:14–15, NIV). Ang Kanyang awtoridad ay awtoridad ng Hari na dinadala ang paghahari ng Diyos sa mga puso, tahanan, at pamayanan.

Muling inaayos ng kaharian ni Jesus ang bawat palatandaan ng pagkakakilanlan na madalas ipinagtatanggol ng mga tao, kabilang ang katayuan, lahi, tagumpay, at kaginhawaan. Tinututuhan ng hinog na pagiging alagad na ang katapatan kay Jesus ay binabago ang mga prayoridad, ugnayan, at paggamit ng oras, sapagkat inaangkin ng Hari ang buong pagkatao. Kailangang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang buhay sa kaharian ay hindi nakakulong sa mga gawaing pang-iglesia, bagkus binabago nito ang bokasyon, buhay-pamilya, at pampublikong patotoo. Pumasok si Jesus sa daigdig upang magtatag ng isang bayang sumasakatawan sa Kanyang paghahari sa pamamagitan ng banal na habag, tapat na pananalita, at mapag-alay na paglilingkod, at nagiging kapani-paniwala ang Iglesia kapag namumuhay ito na para bang ang Hari ay tunay na naririto.

TATLONG PARAAN UPANG ILAPAT ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Pangunahan ang Iba na Basahin ang mga Ebanghelyo Bilang Nakaugat sa Kasaysayan

Pumasok si Jesus sa isang tunay na daigdig, at kailangang sanayin ng mga lider ang mga mananampalataya na basahin ang mga Ebanghelyo nang may pansin sa lugar, mga tao, at layunin, sapagkat ang mga detalyeng ito ang nagpoprotekta sa pananampalataya laban sa pagiging malabo. Ipinakita ni Lucas ang kanyang Ebanghelyo bilang isang masusing sinuring salaysay na naglalayong magbigay ng katiyakan, na nangangahulugang ang pagtuturong nakasentro kay Cristo ay dapat igalang ang makasaysayang anyo ng

Kasulatan, at hindi ito gawing mga payak na islogan (Lucas 1:1–4, NIV). Kapag ginagaya ng mga lider ang maingat na pagbasa, natututuhan ng mga kongregasyon na pagkatiwalaan ang awtoridad ni Jesus bilang bagay na nakaugat sa realidad, at hindi lamang sa damdaming panrelihiyon.

Ang paglalapat na nakasentro kay Jesus dito ay nangangahulugang bigyan ang mga tao ng kakayahang iugnay ang mga gawa ni Cristo sa kanilang kahulugan, upang ang doktrina ay umusbong mula sa salaysay, at hindi lumutang bilang magkakahiwalay na termino. Hikayatin ang mga nakatatanda na pansinin ang mga pinuno, mga lugar, mga tunggalian, at mga tagapakinig, at tanungin kung ano ang inihahayag ni Jesus tungkol sa Ama sa bawat tagpo. Pinatitibay ng ganitong paraan ang pagiging alagad sapagkat hinuhubog nito ang mga mananampalatayang kayang humarap sa pagdududa, pagdurusa, at presyur ng kultura nang may may-alam na pananampalataya. Pumasok si Jesus sa kasaysayan upang magligtas, at ang maingat na pagbasa ay tumutulong sa Iglesia na ipahayag Siya nang may kumpiyansa, linaw, at paggalang.

Hubugin ang mga Alagad Laban sa Dalawang Tukso ng Pagkontrol at Kompromiso

Pumasok si Jesus sa isang nahating kapaligirang panrelihiyon, at maraming pangkat ang nagsikap tiyakin ang kabanalan sa pamamagitan ng pagkontrol, o tiyakin ang kapayapaan sa pamamagitan ng kompromiso. Ang parehong presyur ay patuloy na humuhubog sa mga iglesia ngayon, kung saan may mga nahuhumaling sa mahigpit na tuntunin, at may mga umiiwas sa katotohanan upang maiwasan ang alitan. Nagbabala si Jesus na ang pagkamit ng buong daigdig kapalit ng kaluluwa ay isang mapaminsalang palitan, at tinawag Niya ang Kanyang mga

tagasunod na katakutan ang Diyos higit kaysa pagsang-ayon ng tao (Marcos 8:36–37, NIV). Samakatuwid, kailangang hubugin ng pamumunong pastoral ang mga paniniwalang mapagkumbaba, biblikal, at matatag sa ilalim ng presyur.

Ang ministryong nakasentro kay Jesus ay tumatangging ipahiya ang mga tao tungo sa pagsunod, at tumatanggi ring purihin ang mga tao tungo sa kaginhawaan, sapagkat pinangungunahan ni Cristo ang Kanyang bayan sa pamamagitan ng katotohanan at biyaya na magkasama. Turuan ang mga nakatatanda na suriin kung ang kanilang sigasig ay nakaugat sa pag-ibig sa Diyos, o sa pag-ibig sa pagkontrol, at kung ang kanilang pagiging bukas ay nagmumula sa habag, o sa takot na tanggihan. Ang layunin ay hindi isang palaban na iglesia, o isang duwag na iglesia, kundi isang tapat na iglesia na kahawig ni Jesus, matapang sa kabanalan, at malumanay sa awa. Kapag si Cristo ang sentro, nawawala ang kapangyarihan ng parehong pagkontrol at kompromiso.

Ipangaral ang Pagkakatawang-Tao Bilang Pundasyon ng Pag-asa at Kabanalan

Pumasok si Jesus sa ating daigdig bilang Diyos na kasama natin, at ang katotohanang ito ay dapat ipangaral bilang pundasyon ng kapwa aliw at pagbabago. Kapag nagdurusa ang mga tao, higit pa sa payo ang kanilang kailangan, kailangan nila ang katiyakang ang Diyos ay lumapit kay Cristo, at nauunawaan ang kahinaan ng tao nang hindi pinapahintulutan ang kasalanan. Ipinahayag ng mga Hebreo na mayroon tayong dakilang Saserdote na nakakaunawa sa ating mga kahinaan, at inaanyayahan tayong lumapit sa trono ng biyaya nang may katiyakan (Hebreo 4:15–16, NIV). Ito ang pagkakatawang-tao na inilalapat sa

pangangalagang pastoral, ang paglapit na nagpapalakas sa mga pagod na alagad.

Ang paglalapat na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugan din ng pagtuturo na ang kabanalan ay posible sapagkat dumating si Cristo, at hindi dahil likas na malakas ang mga mananampalataya. Sinusuportahan ng pagkakatawang-tao ang pagsunod sapagkat inihahayag ni Jesus ang Ama, isinasabuhay ang ganap na pagpapasakop, at iniuugnay ang Kanyang bayan sa Kanyang sarili sa pamamagitan ng biyaya. Hikayatin ang mga tao na labanan ang kasalanan sa pamamagitan ng pagsamba, tutulan ang kahihyan sa pamamagitan ng katotohanan ng ebanghelyo, at tahakin ang paglago nang may matiising pagtitiyaga. Kapag pinahahalagahan ng Iglesia ang nagkatawang-taong Cristo, nagiging mas mahabagin ito, at mas seryoso, sapagkat ang Diyos na kasama natin ay lumilikha ng awang banal, at kabanalang makatao.

KONKLUSYON

Pumasok si Jesus sa isang daigdig na hinubog ng imperyo, tradisyon, pananabik, at tunggalian, at inilantad ng Kanyang pagdating kung ano ang tunay na naghahari sa mga puso ng tao. Tinutulungan tayo ng makasaysayan, at kultural na kaligiran na maunawaan ang bigat ng Kanyang ministeryo, sapagkat ang Kanyang awtoridad ay nahayag sa mga pampubliko, at pinagtatalunang lugar, at hindi sa mga ligtas na sulok ng relihiyon. Hinarap Niya ang takot na politikal nang hindi ito sinasaklaw, hinamon ang pagmamataas sa relihiyon nang hindi isinusuko ang kabanalan, at sinalubong ang pagdurusang tao nang may habag na nakaugat sa kalooban ng Ama. Ang daigdig na pinasukan Niya ang nagpapaliwanag kung bakit ang

Kanyang mga salita ay tinanggap ng ilan bilang buhay, at itinuring ng iba bilang banta.

Pumasok din si Jesus sa isang salaysay na naghahanda para sa Kanya sa loob ng mga siglo ng inaasahan, kabiguan, at disiplinadong paghihintay, at tinupad Niya ito sa pamamagitan ng pagkakatawang-tao. Ang Diyos na kasama natin ay hindi pariralang pangkapistahan, ito ang teolohikal na sentro na nagbubuklod sa ebanghelyo, sapagkat ang kaligtasan ay nangangailangan ng tunay na Diyos na lumapit sa tunay na pagkatao. Kapag malinaw nating nakikita ang daigdig na pinasukan ni Jesus, tumitigil tayong ituring Siya bilang abstraktong sagisag, at yumuyuko tayo sa Kanya bilang buhay na Panginoon. Lumalakas ang pagiging alagad ng Iglesia kapag ito ay nakaugat sa katotohanang iyon, at hinuhubog ng Kanyang kaharian.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan mo nakikita ang iyong sarili na natutuksong ituring ang katatagang politikal, pagtanggap ng kultura, o pagkontrol sa relihiyon bilang mas mahalaga kaysa sa katapatan kay Jesus?
2. Aling inaasahan tungkol sa kung ano ang dapat gawin ng isang “matagumpay” na Mesiyas ang patuloy na humuhubog sa paraan ng iyong pagsusuri sa misyon ni Jesus ngayon?
3. Paano nakatutulong ang pag-unawa sa mga pangkat panrelihiyon noong panahon ni Jesus upang ipaliwanag ang Kanyang pinakamahigpit na komprontasyon, at ang Kanyang pinakamalalim na habag?
4. Ano ang binabago ng pagkakatawang-tao sa paraan ng iyong pagharap sa pagdurusa, kahinaan, at pagsisisi sa iyong sariling pagiging alagad?

5. Sa anong tiyak na bahagi ng buhay mo kailangang mamuhay ka na para bang ang kaharian ni Jesus ay tunay na naririto, at may ganap na awtoridad?

KABANATA 2: ANG KAPANGANAKAN AT MAAGANG BUHAY NI JESUS

PANIMULA

Pumasok si Jesus sa daigdig sa paraang tumupad sa Kasulatan ngunit sumalungat sa inaasahan ng tao, sapagkat pinili ng Diyos ang kababaang-loob sa halip na panoorin. Ang mga salaysay ng kapanganakan ay hindi sentimental na palamuti ng Pasko, kundi mga teolohikal na pahayag tungkol sa pagkakakilanlan, awtoridad, at kaligtasan. Ipinakikita ng mga Ebanghelyo si Jesus bilang ipinangakong Mesiyas, tunay na Anak, at lehitimong Hari, ngunit inilalagay Siya sa isang sabsaban, sa ilalim ng banta, at sa gitna ng mga karaniwang taong hindi kayang lumikha ng himala. Ipinakikita ng Kanyang mga unang taon na ang kapangyarihan ng Diyos ay madalas dumarating na nakabalot sa kahinaan.

Ipinapakita rin ng maagang buhay ni Jesus na ang Ama ay hindi basta nag-iimprovise, bagkus ay inihahayag ang isang planong buo, hugis-tipanan, at nakaugat sa pag-ibig. Bago mangaral, magpagaling, o humarap sa mga pinunong panrelihiyon si Jesus, Siya ay ipinahayag, isinilang, pinangalagaan, at hinubog sa karaniwang pagsunod, at ang bawat hakbang ay may kahulugan. Kapag minadali natin ang pagtalon patungo sa Kanyang pampublikong ministryo, nawawala ang bigat ng pagkakatawang-tao na siyang nagtatatag ng buong misyon: ang Anak ng Diyos ay

tunay na naging tao, namuhay sa ilalim ng kautusan, at lumakad sa landas ng pagsunod na hahantong sa pagtubos.

SEKSYON 1: MGA ANUNSYO AT MGA SALAYSAY NG KAPANGANAKAN

Inanunso si Jesus bago pa man Siya makita, sapagkat nais ng Ama na ang Kanyang pagkakakilanlan ay tanggapin sa pamamagitan ng pananampalataya, at hindi malikha ng tsismis o inaasahan ng tao. Itinala ni Lucas ang mensahe ng anghel kay Maria na may malinaw na mga pahayag tungkol sa paghahari ni Jesus, sa Kanyang banal na pagka-Anak, at sa walang hanggang katatagan ng Kanyang kaharian. Hindi pinapayagan ng teksto na ituring ang Kanyang kapanganakan bilang simpleng nakakaantig na kuwento lamang, sapagkat ito ay isang pahayag ng awtoridad at layunin ng Diyos sa kasaysayan. Mula sa unang sandali, inihaharap si Jesus bilang ipinangakong Hari na dumarating sa inisyatiba ng Diyos, at hindi bunga ng ambisyong pantao.

Isinilang din si Jesus sa tunay na kahinaan, hindi dahil kulang sa kapangyarihan ang Ama, kundi dahil dumating ang Anak upang iligtas sa pamamagitan ng pagpasok sa ating kalagayan, at hindi sa pag-iwas dito. Inilagay ni Lucas ang kapanganakan ni Jesus sa ilalim ng kautusang imperyal at lokal na paghihirap, na binibigyang-diin ang realidad ng tagpo at ang tahimik na pagkilos ng Diyos na tumutupad sa Kanyang mga pangako nang hindi humihingi ng pahintulot ng tao. Ipinakikita ng mga salaysay na ang kaligtasan ay hindi nangangailangan ng perpektong kalagayan upang maganap. Itinuturo ng mga anunso at salaysay ng kapanganakan ang pinaka-ugat ng pagiging

alagad: tinutupad ng Ama ang Kanyang Salita, at dumarating ang Anak sa kababaang-loob na may hindi matitinag na awtoridad.

Ang Salita ng Anghel at ang Pagkakakilanlan ng Anak

Inanunsyo si Jesus kay Maria sa isang mensaheng inuuna kung sino Siya bago kung ano ang Kanyang gagawin, sapagkat ang pagkakakilanlan ang nauuna sa misyon. Ipinahayag ng anghel na ang bata ay tatawaging Anak ng Kataas-taasan, at ibibigay sa Kanya ang trono ni David, na tuwirang inuugnay si Jesus sa tipan at katuparang hari. Hindi ito maaaring gawing payak na huwarang moral lamang, sapagkat ang pahayag ay nakaugat sa kasaysayan ng mga pangako ng Diyos. Ipinakikita ng anunsyo na ang Kanyang paghahari ay hindi pansamantala, kundi walang hanggan.

Hindi kinukuha ni Jesus ang Kanyang awtoridad sa pagtanda, taglay Niya ito sapagkat Siya ang isinugong Anak ng Ama. Ipinakikita ng tugon ni Maria ang mapitagang pagpapasakop sa halip na pagkontrol, at hinahamon nito ang mga mananampalatayang nais ang kalooban ng Diyos ayon sa kanilang iskedyul. Nagsisimula rito ang pagiging alagad na pastoral, ang matutong magtiwala sa Salita ng Ama kahit magastos, hindi malinaw, o mapanganib sa lipunan ang landas. Si Jesus ang ipinangakong Hari, at ang pananampalataya ay yumuyuko sa Kanyang pagkakakilanlan bago pa maunawaan ang buong kuwento.

Ang Pagsunod ni Jose at ang Pag-iingat sa Pangako

Ang maagang buhay ni Jesus ay iningatan sa pamamagitan ng masunuring pananampalataya ni Jose, na nagpapakita na madalas isinusulong ng Diyos ang Kanyang gawain sa pamamagitan ng tahimik na katuwiran. Itinala ni Mateo ang pagtanggap ni Jose ng tagubilin sa panaginip, ang hindi niya pagkatakot na pakasalan si Maria, at ang utos na pangalanan ang bata bilang Jesus, sapagkat ililigtas Niya ang Kanyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan. Ang diin ay hindi sa kabayanihan ni Jose, kundi sa linaw ng kalooban ng Diyos. Ang pangalan mismo ay nagtatali sa misyon ni Jesus sa kaligtasan, at hindi lamang sa inspirasyon.

Ipinakikita rin ng layunin ni Jesus na ang pinakamalaking banta ay hindi kailanman politikal na abala, kundi ang kasalanan at pagkakahiwalay sa Diyos. Ang pagsunod ni Jose ay huwaran ng pagiging alagad na tumutugon sa pahayag ng Diyos sa pamamagitan ng pagkilos, kahit may kapalit na reputasyon at kaginhawaan. Para sa pastoral na aplikasyon, hinahamon nito ang tukso na gawing opsyonal ang katuwiran kapag komplikado ang mga kalagayan. Ang mga unang hakbang ni Jesus ay napalibutan ng magastos na pagsunod, at dapat asahan ng Iglesia na ang katapatan kay Cristo ay kadalasang may kaakibat na sakripisyo.

Ang Kababaang-loob ng Bethlehem at ang Anunsyo ng Langit

Isinilang si Jesus sa Bethlehem sa mga kalagayang nagpapakita ng kababaang-loob, at sinagot ng Diyos ang kababaang iyon sa pamamagitan ng makalangit na pahayag, at hindi ng palakpak ng tao. Itinala ni Lucas na inilagay si Jesus sa isang sabsaban sapagkat walang lugar sa bahay-panuluyan, at binibigyang-diin nito na ang Anak ay pumasok sa daigdig nang walang pribilehiyo. Gayunman, hindi ito nangangahulugan ng kakulangan ng layunin ng

Diyos. Ang Hari ay dumating nang walang karangyaan, na nagpapakita na ang kaharian ng Diyos ay hindi gumagana ayon sa mga sistema ng katayuan ng mundo.

Itinuturo ng kapanganakan ni Jesus sa Iglesia kung paano kilalanin ang tunay na kaluwalhatian, sapagkat madalas ihayag ng Diyos ang Kanyang pinakadakilang gawain sa mga lugar na binabalewala ng mapagmataas. Dapat tulungan ng pastoral na pamumuno ang mga mananampalataya na magsisi sa paniniwalang ang pabor ng Diyos ay laging mukhang madali, kagalang-galang, o makapangyarihan sa lipunan. Hinahamon ng pagkakatawang-tao ang ating pagkahumaling sa plataporma, at inaanyayahan tayo sa banal na pagkamangha sa kababaang-loob ng Diyos. Si Jesus ang Panginoong yumuyuko, at lumalago ang pagiging alagad kapag natututo tayong parangalan ang pinarangalan ng Diyos.

Ang mga Pastol at ang Mabuting Balita para sa Mapagpakumbaba

Unang ipinahayag ang kapanganakan ni Jesus sa mga pastol, hindi dahil sila ay kahanga-hanga, kundi dahil kinalulugdan ng Ama na dalhin ang mabuting balita sa mga nakakaalam ng kanilang pangangailangan. Itinala ni Lucas ang mensahe ng anghel tungkol sa dakilang kagalakan para sa lahat ng tao, at tinukoy ang sanggol bilang Mesiyas at Panginoon. Ipinapakita nito na ang salaysay ng kapanganakan ay nangaral na ng ebanghelyo, at hindi lamang naglalarawan ng isang tagpo. Ang paanyaya sa mga pastol ay isang pahayag ng biyaya.

Patuloy na tinatawag ni Jesus ang mapagpakumbaba, ang hindi napapansin, at ang napapagod, at inilalantad ng huwarang ito ang pagmamataas na madalas nagkukubli sa likod ng pagiging kagalang-galang sa relihiyon. Ang mga

pastol ay walang impluwensiyang panlipunan, ngunit sila ang naging mga unang saksi, sapagkat ang ebanghelyo ay lumalaganap sa pamamagitan ng patotoo, pagsamba, at pagsunod. Para sa pastoral na aplikasyon, hinihikayat nito ang Iglesia na pahalagahan ang tapat na pagpapahayag higit sa kredibilidad ng kultura. Si Jesus ang Panginoon, at ang unang pampublikong tugon sa Kanyang pagdating ay pagsamba mula sa karaniwang mga taong handang tumanggap.

Ang mga Pantas at ang Haring Karapat-dapat Hanapin

Hinila ni Jesus ang pagsamba ng mga bansa mula sa simula pa lamang, na nagpapakita na ang Kanyang paghahari ay hindi kailanman pribado, pantribo, o nakakulong sa isang uri ng lipunan. Itinala ni Mateo ang pagdating ng mga pantas mula sa silangan na naghahanap sa ipinanganak na Hari ng mga Judio, at ang kanilang paghahanap ay humahamon sa espirituwal na kawalang-pakialam at sa kampanteng relihiyon. Ang mga tagalabas ay naglakbay nang malayo upang parangalan ang hindi nakita ng maraming tagaloob. Ang kanilang paghahanap ay hindi pagromantisa ng astrolohiya, kundi pagpapakita ng soberanong kakayahan ng Diyos na iguhit ang mga naghahanap patungo sa Kanyang Anak.

Nanatiling si Jesus ang Haring karapat-dapat hanapin nang may magastos na debosyon, sapagkat ang tunay na pagsamba ay laging gumagalaw at hindi nananatiling komportable. Inilalantad ng paglalakbay ng mga pantas ang katamaran ng pamilyaridad, yaong madalas makarinig ng katotohanan ngunit bihirang tumugon nang may ganap na pagpapasakop. Dapat hamunin ng pastoral na pagiging alagad ang mga nakakakilala sa bokabularyo ni Cristo ngunit hindi inaayos ang kanilang buhay ayon sa Kanyang

paghahari. Si Jesus ay hindi lamang kinikilala, Siya ay pinahahalagahan, at ang maagang pagsamba ng mga bansa ay paunang larawan ng pandaigdigang saklaw ng Kanyang nagliligtas na paghahari.

SEKSYON 2: ANG PAGKABATA NI JESUS AT ANG KANYANG MAAGANG PAGKAKAKILANLAN

Ipinapakita ng mga Ebanghelyo ang mga unang taon ni Jesus nang may pagpipigil, hindi dahil hindi mahalaga ang mga ito, kundi dahil nais nilang ipakita ang huwaran ng pagsunod na magiging pundasyon ng Kanyang pampublikong ministryo. Isinulat ni Lucas na si Jesus ay lumaki at tumibay, at napuspos ng karunungan, na nangangahulugang ang Kanyang pagkatao ay dumaa sa tunay na pag-unlad, at hindi isang itinanghal na anyo ng pagiging ganap (Lucas 2:40, NIV). Itinuturo ng pagkabata ng Anak na ang gawain ng Diyos ay madalas tahimik, tapat, at tuluy-tuloy, at ang kabanalan ay hinuhubog sa paglipas ng panahon sa pamamagitan ng pagsunod.

Unti-unti ring nahahayag ang maagang pagkakakilanlan ni Jesus sa mga sandaling ang Kanyang mga salita ay nagpapakita ng malinaw na kamalayan sa layunin ng Ama, kahit Siya ay namumuhay sa loob ng karaniwang takbo ng buhay-pamilya. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo ang pagpapatuloy at sorpresa, pagpapatuloy sa Kanyang pagsunod sa kautusan at buhay-pamilya, at sorpresa sa Kanyang malinaw na pagkaunawa sa Kanyang ugnayan sa Ama. Mahalaga ito para sa pagiging alagad, sapagkat maraming mananampalataya ang nagnanais ng espirituwal na impluwensiya nang walang espirituwal na paghubog.

Ipinapakita ng maagang buhay ni Jesus na ang pampublikong awtoridad ay nakaugat sa pribadong pagsunod.

Ang Pagtakas Patungong Egipto at ang Makapangyarihang Pag-iingat ng Diyos

Agad na nalagay sa panganib ang buhay ni Jesus, at iningatan Siya ng Ama sa pamamagitan ng malinaw na patnubay, na nagpapakita na ang misyon ay hindi mabibigo dahil sa marahas na takot. Itinala ni Mateo ang babala ng anghel kay Jose na tumakas patungong Egipto, sapagkat hahanapin ni Herodes ang bata upang patayin Siya, at ang pagtakas ng pamilya ay tumupad sa Kasulatan habang inilalantad ang kadilimang tumutugon laban sa tunay na paghahari (Mateo 2:13–15, NIV). Kasama sa mga unang taon ni Jesus ang panganib, paglikas, at banal na pag-iingat, at walang isa man dito ang aksidente.

Hindi lamang detalyeng pangkasaysayan ang pag-iingat kay Jesus, bagkus isang paalala na ang plano ng Diyos ay nananatiling matatag kahit tila nanaig ang kasamaan. Dapat tulungan ng pastoral na aplikasyon ang mga mananampalataya na talikuran ang marupok na pananaw sa Diyos, na para bang laging nanganganib ang Kanyang layunin. Umusad ang misyon ng Anak sa gitna ng paghihirap, at hindi dapat ipakahulugan ng mga alagad ang pagdurusa bilang katibayan ng pag-abandona ng Diyos. Iningatan si Jesus upang tuparin ang Kanyang nagliligtas na gawain, at maaaring magtiwala ang Iglesia na nananatiling tapat ang Ama kapag magastos ang pagsunod.

Nazaret at ang Karaniwang Lupa ng Pagsunod

Bumalik si Jesus sa Nazaret at namuhay sa isang lugar na may kaunting prestihiyo, na nagtuturo na ang plano ng

Ama ay hindi umaasa sa pagkilala ng tao. Binanggit ni Mateo na ang paninirahan ni Jesus sa Nazaret ay katuparan ng pahayag ng mga propeta sa kabuuan, at ipinapahiwatig nito na ang Mesiyas ng Diyos ay iuugnay sa kababaang-loob, at hindi sa elitistang kapangyarihan (Mateo 2:19–23, NIV). Ang maagang pagkakakilanlan ni Jesus ay minarkahan ng katahimikan, pagtitiyaga, at karaniwang pamumuhay, kahit na ang Kanyang tawag ay pambihira.

Hinahamon ng mga taon ni Jesus sa Nazaret ang pagkahumaling ng Iglesia sa pagiging nakikita, sapagkat iniisip ng marami na ang katapatan ay laging dapat maramdaman na makabuluhan. Gayunman, ginugol ng Anak ang karamihan ng Kanyang buhay sa nakatagong pagsunod, ginagalang ang mga tungkulin sa pamilya at namumuhay sa loob ng pang-araw-araw na gawain. Dapat sanayin ng pastoral na pagiging alagad ang mga mananampalataya na yakapin ang pagsunod sa mga hindi napapansing lugar, sapagkat ang pagiging katulad ni Cristo ay hinuhubog bago pa ito mapansin. Ang awtoridad ni Jesus ay humanga sa mga tao kalaunan, ngunit ito ay nakaugat sa mahabang buhay ng tapat na pagpapasakop sa kalooban ng Ama.

Jerusalem sa Labindalawang Taon at ang Bahay ng Ama

Nagiging malinaw ang maagang pagkakakilanlan ni Jesus nang Siya ay manatili sa templo sa edad na labindalawa, nakikipag-usap sa mga guro sa pamamagitan ng pakikinig at pagtatanong, at inihahayag ang malalim na kamalayan sa Kanyang ugnayan sa Ama. Itinala ni Lucas ang sinabi ni Jesus na kailangan Niyang mapasa-bahay ng Kanyang Ama, na hindi tanda ng pagmamataas, kundi unang malinaw na sulyap sa Kanyang pagkaunawa bilang Mesiyas (Lucas 2:41–49, NIV). Ipinakikita Siya bilang

tunay na tao na natututo, at bilang natatanging Anak na may malinaw na kamalayan sa banal na layunin.

Itinuturo rin ng pahayag ni Jesus na ang pagiging alagad ay may banal na pangangailangan, sapagkat ang pag-ibig sa Ama ang humuhubog sa mga prayoridad. Dapat tulungan ng pastoral na ministeryo ang mga mananampalataya na makilala ang pagkakaiba ng makasariling pagmamadali at ng pangangailangang hinubog ng Espiritu. Gayunman, ipinapakita rin ng parehong talata na ang linaw ng tawag ay hindi nag-aalis ng kababaang-loob, sapagkat nananatiling magalang si Jesus sa loob ng Kanyang pamilya. Ang Kanyang pagkakakilanlan ay nakaugat sa Ama, at natututo ang Iglesia ng katatagan kapag ang pagkakakilanlan nito ay nakaugat din kay Cristo.

Pagsunod sa Tahanan at ang Lakas ng Kababaang-loob

Bumalik si Jesus kasama nina Maria at Jose at naging masunurin sa kanila, na nagpapakita na ang tunay na awtoridad ay kaayon ng tunay na pagpapasakop. Tahasang sinabi ni Lucas na si Jesus ay sumunod sa kanila kahit matapos ang pangyayari sa templo, na nangangahulugang ang Kanyang kamalayan bilang Anak ay hindi nagbunga ng pagmamataas, kundi ng mas malalim na kababaang-loob (Lucas 2:51, NIV). Iginagalang ng Anak ang Kanyang mga magulang bilang bahagi ng Kanyang pagsunod sa Ama, at ang pagsunod na ito ay hindi pangalawa lamang, kundi sentral sa Kanyang matuwid na buhay.

Hinahamon ng pagsunod ni Jesus ang makabagong hilig na gawing dahilan ang espirituwal na tawag upang pabayaan ang karaniwang mga tungkulin. Madalas kailangang ipaalala ng mga pastor na ang kabanalan ay hindi pinatutunayan ng dramatikong pahayag, kundi ng katapatan

sa araw-araw na gawain, sa pananalita, sa integridad, at sa mga ugnayan. Ipinapakita ni Jesus ang isang kapanahunang hindi nagmamadali sa pansin, at hinahamon Niya ang kawalan ng tiyaga at pakiramdam ng karapatan. Itinuturo ng Anak na ang kababaang-loob ay hindi kahinaan, kundi lakas sa ilalim ng awtoridad.

Paglago sa Karunungan at ang Hayag na Pabor ng Diyos

Lumago si Jesus sa karunungan, sa pangangatawan, at sa pabor sa Diyos at sa mga tao, at ang buod na ito ay nagbantay laban sa pagtingin sa Kanyang pagkatao bilang simboliko lamang. Ipinipilit ng paglalarawan ni Lucas ang tunay na pag-unlad, tunay na pakikisalamuha, at tunay na espirituwal na paghubog na nahahayag sa masunuring pamumuhay (Lucas 2:52, NIV). Ang pagkakatawang-tao ay nangangahulugang pumasok ang Anak sa ritmo ng paglago ng tao, hindi upang bawasan ang Kanyang pagka-Diyos, kundi upang tubusin ang buhay ng tao mula sa loob sa pamamagitan ng perpektong pagsunod sa Ama.

Itinuturo rin ng paglago ni Jesus kung paano unawain ng Iglesia ang pagiging ganap, sapagkat ang paglago ayon sa Biblia ay buo, sumasaklaw sa isipan, pagkatao, ugnayan, at debosyon. Dapat labanan ng pastoral na pagiging alagad ang mababaw na sukatan ng espirituwalidad na nakabatay lamang sa damdamin o kaalaman. Ipinapakita ni Jesus ang pinagsamang katapatan, karunungan nahahayag sa gawa, debosyong nahahayag sa pagsunod, at pabor na nagmumula sa kaluguran ng Diyos, at hindi sa palabas ng tao. Tinatawag ang Iglesia na lumago sa wangis ni Cristo, at ipinapaalala ng talatang ito na ang paglago ay madalas dahan-dahan, matatag, at hinuhubog ng karaniwang katapatan sa ilalim ng tingin ng Diyos.

SEKSYON 3: ANG BAUTISMO NI JESUS AT ANG HAYAG NA PAGPAPATUNAY NG AMA

Pumasok si Jesus sa Ilog Jordan na may ganap na kamalayan sa kahulugang dala ng Kanyang pampublikong ministeryo, at sinimulan Niya ito sa masunuring kababaang-loob sa halip na lantad na kapangyarihan. Isinalaysay ni Mateo na lumapit si Jesus kay Juan upang magpabautismo, at nang mag-atubili si Juan, iginiit ni Jesus na ito ay nararapat upang matupad ang lahat ng katuwiran (Mateo 3:13–15, NIV). Ang walang kasalanang Anak ay hindi pumasok sa tubig dahil kailangan Niya ng paglilinis, kundi dahil pinili Niyang tumayo sa kinaroroonan ng nagsisising mga tao. Sa simula pa lamang, ipinakikita ni Jesus na ang Kanyang pagliligtas ay magaganap sa pamamagitan ng pakikiisa at pagsunod.

Ang bautismo ni Jesus ay naging hayag na pagbubunyang ng Kanyang pagkakakilanlan, sapagkat tumugon ang langit nang may malinaw na awtoridad. Ipinakikita ng Kasulatan ang Ama na nagsasalita, ang Espiritu na bumababa, at ang Anak na handang sumunod, na nagbibigay sa Iglesia ng huwaran ng pagiging alagad na nakasentro kay Cristo. Sa sandaling ito, hindi pinaghihiwalay ni Jesus ang kabanalan at habag, ni ang misyon at pagsunod. Sinisimulan ng Hari ang Kanyang paghahari sa anyo ng alipin, at ang pusturang ito ay hindi kahinaan, kundi kapangyarihang nagliligtas.

Ang Masunuring Anak ay Pumasok sa Ilog

Sadyang lumapit si Jesus sa Jordan, at ang una Niyang pampublikong kilos ay hindi isang himala, pangaral, o pagharap sa mga pinunong panrelihiyon. Tuwirang sinabi

ni Marcos na si Jesus ay dumating mula sa Nazaret ng Galilea at nagpabautismo kay Juan sa Jordan (Marcos 1:9, NIV). Mahalaga ang kasimplihan ng pahayag sapagkat itinatampok nito ang sinadyang pagpili ni Jesus na magsimula sa kababaang-loob. Pumasok Siya sa isang tagpong kaugnay ng pagsisisi, hindi dahil Siya ay may kasalanan, kundi dahil Kanyang dadalhin ang bigat ng kasalanan ng marami.

Itinuturo ng pagsunod ni Jesus na ang tunay na awtoridad ay madalas nahahayag sa pagpapasakop sa Ama kaysa sa pagpapakita ng kalayaan. Maraming tao ang nag-aakala na ang pamumuno ay nagsisimula sa pagtingkad o paghanga, ngunit nagsimula si Jesus sa katapatan. Mahalaga ito sa pastoral na konteksto, sapagkat madalas naglilingkod ang mga tao upang patunayan ang sarili. Sinisimulan ni Cristo ang Kanyang gawain sa pamamagitan ng ganap na pagsuko sa kalooban ng Ama.

Pagtupad sa Katuwiran, Hindi Pagpapakitang Panrelihiyon

Ipinaliwanag ni Jesus ang Kanyang bautismo sa paraang nagbabantay laban sa pagtingin sa pagsunod bilang palabas. Sinabi Niya kay Juan na nararapat nilang gawin ito upang matupad ang lahat ng katuwiran (Mateo 3:15, NIV). Ang katuwiran dito ay katapatan sa tipan, hindi simpleng pagsunod sa tuntunin. Ipinahahayag ni Jesus na itinatali Niya ang Kanyang sarili sa ganap na plano ng pagtubos ng Ama.

Hinahamon ng mga salitang ito ang tukso ng mga mananampalataya na palitan ang tunay na pagsunod ng anyong panrelihiyon. Maaaring maging bihasa ang ilan sa wikang espirituwal at aktibidad sa iglesia, ngunit tumatanggi sa kalooban ng Ama sa lihim. Hindi ginamit ni

Jesus ang kabanalan upang pamahalaan ang Kanyang imahe. Siya ay sumunod dahil karapat-dapat ang Ama, at dahil hinihingi ito ng misyon.

Ang Pagbaba ng Espiritu at ang Pagkatalaga kay Cristo

Sinundan ang bautismo ni Jesus ng malinaw na tanda ng banal na pagtatalaga, na nagpapakita na ang Kanyang ministeryo ay isasagawa sa kapangyarihan ng Diyos. Isinalaysay ni Lucas na bumaba ang Espiritu Santo sa Kanya sa anyong parang kalapati (Lucas 3:21–22, NIV). Ang pagbabang ito ay hindi palabas, kundi patotoo ng Diyos na si Jesus ang ipinangakong Mesiyas.

Tinuturuan nito ang Iglesia na huwag ituring ang ministeryo bilang bunga ng personalidad o pamamaraan. Sinimulan ni Jesus ang Kanyang gawain sa ganap na pagdepende, at pinatotohanan ito ng Ama sa pamamagitan ng Espiritu. Inaanyayahan nito ang mga pastor at mananampalataya sa isang ministeryong umaasa sa Espiritu, kung saan ang panalangin, katotohanan, at kabanalan ang sentro.

Ang Tinig ng Ama at ang Pagpapahayag sa Anak

Narinig ang tinig ng Ama na nagpahayag ng pagkakakilanlan ni Jesus bago pa man Siya gumawa ng anumang himala. Sinabi ng Ama, “Ikaw ang aking minamahal na Anak; ako ay lubos na nalulugod sa iyo” (Marcos 1:11, NIV). Ang pahayag na ito ay nagtatatag ng pagkakakilanlan ni Jesus bilang Anak na minamahal, hindi dahil sa nagawa, kundi dahil sa Kanyang pagiging Anak.

May malalim itong pastoral na kabuluhan, sapagkat maraming tao ang nabubuhay na tila kailangang

pagtrabahuhan ang pagsang-ayon ng Diyos. Tinanggap ni Jesus ang pagpapatunay bago pumasok sa pagsubok. Ipinakikita nito na ang pag-ibig ng Diyos ay hindi nag-aalis ng paghihirap, ngunit nagbibigay ng lakas sa gitna nito.

Pagbubukas ng Langit at ang Simula ng Pagsamba

Ang bautismo ni Jesus ay sandaling tumawag sa banal na pagkamangha, sapagkat inilarawan ng Kasulatan ang pagbubukas ng langit. Isinulat ni Mateo na nakita ni Juan ang Espiritu ng Diyos na bumaba at nanahan kay Jesus (Mateo 3:16, NIV). Ipinahihiwatig nito na ang Diyos ay kumikilos nang hayag sa kasaysayan, at si Jesus ang sentro ng pagkilos na iyon.

Inaanyayahan nito ang Iglesia sa pagsambang nakaugat sa pahayag ng Diyos, at hindi sa damdamin lamang. Ang tunay na pagsamba ay tugon sa pagkilos at salita ng Diyos. Sa eksenang ito, pinatitibay ang pananampalataya ng mga mananampalataya, sapagkat ang Diyos ay hindi tahimik, Siya ay nagsasalita, kumikilos, at inihahayag ang Kanyang Anak.

SEKSYON 4: MULA SA BAUTISMO PATUNGO SA ILANG: ANG HANGGANAN NG PAMPUBLIKONG MISYON NI CRISTO

Hindi nanatili si Jesus sa Jordan na para bang ang pagpapatunay ng Ama ay isang wakas sa Kanyang landas, sapagkat ang Kanyang pampublikong misyon ay agad na

umusad nang may malinaw na layunin. Isinalaysay ni Mateo na si Jesus ay pinangunahan ng Espiritu patungo sa ilang upang tuksuhin ng diyablo (Mateo 4:1, NIV). Ang pangungusap na ito ay bumubuo ng mahalagang tulay, sapagkat ipinakikita nito na ang parehong Espiritu na bumaba sa bautismo ay Siya ring gumabay kay Jesus patungo sa panahon ng pagsubok. Ang Anak ay hindi pinarurusahan, Siya ay inihahanda, at ang Hari ay pumapasok sa labanan nang may ganap na pagsunod.

Itinuturo ng paglipat ni Jesus mula sa tubig patungo sa ilang na dapat iwasan ng Iglesia ang mababaw na inaasahan tungkol sa espirituwal na mga sandali. Maraming matatandang mananampalataya ang nag-aakala na ang pagsunod ay dapat agad magbunga ng kaginhawaan, kaliwanagan, at katatagan, ngunit tinanggap ni Jesus ang banal na pagpapatunay at pagkatapos ay pumasok sa paghihirap. Ipinapakita ng hangganan sa pagitan ng bautismo at ilang na ang tapat na ministryo ay hinuhubog sa pagsunod sa gitna ng presyon, at hindi sa tuluy-tuloy na kapanatagan. Dapat ihanda ng mga pastor ang mga mananampalataya na unawain ang mga panahon ng hirap bilang mga lugar ng paghubog ni Cristo.

Pinangunahan ng Espiritu Patungo sa Paghihirap

Pinangunahan si Jesus ng Espiritu, na nangangahulugang ang ilang ay hindi aksidente at hindi nasa labas ng soberanong pag-aalaga ng Ama. Isinulat ni Lucas na si Jesus, na puspos ng Espiritu Santo, ay umalis sa Jordan at pinangunahan ng Espiritu patungo sa ilang (Lucas 4:1, NIV). Ikinokonekta ng teksto ang kapuspusan ng Espiritu sa pagsunod patungo sa kahirapan, na nagbabantay laban sa palagay na ang buhay na pinangungunahan ng Espiritu ay laging komportable. Sumusulong si Jesus bilang minamahal na Anak, at nananatiling matatag ang Kanyang

pagsunod kahit maging mahirap at malungkot ang Kanyang paligid.

Itinuturo ng halimbawa ni Jesus sa mga mananampalataya na muling unawain ang paghihirap nang hindi nawawala ang pananampalataya. Madalas iniisip ng mga alagad na ang kahirapan ay patunay ng maling desisyon, ngunit ipinapakita ni Jesus na ang paghihirap ay maaaring sumunod mismo sa pagsunod. Dapat sabihin ng mga pastor nang malinaw na maaaring dalhin ng Espiritu ang mga tao sa mga lugar kung saan lalalim ang kanilang pag-asa at lilinis ang kanilang mga puso. Hindi hinahanap ni Cristo ang pagdurusa, ngunit hindi rin Niya ito iniwasan kapag hinihingi ng kalooban ng Ama.

Apatnapung Araw at ang Bigat ng Kahinaan ng Tao

Pumasok si Jesus sa panahon ng pag-aayuno na naglalandad ng Kanyang tunay na pagkatao bilang tao, at ipinakikitang hindi Siya hiwalay sa karanasan ng sangkatauhan. Isinalaysay ni Mateo na matapos ang apatnapung araw at apatnapung gabi ng pag-aayuno, Siya ay nagutom (Mateo 4:2, NIV). Hindi maliit na detalye ang gutom, sapagkat ito ay teolohikal na angkla na nagpapaalala na ang Anak ay tumanggap ng tunay na mga limitasyon ng tao. Hindi nagkunwari si Jesus bilang tao, at hindi Siya inilayo sa kahinaan.

Mahalaga ito sa pastoral na pangangalaga sapagkat maraming mananampalataya ang nagdadala ng hiya dahil sa kanilang mga limitasyon, na para bang ang pagkapagod o kalungkutan ay tanda ng espirituwal na kabiguan. Iginagalang ni Cristo ang kahinaan ng tao sa pamamagitan ng pagpasok dito, at ipinakikita na ang kahinaan ay hindi kasalanan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga

mananampalataya na makilala ang kaibahan ng pagtukso at pagsuway. Naranasan ni Jesus ang tindi ng pangangailangan ng tao, ngunit nanatili Siyang tapat, at ang Kanyang katapatan ang naging pundasyon ng ating pag-asa.

Ang Presensya ng Diyablo at ang Katotohanan ng Espirituwal na Labanan

Kasama sa maagang misyon ni Jesus ang tuwirang pakikipagtagpo sa kaaway, na nagtuturo sa Iglesia na ang espirituwal na labanan ay hindi hiwalay sa pagiging alagad. Isinulat ni Lucas na si Jesus ay tinukso ng diyablo (Lucas 4:2, NIV). Hindi ikinahihiya ng teksto ang espirituwal na pagsalungat, sapagkat nais nitong maunawaan ng mambabasa na ang kaharian ng Diyos ay sumusulong sa pinagtatalunang lupain. Hindi itinuring ni Jesus ang diyablo bilang metapora lamang, at hindi rin Niya tiningnan ang tunggalian bilang sagabal sa misyon.

Pinoprotektahan din ng pakikipagtagpo ni Jesus ang mga mananampalataya mula sa pagiging walang-malay at mula sa labis na takot. Ang ilan ay tinatanggi ang espirituwal na labanan, habang ang iba ay nahuhumaling dito. Ipinakita ni Jesus ang wastong balanse, sapagkat kinilala Niya ang banta, nilabanan ito sa pamamagitan ng katotohanan, at nagpatuloy sa pagsunod. Dapat manatiling si Cristo ang sentro ng pagtuturo, sapagkat ang pokus ng Iglesia ay hindi sa kadiliman, kundi sa Haring nagwawagi laban dito.

Ang Ilang Bilang Paghahanda sa Pampublikong Ministeryo

Ang karanasan ni Jesus sa ilang ay nagsilbing paghahanda na humubog sa direksiyon ng Kanyang pampublikong ministeryo. Isinulat ni Marcos na si Jesus ay nasa ilang

habang tinutukso ni Satanas (Marcos 1:13, NIV). Ang ilang ay naging lugar ng pagpapatunay, hindi upang alamin kung karapat-dapat si Jesus, kundi upang ihayag ang Kanyang pagiging tapat sa pamamagitan ng pagsunod. Ang Kanyang misyon ay maglalaman ng pangangaral ng kaharian, habag na nakaugat sa kabanalan, at pagharap sa pagpapaimbabaw, ngunit nagsimula ito sa tahimik na pagtitiyaga.

Malakas ang mensahe nito sa mga alagad na inaakalang ang kahandaan ay nasusukat sa panlabas na tagumpay. Madalas hinuhubog ng Diyos ang Kanyang mga lingkod sa mga lugar na hindi napapansin, kung saan lumalalim ang pagpapakumbaba at pagtitiwala. Dapat hikayatin ng mga pastor ang mga mananampalataya na tingnan ang mga panahon ng ilang bilang mga lugar ng paghubog ni Cristo. Hindi sinasayang ni Jesus ang ilang, sapagkat alam Niyang may ginagawang mabuti ang Ama.

Pagsunod sa Hangganan at ang Landas sa Hinaharap

Nakatayo si Jesus sa isang hangganan na naghahayag ng huwaran ng Kanyang buong ministryo, banal na pagpapatunay, pagdepende sa Espiritu, at pagsunod na humaharap sa kahirapan. Isinulat ni Mateo na si Jesus ay pinangunahan ng Espiritu patungo sa ilang (Mateo 4:1, NIV). Ang pagkilos na ito ay may malinaw na layunin, at ipinakikitang ang awtoridad ni Cristo ay laging nakapailalim sa pagsunod sa Ama. Hindi Siya kikilos mula sa pagmamataas, at hindi Niya itatatag ang Kanyang kaharian sa pamamagitan ng manipulasyon.

Tinatawag din ng sandaling ito ang Iglesia na sumunod kay Cristo nang may malinaw na pananampalataya at hindi marupok na sigasig. Maraming mananampalataya ang natutuksong itayo ang kanilang pananampalataya sa

inspirasyon lamang, ngunit hindi nito kayang dalhin ang isang tao sa mahabang panahon ng pagsubok. Dapat ituro ng mga pastor na si Jesus ay hindi lamang gabay, Siya ang Tagapagligtas at Hari na nangunguna sa pamamagitan ng pagsunod. Ang tawag ni Cristo ay hindi sa maginhawang buhay, kundi sa tapat na pagtitiwala, at kapag natutunan ito ng Iglesia, ito ay nagiging mas matatag, mahabagin, at matapang, sapagkat sumusunod ito sa Haring naglakad na mula sa bautismo patungo sa ilang nang may hindi matitinag na katapatan.

TATLONG PARAAN UPANG ILAPAT ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Mamuhay Mula sa Pagpapatunay ng Ama, Hindi Para Makamit Ito

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang pampublikong ministryo na nakaugat sa hayag na kaluguran ng Ama, at hindi hinimok ng pangangailangang patunayan ang Kanyang sarili. Malinaw na itinala ni Mateo ang mga salita ng Ama: “Ito ang aking minamahal na Anak, na aking lubos na kinalulugdan” (Mateo 3:17, NIV). Ang pagpapatunay na ito ay dumating bago ang mga himala, bago ang pangangaral, at bago ang pagsalungat, na nagtuturo na sa kaharian ng Diyos, nauuna ang pagkakakilanlan bago ang gawain. Sumunod si Cristo hindi upang maging minamahal, kundi sapagkat Siya ay minamahal na.

Sa iyong konteksto, nangangahulugan ito ng paglaban sa tahimik na presyur na sukatin ang espirituwal na halaga batay sa pagiging abala, nakikita, o matagumpay.

Maraming mananampalataya, lalo na ang mga lider, ang namumuhay na tila ang kaluguran ng Diyos ay nakadepende sa kanilang pagganap. Dapat itong sabihin nang malinaw: hindi tayo naglilingkod upang kitain ang kaluguran ng Diyos, naglilingkod tayo sapagkat natamo na ito ni Cristo para sa atin. Kapag natutong mamuhay ang Iglesia mula sa pagpapatunay ng Ama, ang pagsunod ay nagiging mas matatag, ang pagsisisi ay nagiging mas malaya, at ang pananampalataya ay nagiging mas nakaugat sa biyaya kaysa sa takot.

Unawain ang Pagsunod na Humahantong sa Paghihirap

Direktang lumipat si Jesus mula sa bautismo patungo sa ilang sa ilalim ng pangunguna ng Espiritu, at binabago nito ang paraan ng pag-unawa ng mga mananampalataya sa mga panahon ng pagsubok. Isinulat ni Mateo na si Jesus ay pinangunahan ng Espiritu patungo sa ilang (Mateo 4:1, NIV). Ipinakikita ng ugnayang ito na ang pagsunod ay hindi laging humahantong sa kaginhawaan, ngunit ito ay laging nananatili sa ilalim ng awtoridad ng Diyos. Hindi aksidente ang paghihirap na sinalubong ni Jesus, at hindi rin ito tanda ng pagkawala ng pag-ibig ng Ama.

Sa tunay na buhay, maraming mananampalataya ang nag-aakalang ang tapat na desisyon ay dapat agad magbunga ng kapayapaan at ginhawa. Ipinapakita ni Jesus na hindi ito laging ganito. Dapat tulungan ng pastoral na karunungan ang mga tao na makilala ang kaibahan ng pagsuway at pagsunod na may kaakibat na presyur. Sabihin ito sa iyong konteksto: ang pagsunod kay Jesus ay maaaring magdala sa mahihirap na lugar, ngunit hindi kailanman sa labas ng pag-aalaga ng Ama. Kapag natutunan ito ng mga mananampalataya, humihinto silang mataranta sa

paghihirap at nagsisimulang magtanong kung ano ang hinuhubog ni Cristo sa kanilang pagkatao.

Piliin ang Tapat na Pagdepende sa Halip na Sariling Lakas

Pumasok si Jesus sa ilang bilang tunay na tao, tinatanggap ang pisikal na limitasyon sa halip na iwasan ang kahinaan. Binibigyang-diin ni Mateo ang katotohanang ito sa pamamagitan ng pagsasabing nagutom si Jesus matapos ang apatnapung araw at apatnapung gabi ng pag-aayuno (Mateo 4:2, NIV). Ipinapaalala nito sa Iglesia na ang pananampalataya ni Jesus ay hindi itinayo sa pagtanggì sa pangangailangan ng tao, kundi sa mapagkumbabang pagtitiwala sa Ama sa gitna ng pangangailangan.

Sa iyong konteksto, hinihikayat nito ang mga mananampalataya na suriin kung gaano kabilis silang bumabalik sa sariling lakas kapag nahaharap sa kahinaan. Madalas ipinagkakamali ang pananampalataya bilang pagiging malakas o palaging may kontrol, ngunit ipinakikita ni Jesus na ang tapat na pagdepende ay higit na nagbibigay-luwalhati sa Diyos. Sabihin ito nang malinaw: ang kahinaan ay hindi kabiguan, ngunit ang pagtanggìng magtiwala sa Ama sa gitna ng kahinaan ay isang panganib. Kapag ang Iglesia ay natutong pahalagahan ang pagdepende kaysa sa pagganap, ang panalangin ay nagiging mas totoo, ang pagsunod ay lumalalim, at ang pananampalataya ay nagiging mas katulad ni Cristo.

KONKLUSYON

Ipinakikita ng bautismo ni Jesus at ng mga sumunod na pangyayari ang isang Tagapagligtas na ang awtoridad ay hindi maihihiwalay sa pagsunod, at ang pagsunod ay

dumadaloy mula sa matibay na pagkakakilanlan bilang minamahal na Anak. Pumasok Siya sa Jordan nang may kababaang-loob, tinanggap ang hayag na pagpapatunay ng Ama, at sumunod sa pangunguna ng Espiritu nang walang pag-aalinlangan. Ang mga sandaling ito ang nagtatatag ng direksiyon ng buong misyon ni Cristo, sapagkat ipinakikita nilang ang kaharian ng Diyos ay sumusulong sa pamamagitan ng katapatan, at hindi ng puwersa, at sa pamamagitan ng pagpapasakop, at hindi ng pagmamataas.

Inihahanda rin ng paglipat mula sa bautismo patungo sa ilang ang mga mananampalataya na sumunod kay Cristo nang may malinaw na pananampalataya at hindi marupok na sigasig. Hindi ipinangako ni Jesus ang ginhawa, ngunit ipinakita Niya ang pagtitiwala. Hindi Niya iniwasan ang paghihirap, ngunit nilakaran Niya ito sa ilalim ng pag-aalaga ng Ama. Para sa mga may-gulang sa pananampalataya, ito ay paanyaya sa matatag na kumpiyansa, sapagkat nauna nang lumakad si Cristo. Siya ay sumunod kung saan nabigo ang sangkatauhan, nagtiwala kung saan ang iba ay kumapit sa kontrol, at Siya ang matapat na Anak na siyang saligan ng ating pag-asa.

MGA TANONG NA DAPAT PAG-ISIPAN

1. Paano hinahamon ng pagpapatunay ng Ama kay Jesus ang paraan ng iyong pagsukat sa espirituwal na tagumpay?
2. Saan mo inaasahan na ang pagsunod ay dapat laging magbunga ng agarang kaginhawaan o kaliwanagan?
3. Anong kasalukuyang paghihirap ang maaaring ginagamit ng Espiritu upang palalimin ang iyong pagtitiwala sa halip na pahinain ito?

4. Sa anong bahagi ng iyong buhay ka pinakamatukso na umasa sa sarili sa halip na magdepende sa Ama?
5. Paano binabago ng paglalakbay ni Jesus mula sa bautismo patungo sa ilang ang iyong pagkaunawa sa tapat na pagiging alagad?

KABANATA 3: ANG PAGHAHANDA PARA SA MINISTERYO

PANIMULA

Hindi pumasok si Jesus sa pampublikong ministeryo nang pabigla-bigla, at hindi Siya nagsimulang mangaral na para bang ang plano ng Ama ay maaaring ilunsad sa sigasig lamang. Ipinakikita ng mga Ebanghelyo ang isang paghahandang sinadya, hayag, at may mabigat na espirituwal na kahulugan, sapagkat ang misyon ng Anak ay haharap sa kasalanan, maglalantad ng huwad na katuwiran, at magpapahayag ng kaharian ng Diyos na may awtoridad. Bago pa man magtipon ang mga tao at tumindi ang mga tunggalian, ipinakikilala si Jesus sa pamamagitan ng isang tagapagpauna, pinagtitibay sa pamamagitan ng bautismo, sinusubok sa ilang, at inihahayag bilang masunurin kung saan nabigo si Adan at ang Israel.

Itinuturo rin ng paghahanda ni Jesus sa Iglesia kung paano unawain nang wasto ang kapangyarihan, sapagkat ang awtoridad ni Cristo ay hindi kailanman hinihiwalay sa pagpapasakop sa Ama. Maraming tao ang naghahangad ng impluwensiya, plataporma, at kontrol, ngunit tinanggap ni Jesus ang kababaang-loob, kalinawan, at pagdepende. Ang mga salaysay ng paghahanda ay hindi opsyonal na likuran lamang, kundi pundasyon ng lahat ng susunod, sapagkat ipinakikita nila ang Hari na nagpapasakop sa kalooban ng Ama, sa pangunguna ng Espiritu, at sa katotohanan ng Salita. Ang pagiging alagad sa kasalukuyan ay dapat magsimula kung saan nagsimula si Jesus, sa pagsunod na nakaugat sa Diyos.

SEKSYON 1: SI JUAN BAUTISTA AT ANG MENSAHE NG TAGAPAGPAUNA

Ipinakilala si Jesus sa publiko sa pamamagitan ni Juan Bautista, hindi dahil nangangailangan si Jesus ng pagpapatunay mula sa isang lider na tao, kundi dahil nais ng Ama na marinig ng Israel ang isang malinaw na panawagan sa pagsisisi bago tumayo ang Hari sa kanilang kalagitnaan. Ang ministeryo ni Juan ay isang anyo ng habag, sapagkat hinaharap nito ang mga pusong tumigas at inihahanda ang isang nalabing bayan upang tanggapin ang Mesiyas nang walang mga dahilan. Inilalarawan ni Marcos ang paglitaw ni Juan bilang simula ng kuwento ng ebanghelyo, na binibigyang-diin na ang pagdating ni Jesus ay nakaugnay sa ipinangakong plano ng Diyos sa halip na biglaang relihiyosong pagbabago (Marcos 1:1–4, NIV).

Ipinapakita rin ang awtoridad ni Jesus sa paraan ng pagtangi ni Juan na ilagay ang sarili sa sentro, sapagkat ang tungkulin ng tagapagpauna ay ituro palayo sa sarili at patungo kay Cristo. Ang panawagan sa pagsisisi ay hindi lamang moral na pagbuti, ito ay pagbaling ng buong buhay pabalik sa Diyos, kabilang ang isipan, kalooban, at mga damdamin. Inilalantad ng mensahe ni Juan ang kasalanan, ngunit nagbubuo rin ito ng inaasahan, sapagkat ipinahahayag niya ang Isang darating na magbabautismo sa Espiritu Santo, na nagpapahiwatig ng mas malalim na paglilinis at bagong gawaing tipan ng Diyos (Marcos 1:7–8, NIV).

Isang Tinig sa Ilang at ang Pagdating ng Hari

Nauuna si Jesus sa pamamagitan ng isang tinig sa ilang, sapagkat hinaharap ng Ama ang Kanyang bayan sa mga lugar kung saan hindi kayang iligaw ng kaginhawaan ang kanilang pansin. Mahalaga ang kinaroroonan ni Juan, sapagkat inilalayo nito ang mga tao mula sa mga gawain sa templo na maaaring magkubli ng espirituwal na pagkamatay, at pinipilit silang harapin ang mga inaangkin ng Diyos sa isang payak na kapaligiran. Inilalarawan ni Mateo si Juan bilang tumutupad sa hula ni Isaias, na tumatawag sa Israel na ihanda ang daan ng Panginoon, na nangangahulugang kinikilala si Jesus bilang ang Panginoong ang landas ay kailangang ituwid (Mateo 3:1–3, NIV).

Patuloy pa ring lumalapit si Jesus sa mga tao sa mga lugar kung saan inaalís ang huwad na kapanatagan, sapagkat ang biyaya ay madalas nagsisimula sa pagtanggál ng mga dahilan. Dapat tulungan ng pastoral na pamumuno ang mga mananampalataya na makita na ang pagsisisi ay hindi pagpapahiya alang-alang sa pagpapahiya, ito ay habag na lumilikha ng puwang para sa pakikipag-ugnayan sa Diyos. Ipinapaalala ng tinig ni Juan sa Iglesia na ang espirituwal na kahandaan ay hindi nalilikha ng relihiyosong kaabalahan, kundi ng tapat na pagbaling sa Panginoon. Kapag malapit nang ihayag si Cristo, madalas munang nagpapadala ang Diyos ng paninindigan, sapagkat ang pusong nilinis ay kumikilala sa isang banal na Hari.

Pagsisisi Bilang Paghahanda para sa Kaharian

Inihahanda si Jesus sa pamamagitan ng panawagan sa pagsisisi sapagkat ang kaharian ng Diyos ay hindi tinatanggap sa pamamagitan ng karapatan, kundi sa pamamagitan ng pagpapasakop. Ang bautismo ni Juan ay isang hayag na pagpapahayag na ang kasalanan ay totoo, ang hatol ay nararapat, at ang Diyos lamang ang may

kapangyarihang maglinis at magsauli. Ibinubuod ni Marcos ang ministryo ni Juan bilang isang bautismo ng pagsisisi para sa kapatawaran ng mga kasalanan, na binibigyang-diin na ang kapatawaran ay hindi kinikita sa pamamagitan ng ritwal, kundi tinatanggap sa pamamagitan ng pagbabalik-loob sa Diyos na may pusong mapagpakumbaba (Marcos 1:4–5, NIV).

Patuloy na inilalantad ng kaharian ni Jesus ang kasinungalingan na maaaring idagdag ang espirituwal na buhay sa hindi nagbabagong mga prayoridad. Ang pagsisisi ay hindi isang pribadong damdamin na nawawala pagsapit ng gabi, ito ay isang mapagpasyang pagbabagong-orientasyon patungo sa Diyos na humuhubog sa ating minamahal, hinahangad, at pinapalampas. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsisisi ay kapwa pasukan sa biyaya at patuloy na saloobin ng pagiging alagad, sapagkat patuloy na pinapadalisay ni Cristo ang Kanyang bayan. Inihanda ni Juan ang daan sa pamamagitan ng hayagang pagharap sa kasalanan, at pinakamabuting inihahanda ng Iglesia ang mga puso kapag ginagawa rin nito iyon nang may katotohanan at habag.

Ang Kababaang-loob ng Tagapagpauna at ang Kaluwalhatian ni Cristo

Pinaparangalan si Jesus kapag tinatanggap ng tagapagpauna ang kababaang-loob, sapagkat ang kadakilaan ni Juan ay nakikita sa kanyang pagliit upang si Cristo ang makita. Tumanggi si Juan na angkinin ang katayuang mesyaniko, at itinuro niya ang Isang higit na dakila, inilalarawan ang sarili bilang hindi karapat-dapat kahit sa pinakamababang gawain para sa paparating na Hari. Itinala ng Ebanghelyo ni Juan ang kanyang pagpapahayag na siya ay hindi ang Cristo at ang kanyang misyon ay ituro lampas sa sarili, na

nagbabantay sa Iglesia laban sa pamumunong nakasentro sa tao (Juan 1:19–23, NIV).

Dapat manatiling sentro si Jesus sa bawat henerasyon, sapagkat madaling maging kapalit ng debosyon kay Cristo ang mga lider na tao kapag mas pinipili ng mga tao ang personalidad kaysa kabanalan. Ang pastoral na aplikasyon ay tuwiran, ang tapat na ministeryo ay hindi nakikipagkumpitensya kay Jesus, ito ay nagpapalinaw kay Jesus. Hinahamon din ng kababaang-loob ni Juan ang pagmamataas sa mga tungkulin sa ministeryo, sapagkat ang layunin ay hindi pagkilala, kundi katapatan sa itinalagang gawain ng Ama. Itinuturo ng saloobin ng tagapagpauna na ang pinakamalusog na mga iglesia ay yaong ang mga lider ay patuloy na tumuturo kay Cristo, at ang bayan ay natutong sumunod kay Cristo higit sa lahat.

Isang Bautismo ng Tubig at ang Pangako ng Espiritu

Ipinahahayag si Jesus bilang Siyang magbabautismo sa Espiritu Santo, at ang pangakong ito ay nagpapahiwatig na may darating na higit pa kaysa panlabas na paghuhugas. Ang bautismo sa tubig ni Juan ay tanda ng pagsisisi, ngunit hindi nito kayang baguhin ang puso, sapagkat ang Diyos lamang ang makapagbibigay ng bagong buhay sa loob. Itinala ni Marcos ang mga salita ni Juan tungkol sa darating na bautismo ng Espiritu, at ang pahayag ay nagtatayo ng inaasahan para sa natatanging awtoridad ng Mesiyas na ibuhos ang presensya at kapangyarihan ng Diyos sa Kanyang bayan (Marcos 1:7–8, NIV).

Tinutupad ng ministeryo ni Jesus ang pangakong ito sa pamamagitan ng pagdadala ng gawain ng Espiritu sa sentro ng pagiging alagad, hindi bilang palabas, kundi bilang banal na pagbabago. Dapat tulungan ng mga pastor ang

mga mananampalataya na maunawaan na ang buhay na pinapagana ng Espiritu ay hindi kapalit ng pagsunod, ito ang pinagmumulan ng pagsunod, sapagkat pinapalakas ng Espiritu ang hindi kayang gawin ng laman. Pinoprotektahan din ng pagkakaibang ito ang Iglesia laban sa pagtingin sa pagsisisi bilang panlabas na reporma lamang. Hindi lamang sinasabi ni Cristo sa mga tao na magbago, ibinibigay Niya ang Espiritu na nagbabago ng mga puso, nagpapapanibago ng mga hangarin, at humuhubog ng kabanalan sa paglipas ng panahon.

Mga Tao, Pagpapahayag ng Kasalanan, at ang Paglalantad ng Puso

Nilalapitan si Jesus ng mga taong lumalapit na nagpapahayag ng kasalanan, at ipinakikita ng tagpo na ang espirituwal na paggising ay madalas magulo, hayag, at nakakagambala sa relihiyosong gawain. Ang mga taong pumupunta kay Juan ay hindi gumagawa ng magalang na relihiyosong kilos, sila ay lumalapit sa liwanag, umaamin ng pagkakasala, at humihingi ng habag ng Diyos. Binanggit ni Mateo na ang mga tao ay nagpapahayag ng kanilang mga kasalanan habang sila ay binabautismuhan, na nangangahulugang ang ministeryo ni Juan ay nagbubunga ng tapat na paglalantad sa halip na piniling espirituwalidad (Mateo 3:5–6, NIV).

Patuloy pa ring tinatawag ni Jesus ang mga tao sa katotohanan, sapagkat ang biyaya ay hindi namumuhay sa lihim at panlilinlang sa sarili. Kailangang lumikha ang pastoral na ministeryo ng isang kultura kung saan ang pagpapahayag ng kasalanan ay normal, seryoso, at puno ng pag-asa, hindi ginagawang palabas, sapagkat ang pagsisisi ay pintuan patungo sa kagalingan. Nagbababala rin ang kilusan ni Juan na ang dami ng tao ay hindi garantiya ng pagbabagong-loob, sapagkat maaaring mawala ang

emosyonal na sigla kapag tumanggi ang puso sa pagpapasakop. Dapat ipagdiwang ng Iglesia ang tunay na pagpapahayag ng kasalanan habang patuloy na itinuturo si Cristo bilang ang tanging Tagapagligtas na naglilinis ng kasalanan, nagsasauli ng pakikipag-ugnayan sa Ama, at nagpapanatili ng pangmatagalang pagbabago.

SEKSYON 2: ANG BAUTISMO NI JESUS

Pumasok si Jesus sa tubig ng bautismo hindi bilang isang makasalanang naghahanap ng paglilinis, kundi bilang ang matuwid na Anak na nakikilala ang Kanyang sarili sa mga taong Kanyang iniligtas. Mahalaga ang sandaling ito sapagkat inihahayag nito ang Kanyang kababaang-loob, ang Kanyang misyon, at ang hayag na pagpapatibay ng Ama sa Kanyang pagkakakilanlan. Itinala ni Mateo na iginiit ni Jesus na ang bautismo ay nararapat upang tuparin ang buong katuwiran, na nangangahulugang ang Kanyang pagsunod ay may layunin, hinubog ng tipan, at nakaayon sa plano ng Ama sa halip na sa inaasahan ng tao (Mateo 3:13–15, NIV).

Ipinakikilala rin ng bautismo ni Jesus ang maka-Trinidad na anyo ng pagtubos, sapagkat ang Anak ay binabautismuhan, ang Espiritu ay bumababa, at ang Ama ay nagsasalita. Ang pangyayaring ito ay hindi isang pribadong karanasang mistikal, kundi isang hayag na paglalantad ng banal na pagsang-ayon at banal na misyon. Sa sandaling iyon, pinagtibay si Jesus bilang minamahal na Anak, at sinimulan Niya ang Kanyang ministryo na may kaluguran ng Ama na nakalukob sa Kanya, hindi ipinagkaloob ng mga tao, kundi ipinahayag ng langit. Dapat maunawaan ng Iglesia na ang awtoridad ni Cristo ay

dumadaloy mula sa Kanyang pagka-Anak at pagsunod, hindi mula sa palakpak ng tao (Mateo 3:16–17, NIV).

Nakikilala si Jesus sa mga Makasalanan Nang Hindi Nagiging Makasalanan

Pumasok si Jesus sa bautismo upang tumayo kung saan tumatayo ang nagsisising Israel, at ipinakikita ng gawaing ito ang isang Tagapagligtas na lumalapit upang magligtas sa halip na manatili sa malayo upang manghusga. Hindi Siya nagpapahayag ng kasalanan, sapagkat wala Siya nito, ngunit kinikilala Niya ang Kanyang sarili sa mga nagkakasala, sapagkat Siya ay dumating upang pasanin ang kanilang bigat at katawanin sila sa harap ng Diyos. Itinala ni Marcos na si Jesus ay nagmula sa Nazaret ng Galilea at binabautismuhan ni Juan sa Jordan, na nagbibigay-diin sa kasimplehan at sinadyang kababaang-loob ng Anak sa simula ng Kanyang ministeryo (Marcos 1:9, NIV).

Itinuturo ng pagkikilalang ito ni Jesus sa Iglesia na ang kabanalan ay hindi paglayo, kundi habag na nakaugat sa kadalisayan at pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang paglapit ni Cristo ay hindi nagpapagaan sa kasalanan, ito ay humaharap sa kasalanan sa pamamagitan ng pagpasok sa kalagayan ng tao upang ito ay tubusin. Hinahamon din ng sandaling ito ang pagmamataas na naghahangad ng katuwiran nang walang pakikibahagi, sapagkat si Jesus ay matuwid ngunit kusang nakikibahagi sa mga nagsisisi. Dapat sundin ng pagiging alagad ang ganitong huwaran, tinatanggi ang mapagmataas na distansiya at tinatanggap ang mapagpakumbabang paglilingkod na umaakay sa mga tao patungo sa naglilinis na biyaya ng Diyos.

Pagtupad sa Buong Katuwiran at ang Anyo ng Pagsunod

Inilalarawan ni Jesus ang Kanyang bautismo bilang pagtupad sa katuwiran, na nangangahulugang ang Kanyang pagsunod ay bahagi ng isang mas malawak na plano ng pagliligtas, hindi isang hiwalay na espirituwal na kilos. Iniuugnay Niya ang Kanyang sarili sa mga layunin ng tipan ng Ama, pumapasok sa tungkulin ng tapat na Kinatawan na susunod kung saan nabigo ang iba. Itinala ni Mateo ang mga salita ni Jesus tungkol sa pagtupad sa buong katuwiran, at ang pariralang ito ay nag-uugat sa Kanyang misyon sa tapat na pagpapasakop sa kalooban ng Diyos, hindi sa reputasyon sa publiko o pansariling kagustuhan (Mateo 3:15, NIV).

Itinuturo ng pagsunod ni Jesus na ang katuwiran ay hindi kusang moralidad, ito ay pag-ayon sa kalooban ng Ama na inihayag sa Kasulatan at isinagawa sa pananampalataya. Kailangang labanan ng pastoral na ministeryo ang pagtuturo ng pagsunod bilang simpleng disiplina lamang, sapagkat ang biblikal na pagsunod ay ugnayang pagpapasakop sa Diyos. Ipinakikita ni Cristo ang isang pagsunod na tahimik, matatag, at ganap, at inilalantad ng huwarang ito ang pinipiling pagsunod na mas nais ng marami. Nagiging matibay ang pagiging alagad kapag natutong sumunod ang mga mananampalataya sa mga lugar na hindi kapansin-pansin, sapagkat ang landas ni Jesus patungo sa krus ay nagsisimula sa mapagpakumbabang pagpapasakop sa Jordan.

Bukas ang Langit at ang Pagbaba ng Espiritu

Kasama sa bautismo ni Jesus ang pagbaba ng Espiritu na tulad ng isang kalapati, na nagpapahiwatig ng banal na pagpapalakas para sa darating na misyon at nagpapatunay

na ang gawain ng Ama ay nagaganap ayon sa pangako. Ang pagbaba ng Espiritu ay hindi pahayag na kulang si Jesus sa kabanalan, ito ay hayag na tanda na ang Mesiyas ay pinahiran para sa ministeryo sa kapangyarihan ng Diyos. Itinala ni Lucas na ang Espiritu Santo ay bumaba kay Jesus sa anyong pisikal na tulad ng kalapati, na nagbibigay-diin na ito ay isang nakikitang, makasaysayang sandali ng banal na pagtatalaga (Lucas 3:21–22, NIV).

Itinuturo rin ng pagpapahid kay Jesus sa Iglesia na ang ministeryo ay dapat nakasalalay sa Espiritu at hindi sa personalidad. Dapat ipaalala ng mga pastor sa mga lider at mga kongregasyon na ang espirituwal na bunga ay hindi nalilikha ng kasanayan lamang, sapagkat ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos na kumikilos sa masunuring mga lingkod. Itinuturo ng pagbaba ng Espiritu ang darating na gawain ng Espiritu sa loob at sa pamamagitan ni Jesus, kabilang ang patnubay, lakas ng loob, at pagtitiis sa pagsubok. Ipinakikita ng paghahanda ni Cristo na kahit ang perpektong pagsunod ay isinasagawa sa puspos ng Espiritu na pagdepende, at ang mga alagad sa kasalukuyan ay dapat ding umasa sa gayon, sapagkat ang misyon ng Diyos ay pinananatili ng presensya ng Diyos.

Ang Tinig ng Ama at ang Minamahal na Anak

Sinisimulan ni Jesus ang Kanyang pampublikong ministeryo sa pamamagitan ng pagpapatibay ng Ama, na nangangahulugang ang Kanyang pagkakakilanlan ay ligtas bago pa man mangyari ang anumang pampublikong tagumpay. Ipinahayag ng Ama ang Kanyang kaluguran sa Anak, at ang pahayag na ito ay nag-uugat sa awtoridad ni Jesus sa ugnayan, hindi sa pagganap. Itinala ni Marcos ang mga salita ng Ama na kinikilala si Jesus bilang Kanyang minamahal na Anak, at mahalaga ang oras nito sapagkat

pinagtitibay si Jesus sa simula, bago pa ang mga pangaral, mga himala, at mga tunggalian na magpapakita ng Kanyang kadakilaan sa mga tao (Marcos 1:10–11, NIV).

Itinuturo ng pagpapatibay kay Jesus sa Iglesia na ang pinakamalalim na katatagan ay nagmumula sa pag-alam kung sino tayo sa harap ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo, hindi sa pagsukat ng halaga batay sa mga resulta. Kailangang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na tanggihan ang nakapapagod na siklo ng pagkuha ng pagsang-ayon sa pamamagitan ng gawain, sapagkat si Cristo ay nagkamit na ng pagtanggap para sa Kanyang bayan sa pamamagitan ng Kanyang pagsunod. Inihahayag din ng tinig ng Ama na ang kaligtasan ay hindi ang Ama na nag-aatubiling magparaya sa Anak, kundi ang Ama na nalulugod sa Anak at isinugo Siya dahil sa pag-ibig. Lumalago ang pagiging alagad kapag natutong mamuhay ang mga mananampalataya mula sa pagsang-ayon ng Diyos, hindi para rito, sapagkat binuksan na ni Cristo ang daan.

Ang Bautismo Bilang Hangganan ng Misyon

Mula sa bautismo ay tuwirang pumasok si Jesus sa pagsubok at ministeryo, na nagpapakita na ang hayag na pakikiisa sa kalooban ng Diyos ay hindi wakas ng paglalakbay, kundi simula ng tapat na pagsunod sa ilalim ng presyon. Ang Kanyang bautismo ay isang hangganan, isang sandali ng nakikitang pagpapasakop na humahantong sa pagtitiis sa ilang at sa pagpapahayag ng kaharian. Itinala ni Mateo ang paglipat mula sa bautismo patungo sa pag-akay ng Espiritu kay Jesus sa ilang, at ipinakikita ng daloy na ito na ang pagsunod ay hindi garantiya ng kaginhawaan, ngunit ito ay garantiya ng layunin sa ilalim ng kamay ng Ama (Mateo 4:1, NIV).

Itinuturo ng sandaling ito sa hangganan ang Iglesia na iwasan ang huwad na inaasahan tungkol sa mga espirituwal na tagumpay. Ang bautismo, mga panata, at mga bagong yugto ng pagsunod ay madalas nauuna sa tunggalian at tukso, sapagkat tinututulan ng kaaway ang binabasbasan ng Ama. Dapat ihanda ng mga pastor ang mga tao para sa tapat na pagtitiis, itinuturo na ang mga pagsubok ay hindi patunay ng kabiguan, kundi madalas patunay na ang misyon ay totoo. Hindi tinatrato ni Jesus ang Jordan bilang espirituwal na hantungan, kundi bilang pintuan patungo sa mas malalim na pagsunod. Dapat yakapin ng pagiging alagad ang ganitong saloobin, ipinagdiriwang ang mga pagpapatibay ng Diyos habang nananatiling handa sa mga pagsubok na susunod.

SEKSYON 3: ANG TUKSO SA ILANG

Pinangunahan si Jesus ng Espiritu patungo sa ilang, at mahalaga ang detalyeng ito sapagkat ipinakikita nito na ang pagsubok ay hindi basta kalupitan na walang layunin, kundi sinadyang tunggalian sa loob ng plano ng Ama. Ang tagpuan ng ilang ay umaalingawngaw sa kasaysayan ng Israel, at inihaharap si Jesus bilang ang tapat na Anak na magtatagumpay kung saan nabigo ang bayan ng Diyos. Itinala ni Mateo na si Jesus ay nag-ayuno ng apatnapung araw at apatnapung gabi, na malinaw na nagpapakita na ang tukso ay dumating sa tunay na kahinaan ng tao, hindi sa isang huwad na kalagayang hindi kayang masaktan (Mateo 4:1–2, NIV).

Ipinakikita rin ng tukso kay Jesus na ang puso ng espirituwal na pakikibaka ay ang usapin ng pagtitiwala at pagsamba. Ang estratehiya ng kaaway ay pareho pa rin, baluktutin ang Salita ng Ama, guluhin ang

pagkakakilanlan, at mag-alok ng mga madadaling daan na umiiwas sa pagdurusang kapalit ng agarang pakinabang. Tumugon si Jesus hindi sa pamamagitan ng matatalinong kasabihan, kundi sa pamamagitan ng Kasulatan, pagsunod, at hindi natitinag na katapatan sa Ama. Ipinakikita ng pangyayaring ito na ang awtoridad ni Jesus ay hindi lamang nahahayag sa mga himala at pagtuturo, kundi sa kabanalan sa ilalim ng matinding presyon, at ang kabanalang iyon ang nagiging pundasyon ng susunod na ministeryo.

Tinutukso Bilang Anak, Nananatiling Matatag Bilang Anak

Tinutukso si Jesus mismo sa usapin ng Kanyang pagkakakilanlan, sapagkat alam ng kaaway na ang kalituhan tungkol sa pagka-Anak ay nagpapahina sa pagsunod. Ang paulit-ulit na hamon na “Kung ikaw ang Anak ng Diyos” ay idinisenyo upang itulak si Jesus na patunayan ang Kanyang sarili ayon sa mga termino ng kaaway sa halip na manahimik sa ipinahayag na kaluguran ng Ama. Hayagang itinala ni Mateo ang ganitong taktika, at inilalantad nito kung paano madalas hinihikayat ng tukso ang mga mananampalataya na humanap ng katiyakan sa pamamagitan ng pagganap sa halip na pagtitiwala (Mateo 4:3, NIV).

Itinuturo ng tugon ni Jesus sa Iglesia na ang pagkakakilanlan ay hindi ipinagtatanggol sa pamamagitan ng abalang pagbibigay-katwiran sa sarili, kundi sa pamamagitan ng matatag na pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na madalas tinatarget ng kaaway ang mga panahong mahina ang tao, pagkatapos ng mga espirituwal na sandali, at sa mga oras ng kahinaan, sapagkat sa mga sandaling iyon nagiging apurahan ang paghahanap ng katiyakan. Hindi nakipag-ayos si Cristo tungkol sa Kanyang

pagkakakilanlan, at hindi Siya naghahabol ng pagpapatunay sa pamamagitan ng palabas. Sa halip, nanatili Siyang nakaangkla sa Salita ng Ama at sa kalooban ng Ama, na nagpapakita na ang tunay na pagka-Anak ay isinasabuhay sa pamamagitan ng pagtitiwala. Lumalago ang pagiging alagad kapag tinatanggihan ng mga mananampalataya ang tukso na patunayan ang sarili at natututong mamahinga sa ligtas na pagkakakilanlan ni Cristo, na nagiging kanilang pagkakakilanlan sa biyaya.

Tinapay, Gutom, at ang Pagtitiwala sa Paglalaan ng Ama

Tinutukso si Jesus na gawing tinapay ang mga bato, hindi dahil masama ang tinapay, kundi dahil ang tukso ay gamitin ang banal na kapangyarihan nang hiwalay sa kalooban ng Ama. Matapos ang mahabang pag-aayuno, ang gutom ay totoo, at ang mungkahi ay tila makatuwiran, subalit ito ay isang paanyaya na magduda sa pag-aalaga ng Ama. Tumugon si Jesus sa pamamagitan ng pagbanggit sa Kasulatan tungkol sa pamumuhay sa bawat salitang nagmumula sa Diyos, na nagpapakita na mas mahalaga ang pagsunod kaysa agarang ginhawa (Mateo 4:4, NIV).

Itinuturo ng tagumpay ni Jesus sa bahaging ito sa Iglesia na madalas dumarating ang tukso bilang isang pinaikling daan patungo sa mga lehitimong pangangailangan. Maaaring matuksong isakripisyo ng mga mananampalataya ang integridad, panalangin, at matiising pagsunod upang mabilis na makamit ang panustos, ngunit ipinakikita ni Jesus na mapagkakatiwalaan ang takdang panahon ng Ama. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang espirituwal na pagkamahinog ay kinapapalooban ng paghihintay nang walang kapaitan at pagpili ng katuwiran nang walang hinanakit. Ang pagtanggap ni Cristo ay hindi pananakit sa sarili, kundi tapat na

pagpapasakop, at ipinakikita nito na ang pinakamalalim na pagkain ay pakikipag-ugnayan sa Diyos. Nagiging matatag ang pagiging alagad kapag inuuna ng mga mananampalataya ang Salita ng Diyos kaysa sa mga agarang pagnanasa, sapagkat ang paglalaan ng Ama ay hindi nangangailangan ng pagsuway.

Pagsubok sa Diyos at ang Pagtangi sa Pagmamaniwala sa Ama

Tinutukso si Jesus na tumalon mula sa templo upang pilitin ang isang dramatikong pagliligtas, at inihahayag nito ang isang espirituwal na panganib na may anyong relihiyoso. Maging ang kaaway ay gumagamit ng Kasulatan, na nagpapakita na ang wikang biblikal ay maaaring gawing sandata upang bigyang-katwiran ang kayabangan at pagmamataas. Tumanggi si Jesus sa ganitong manipulasyon, tumutugon na ang Diyos ay hindi dapat subukin, sapagkat ang pananampalataya ay nagtitiwala sa pagkatao ng Ama nang hindi humihingi ng palabas na patunay (Mateo 4:5–7, NIV).

Itinuturo ng pagtangi ni Jesus sa Iglesia na talikuran ang espirituwalidad na naghahanap ng palabas at gumagamit sa Diyos bilang kasangkapan para sa pansariling katiyakan o impluwensiya. Dapat magbabala ang mga pastor na ang paghiling ng mga tanda ay minsan nakatagong pagtangi sa pagtitiwala sa Salita ng Diyos, sapagkat ang puso ay naghahangad ng kontrol sa halip na pakikipag-ugnayan. Ipinakikita ni Cristo na ang tunay na pananampalataya ay hindi ikinukulong ang Diyos sa ating iskedyul, at hindi nito tinatrato ang proteksiyon bilang pangako para sa padalus-dalos na kilos. Ang pagsunod ay hindi pagsubok sa Diyos upang iligtas tayo, ito ay paglakad sa landas na itinalaga ng Diyos na may banal na pagtitiwala. Lumalago ang pagiging alagad kapag tumitigil ang mga mananampalataya sa

pakikipagtawaran sa Diyos at nagsisimulang magpasakop sa Kanya, sapagkat ipinakikita ng halimbawa ni Cristo na ang pagtitiwala ay pinatutunayan ng matatag na pagsunod, hindi ng mga dramatikong kilos.

Mga Kaharian, Kapangyarihan, at ang Pagsamba Bilang Sentral na Isyu

Tinutukso si Jesus sa pamamagitan ng alok ng mga kaharian ng mundo kapalit ng pagsamba, at inilalantad nito ang pinakamalalim na labanan sa likod ng bawat tukso. Iniaalok ng kaaway ang isang pinaikling daan patungo sa nakikitang paghahari nang walang pagdurusa, na nagpapahiwatig na maaaring makamit ni Jesus ang kaluwalhatian nang walang krus. Tinatanggihan ito ni Jesus nang buong linaw, iniutos ang pagsamba sa Diyos lamang, at inihahayag na ang tunay na awtoridad ay dapat tanggapin sa pamamagitan ng pagsunod sa halip na agawin sa pamamagitan ng kompromiso (Mateo 4:8–10, NIV).

Itinuturo ng tagumpay ni Jesus sa Iglesia na maraming tukso ay sa huli mga tukso ng pagsamba, sapagkat hinihingi ng mga ito ang lubos na debosyon sa iba kaysa sa Diyos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na tukuyin kung saan nagiging diyus-diyosan ang kapangyarihan, pagsang-ayon, kaginhawaan, o impluwensiya, sapagkat ang mga diyus-diyosan ay nangangako ng mga kaharian ngunit humihingi ng pagsuko. Ipinakikita ni Cristo na ang pagsamba ay hindi kagustuhan tuwing Linggo, ito ang sentrong nag-aayos ng buong buhay, at hindi ito maaaring pagsaluhan ng mga karibal. Nagiging tapat ang pagiging alagad kapag tinatanggap ng mga mananampalataya na ang pagsunod ay maaaring may kasamang pagdurusa, pagkaantala, at kawalan, ngunit kasama rin nito ang kaluguran ng Ama at ang tagumpay ng Anak. Tinatanggihan ni Jesus ang mga huwad na korona,

sapagkat ang Kanyang kaharian ay dumarating sa pamamagitan ng krus, at dapat matutunan ng Iglesia na tanggihan ang mga pinaikling daan na ipagpapalit ang kabanalan para sa impluwensiya.

Paglilingkod ng mga Anghel at ang Tapat na Pag-aalaga ng Ama

Tinitiiis ni Jesus ang tukso hanggang wakas, at pagkatapos ay Siya ay pinagsilbihan, na nagpapakita na ang pag-aalaga ng Ama ay totoo kahit na ang pagsunod ay may kabayaran. Ang detalyeng ito ay nagbabantay laban sa kawalan ng pag-asa, sapagkat ipinakikita nito na ang tapat na paglaban ay hindi binabalewala ng langit. Payak na sinabi ni Marcos na ang mga anghel ay naglingkod sa Kanya, at ang pagiging payak ng pahayag ay nagpapakita na ang tulong ng Diyos ay hindi laging dramatiko, ngunit laging naroroon ayon sa Kanyang karunungan (Marcos 1:12–13, NIV).

Itinuturo ng karanasan ni Jesus sa Iglesia na ang pagtitiis ay madalas may kasamang pakikibaka at suporta, at ang hinog na pananampalataya ay natutong pagsamahin ang dalawang realidad na ito. Dapat ipaalala ng mga pastor sa mga mananampalataya na ang pag-aalaga ng Diyos ay maaaring dumating sa pamamagitan ng Kasulatan, panalangin, pamayanan, at napapanahong lakas, hindi palaging sa pamamagitan ng agarang pagtakas. Ang tagumpay ni Cristo ay hindi inilarawan bilang walang kahirap-hirap, sapagkat kinikilala ng mga Ebanghelyo ang katotohanan ng gutom, kahinaan, at patuloy na presyon. Gayunman, dumarating ang paglalaan ng Ama sa tamang panahon, na nagpapatibay na ang pagsunod ay hindi nasasayang. Lumalago ang pagiging alagad kapag inaasahan ng mga mananampalataya ang pagtutol nang walang takot at inaasahan ang tulong ng Diyos nang hindi hinihingi ang tiyak na anyo nito, sapagkat

ipinakikita ni Cristo na ang Ama ay tapat kahit sa mga panahon ng ilang.

TATLONG PARAAN UPANG ILAPAT ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Linangin ang Pagsisisi Bilang Karaniwang Ritmo ng Buhay Kristiyano

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang hayag na pagpapakilala sa pamamagitan ng panawagan ni Juan sa pagsisisi, na nangangahulugang dapat ituring ng mga iglesia ang pagsisisi bilang karaniwang ritmo ng buhay Kristiyano at hindi bilang bihirang tugon sa krisis. Kapag napapabayaan ang pagsisisi, natututo ang mga tao na itago ang kasalanan, bigyang-katwiran ang kompromiso, at panatilihin ang relihiyosong anyo habang ang puso ay unti-unting lumalayo sa Diyos. Tinatawag ng Kasulatan ang mga mananampalataya na ipahayag ang kasalanan at tumanggap ng paglilinis, at ang pangakong ito ay nagpapalakas sa tapat na pagiging alagad sapagkat ang biyaya ay iniaalok sa mga lumalapit sa liwanag (1 Juan 1:9, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ipangaral ng mga pastor at lider ang pagsisisi bilang paanyaya sa kagalakan, sapagkat ang pagtalikod sa kasalanan ay paglapit sa buhay ng Diyos. Hikayatin ang mga mananampalataya na magsanay ng tiyak na pagpapahayag ng kasalanan, tunay na pananagutan, at tuloy-tuloy na panalangin na humihiling sa Espiritu na ilantad ang mga nakatagong motibo. Dapat iugnay ang pagsisisi sa pagsunod ni Cristo, sapagkat hindi

tayo nagsisisi upang kitain ang kaligtasan, kundi nagsisisi tayo dahil ang kaligtasan ay lumapit na sa pamamagitan ng Hari na naglilinis. Kapag naging normal ang pagsisisi, nagiging mas ligtas ang Iglesia para sa mga sugatan, mas matatag laban sa pagkukunwari, at mas buhay sa nagbabagong biyaya ng Ama.

Ihanda ang mga Tao sa Tukso Pagkatapos ng mga Espirituwal na Hakbang

Tinukso si Jesus kaagad pagkatapos ng Kanyang bautismo, at ang pagkakasunod na ito ay dapat humubog sa karununganang pastoral, sapagkat maraming mananampalataya ang humaharap sa tumitinding tukso pagkatapos ng mga panata, tawag, at bagong yugto ng pagsunod. Madalas tinatarget ng kaaway ang pagkakakilanlan, panustos, at pagsamba, at ang mga presyong ito ay maaaring makalito kung ipinapalagay ng mga tao na ang espirituwal na paglago ay garantiya ng kaginhawaan. Binabalaan ni Pablo ang mga mananampalataya na tumindig nang matatag at isuot ang buong baluti ng Diyos, na nagpapaalala sa Iglesia na ang espirituwal na tunggalian ay totoo at dapat harapin nang may kahandaan at hindi pagkabigla (Efeso 6:13, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat sanayin ng mga lider ang mga tao na may makatotohanang inaasahan at praktikal na paghahanda. Turuan ang mga mananampalataya na iangkla ang kanilang pagkakakilanlan kay Cristo, pakainin ang kanilang sarili ng Kasulatan nang tuloy-tuloy, at kilalanin ang mga karaniwang huwaran ng tukso bago ito maging krisis. Hikayatin ang mga ritmo ng panalangin, suporta ng komunidad, at tapat na pag-uusap tungkol sa kahinaan, sapagkat pinapalakas ng lihim ang tukso, samantalang pinahihina ito ng liwanag. Ang layunin ay hindi takot,

kundi kahandaan, sapagkat nagtagumpay na si Cristo at ibinabahagi Niya ang Kanyang tagumpay sa Kanyang bayan. Kapag inaasahan ng isang iglesia ang tukso pagkatapos ng mga espirituwal na hakbang, nagiging pamayanang sumusuporta ito sa matatag na pagsunod sa halip na humihiya sa pakikibaka.

Ituro ang Pagsunod Bilang Katiyakan at Bilang Tawag

Ang pagsunod ni Jesus ang pundasyon ng kaligtasan at huwaran ng pagiging alagad, kaya dapat ituro ng mga pastor ang pagsunod sa paraang nagbubunga ng katiyakan at hindi ng pagkabalisa. Kailangang maunawaan ng mga mananampalataya na sila ay tinanggap dahil si Cristo ay sumunod nang ganap, at kailangan din nilang maunawaan na binibigyang-lakas sila ng Espiritu upang magbago nang totoo. Itinuturo ni Pablo na ang mga mananampalataya ay nilikha kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa na inihanda na ng Diyos, na nag-uugnay sa pagsunod sa biyaya at hindi sa hiwalay na pagsusumikap na moral (Efeso 2:10, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ipangaral ng mga lider ang pagsunod bilang tugon sa pag-ibig at hindi bilang estratehiya upang kitain ang pag-ibig. Tulungan ang mga mananampalataya na tukuyin kung saan nila tinatanggi ang pagsunod, at pagkatapos ay iugnay ang pagtanggig iyon sa maling pagsamba, takot, o kawalan ng tiwala sa kabutihan ng Diyos. Hikayatin ang mga praktikal na hakbang na kongkreto at may ugnayan, gaya ng pag-aayos ng mga nasirang relasyon, pagtangi sa nakatagong kasalanan, at pagbibigay-prioridad sa mapanalanging pagpapasakop sa araw-araw na mga pasya. Kapag itinuro nang wasto ang pagsunod, nagiging mapagpakumbaba at

matapang ang Iglesia, sapagkat humihinto ang mga tao sa pagtatangkang iligtas ang kanilang sarili at nagsisimulang sumunod sa Tagapagligtas na nagligtas na sa kanila. Ang pagsunod ni Cristo ang katiyakan ng ating katayuan, at ang Espiritu ni Cristo ang lakas ng ating paglakad.

KONKLUSYON

Inihahayag ng paghahanda ni Jesus para sa ministeryo ang isang Tagapagligtas na ang awtoridad ay hindi maihihiwalay sa pagsunod, at ang Kanyang pampublikong misyon ay nakaugat sa plano ng Ama. Ang panawagan ni Juan sa pagsisisi ay nag-aalis ng mga ilusyon, ang bautismo ay hayagang nagpapatibay kay Jesus bilang minamahal na Anak, at ang tukso sa ilang ay naglalantad sa mga estratehiya ng kaaway habang ipinakikita ang hindi natitinag na pagpapasakop ni Cristo. Itinuturo ng mga salaysay na ito sa mga hinog na mambabasa na ang kaharian ng Diyos ay hindi isinusulong sa pamamagitan ng karisma, pinaikling daan, o palabas, kundi sa pamamagitan ng tapat na pagsunod na nagtitiwala sa Salita ng Ama at tumatanggi sa bawat karibal na pagsamba.

May malalim ding teolohikal na kahulugan ang pagsunod ni Jesus, sapagkat Siya ay sumusunod bilang tapat na Anak para sa Kanyang bayan. Tinutupad Niya ang Kasulatan, binabaligtad ang pagkabigo ni Adan, tinitii ang tukso nang walang kasalanan, at inihahayag na ang tunay na awtoridad ay nakaugat sa pagpapasakop sa Ama. Lumalakas ang Iglesia kapag naaalala nito na ang kaligtasan ay nakasalalay sa pagsunod ni Cristo at hindi sa determinasyon ng tao, at nahuhubog ang pagiging alagad kapag natutong lumakad ang mga mananampalataya sa parehong landas sa kapangyarihan ng Espiritu. Inihahanda ni Jesus ang Kanyang ministeryo sa pamamagitan ng pagsunod, at

patuloy Niyang inihahanda ang Kanyang bayan sa parehong paraan, inaakay sila sa kabanalang mapagpakumbaba, matatag, at nakaugat sa pagsamba.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan mo kailangang tumugon sa panawagan ni Jesus sa pagsisisi nang may tiyak at tapat na pagbaling sa halip na pangkalahatang pagsisisi lamang?
2. Anong tukso ang pinakamadalas umatake sa iyong pagkakakilanlan, at paano mo ito maiaangkla nang mas matatag sa pagka-Anak at pagsang-ayon ni Cristo?
3. Aling “pinaikling daan” patungo sa panustos, impluwensiya, o kaginhawaan ang kasalukuyang nagbabanta sa iyong pagsunod?
4. Paano binabago ng tagumpay ni Jesus sa ilang ang iyong pagtitiwala kapag humaharap ka sa tuloy-tuloy na tukso o espirituwal na pagkatuyo?
5. Sa anong tiyak na bahagi ng buhay mo kailangang ituring ang pagsunod ni Jesus bilang kapwa katiyakan mo sa harap ng Diyos at huwaran ng iyong araw-araw na pagiging alagad?

KABANATA 4: ANG MAAGANG MINISTERYO SA JUDEA AT GALILEA

PANIMULA

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang maagang ministryo nang may malinaw at tiyak na layunin, sapagkat ang kaharian ng Diyos ay hindi isang ideyang pag-uusapan lamang, kundi isang pamumunong ipahahayag at isasabuhay. Ipinakikita ng mga Ebanghelyo na Siya ay kumilos sa Judea at Galilea na may awtoridad na ikinagulat ng karaniwang tao at ikinabagabag ng mga dalubhasa sa relihiyon. Tumawag Siya ng mga alagad bago Siya bumuo ng mga karamihan, gumawa Siya ng mga tanda na naghayag ng Kanyang pagkakakilanlan, at nagturo Siya nang may bigat na naglantad ng parehong pagkagutom at pagtutol sa puso ng tao. Mula pa sa simula, kumilos si Jesus bilang Hari na naglalapit ng pamamahala ng Diyos.

Itinatag din agad ni Jesus na ang pagiging alagad ay magiging may ugnayan, may halaga, at hayagan, sapagkat ang pagsunod sa Kanya ay babago sa lahat, mula sa katapatan hanggang sa hanapbuhay. Ang Kanyang habag ay hindi kailanman hiwalay sa kabanalan, at ang Kanyang kapangyarihan ay hindi kailanman hiwalay sa pagsunod sa Ama. Habang kumakalat ang Kanyang mga salita, lumalakas din ang pagsisiyasat, sapagkat ang liwanag ay hindi pumapasok sa kadiliman nang hindi nagdudulot ng tugon. Sinusubaybayan ng kabanatang ito kung paanong ang mga unang kilos ni Jesus ay nagtakda ng direksiyon

para sa buong kuwento ng Ebanghelyo, kabilang ang pagsamba, paghanga, at tumitinding tunggalian.

SEKSYON 1: PAGTAWAG SA MGA UNANG ALAGAD

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang ministryo sa pagtawag ng mga tao palapit sa Kanya, sapagkat ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng mga binagong tagasunod at hindi ng mga tagahangang hiwalay. Hindi Siya kumuha ng mga alagad bilang mga espirituwal na mamimili na susuri sa Kanya mula sa ligtas na distansiya, kundi bilang mga mag-aaral na matututo ng Kanyang mga paraan, magdadala ng Kanyang mensahe, at magpapasakop sa Kanyang awtoridad. Ang Kanyang mga paanyaya ay personal at tuwiran, sapagkat Siya ay bumubuo ng isang pamayanang magsasakatawan ng Kanyang pamamahala sa mundo. Ipinakikita ng mga unang tawag na si Jesus ay lumilikha ng isang bayan na magiging Kanya bago pa nila lubusang maunawaan ang lahat tungkol sa Kanya.

Ipinahayag din ni Jesus na ang pagiging alagad ay mangangailangan ng pagsuko ng kontrol, sapagkat tinawag Niya ang mga karaniwang manggagawa, mga taong may kapintasan, at mga naghahanap na may espirituwal na pagkagutom. Ang mga unang salaysay ng pagtawag ay hindi pangunahing tungkol sa potensiyal ng mga alagad, kundi tungkol sa inisyatiba at awtoridad ni Jesus. Inako Niya ang pananagutan sa paghubog, pagtutuwid, at pagsusugo sa kanila, na nagpapakita na ang pagiging alagad Kristiyano ay hindi pagpapabuti ng sarili, kundi pamumuhay sa ilalim ng isang Guro. Mula pa sa simula, ang tawag ni Jesus ay parehong mapagpala at mapanghamon, sapagkat hinihingi nito ang agarang pagtitiwala sa Kanyang salita.

Ang Unang Paanyaya at ang Tanong na Sumusuri sa Puso

Sinimulan ni Jesus ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pag-anyaya sa mga naghahanap na lumapit, sapagkat ang unang hakbang ay hindi kahusayan kundi pagiging malapit sa Panginoon. Nang magsimulang sumunod sina Andres at isa pang alagad, tinanong sila ni Jesus kung ano ang kanilang hinahanap, na nagpapakita na hinaharap Niya muna ang mga motibo bago Siya magbigay ng mga tungkulin. Inilalarawan ng teksto si Jesus bilang isang Guro na umaakit sa mga tao habang inilalantad kung ano talaga ang kanilang hinahanap, kung aliw ba, katayuan, o ang buhay na Diyos (Juan 1:35–39, NIV).

Hanggang ngayon, sinisimulan pa rin ni Jesus ang pagiging alagad sa parehong paraan, sa pamamagitan ng paglapit at pagtawag sa tapat na pagsusuri ng sarili. Dapat tulungan ng mga pastor at mga hinog na mananampalataya ang mga tao na maunawaan na ang pagsunod kay Cristo ay hindi pinapagana ng simpleng kuryosidad, kundi ng pagnanais para sa Kanya, sa Kanyang katotohanan, at sa Kanyang pamamahala. Itinuturo rin ng unang paanyaya na si Jesus ay madaling lapitan ngunit hindi basta-basta, sapagkat ang Kanyang presensiya ay sabay na mainit at mapanuri. Ang mga lumalapit sa Kanya ay sinasalubong ng biyaya, at sila rin ay inaanyayahan sa isang paglalakbay kung saan ang bawat maling hangarin ay haharapin sa kalaunan.

Isang Bagong Pangalan at ang Awtoridad na Baguhin ang Buhay

Ipinakita ni Jesus ang Kanyang awtoridad sa pagbibigay kay Simon ng bagong pangalan, sapagkat inaangkin Niya ang karapatang tukuyin ang pagkakakilanlan. Hindi kinamit

ni Simon ang bagong pangalan sa pamamagitan ng napatunayang katapatan, at tiyak na hindi niya ito karapat-dapat dahil sa perpektong ugali, ngunit nagsalita si Jesus ng isang hinaharap tungkol sa kanya na tanging banal na awtoridad lamang ang makapagpapahayag. Ipinakikita ng sandaling ito na nakikita ni Jesus ang higit pa sa kasalukuyang kahinaan habang tapat pa ring hinaharap ito, at tinatawag Niya ang mga tao ayon sa Kanyang layunin at hindi ayon sa kanilang talaan (Juan 1:40–42, NIV).

Ang kapangyarihan ni Jesus na magbigay ng bagong pagkakakilanlan ay patuloy na humahamon sa makabagong kalituhan tungkol sa identidad, sapagkat marami ang naglalarawan sa kanilang sarili batay sa mga sugat, tagumpay, kabiguan, o pagsang-ayon ng publiko. Itinuturo ng pagiging alagad na ang pagkakakilanlan ay tinatanggap mula kay Cristo at hindi binubuo sa pamamagitan ng sariling depensa o pakikipagkasundo sa kultura. Dapat bigyang-diin ng ministryong pastoral na si Jesus ay hindi lamang nagpapatawad ng mga makasalanan, kundi hinuhubog Niya sila, tinatawag sila ayon sa mga layunin ng Kanyang kaharian, at binabago sila sa paglipas ng panahon. Ang bagong pangalan ay hindi sentimental na tatak, kundi pahayag ng pagmamay-ari, at inaanyayahan nito ang lubos na pagtitiwala sa May awtoridad na baguhin ang isang buhay.

Pag-iwan sa mga Lambat at ang Halaga ng Agarang Pagsunod

Tinawag ni Jesus ang mga mangingisda sa gitna ng kanilang trabaho, na nagpapakita na ang Kanyang paghahari ay pumapasok sa karaniwang buhay nang hindi naghihintay ng maginhawang panahon. Binibigyang-diin ng teksto ang kanilang agarang pagtugon, hindi dahil sila ay pabigla-bigla, kundi dahil ang tawag ni Jesus ay may

bigat na humihingi ng pagtitiwala. Iniwan nila ang mga lambat at sumunod sa Kanya, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay hindi libangan na idinadagdag sa bakanteng oras, kundi muling pag-aayos ng mga prayoridad sa ilalim ng utos ng Hari (Marcos 1:16–20, NIV).

Hanggang ngayon, tinatawag pa rin ni Jesus ang mga tao sa mahalagang pagsunod, at ang halagang ito ay madalas makita sa mga bagay na kailangang iwan, kabilang ang mga gawi ng pagkontrol, mga relasyong may kompromiso, at identidad na nakasentro sa karera. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang sakripisyo ay hindi kabayaran sa kaligtasan, kundi patunay ng isinukong katapatan. Kapag tumawag si Jesus, hindi Siya humihingi ng bahagyang katapatan, sapagkat ang bahagyang katapatan ay isa lamang anyo ng sariling pamamahala. Hindi alam ng mga unang alagad ang lahat ng mangyayari, ngunit sapat ang kanilang nalalaman upang sundin ang tinig ng May awtoridad na higit ang bigat kaysa sa kanilang kabuhayan.

Mula sa Kuryosidad patungo sa Pagpapahayag at Hayagang Patotoo

Inakay ni Jesus ang mga tao mula sa simpleng kuryosidad patungo sa malinaw na pagpapahayag ng pananampalataya, sapagkat ang layunin ng pagiging alagad ay hindi walang katapusang pagsisiyasat kundi tapat na pananalig. Nagsimula si Nathanael na may pag-aalinlangan, ngunit ang kaalaman ni Jesus tungkol sa kanya ay tumagos sa panlabas na impresyon at humantong sa pagpapahayag ng pagkakakilanlan ni Jesus. Ipinakikita ng salaysay si Jesus bilang Nakaaalam ng puso ng tao at samakatuwid ay karapat-dapat pagtiwalaan, sapagkat ang Kanyang kaalaman ay hindi manipulasyon kundi katotohanang

ipinahayag nang may awtoridad at biyaya (Juan 1:45–49, NIV).

Itinuturo ng mga unang pakikipag-ugnayan ni Jesus sa Iglesia na ang ebanghelismo ay madalas na may ugnayan at agarang nangyayari, sapagkat ang mga nakatagpo kay Cristo ay likas na inaakay ang iba patungo sa Kanya. Dapat hikayatin ng mga lider pastoral ang mga mananampalataya na magsalita tungkol kay Jesus nang may tapat na paninindigan at hindi gamit ang inensayong mga pahayag, sapagkat ang tunay na patotoo ay nagmumula sa tunay na karanasan. Ipinakikita rin ng pagpapahayag ni Nathanael na ang pananampalataya ay hindi bulag, kundi tumutugon sa pahayag, at nagbibigay si Jesus ng sapat na liwanag para sa isang tapat na tugon. Kapag nahaharap ang mga tao sa kaalaman at awtoridad ni Cristo, nagiging mahirap ang pananatiling neutral, at ang pagiging alagad ay nagiging hayagang katapatan at hindi pribadong kagustuhan.

Itinalaga para sa Presensiya Bago ang Pagsusugo

Tinawag ni Jesus ang mga alagad upang makasama Niya bago Niya sila isinugo, sapagkat ang pagiging malapit ay nauuna sa pagiging mabunga sa kaharian. Inilalarawan ng teksto na itinalaga ni Jesus ang Labindalawa upang makasama Niya at saka sila isugo, na nagpapakita na ang awtoridad para sa misyon ay nagmumula sa ugnayan at hindi sa likas na kakayahan. Bumubuo si Jesus ng isang pamayanang hinuhubog ng Kanyang presensiya, Kanyang pagtuturo, at Kanyang kabanalan, at ang pundasyong ito ang magpapatatag sa kanila kapag dumating ang presyon at pag-uusig (Marcos 3:13–15, NIV).

Itinutuwid ng huwaran ni Jesus ang mga kultura ng ministeryo na nagmamadaling magtalaga ng mga tao sa gawain nang hindi sila hinuhubog sa pakikipag-ugnayan

kay Cristo. Dapat bigyang-diin ng mga pastor na ang paglilingkod na walang pananatili kay Jesus ay humahantong sa pagkapagod, kayabangan, o nakatagong kompromiso, sapagkat ang puso ay hindi kayang magdala ng espirituwal na bigat nang walang pagiging malapit sa Panginoon. Hinuhubog ni Jesus ang mga alagad sa pamamagitan ng pag-aayos ng kanilang mga pag-ibig, mga hilig, at pagtitiwala bago Niya palawakin ang kanilang mga pananagutan. Ang pagiging kasama ni Jesus ay hindi pasibo, kundi mapaghubog, sapagkat binabago ng presensiya ng Hari ang kaluluwa. Ang mga nananatili sa Kanya ay natutong magsalita, maglingkod, at magtiis.

SEKSYON 2: MGA UNANG TANDA AT MGA HIMALA

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang ministryo hindi sa pamamagitan ng mga himala upang aliwin ang kuryosidad, kundi sa pamamagitan ng mga tanda na naghahayag ng Kanyang pagkakakilanlan at nagpapasulong ng Kanyang mapagmalasakit na misyon. Ang mga unang himala ay hindi maihihiwalay sa Kanyang awtoridad, sapagkat ipinapakita nito na ang paghahari ng Diyos ay hindi lamang ipinapahayag, kundi isinasagawa. Nagpagaling, nagpalaya, at nagkaloob si Jesus sa mga paraang humaharap sa mga bunga ng kasalanan at pagkabasag, habang ipinakikitang Siya ay hindi lamang isang propetang nagtuturo tungkol sa Diyos mula sa malayo. Ang Kanyang mga gawa ay nagdala ng bigat ng kahariang pumapasok sa kasalukuyang mundo.

Ginamit din ni Jesus ang mga tanda upang sanayin ang mga alagad sa pananampalataya, sapagkat ang mga himala ay hindi awtomatikong nagbubunga ng pagsuko. May mga namangha ngunit hindi nagsisi, at may mga lalong tumutol, kaya ang mga tanda ay nagsilbing paghahayag na

humihingi ng tugon. Sa maagang ministeryo sa Judea at Galilea, ipinakita ni Jesus ang Kanyang habag na nakaugat sa kabanalan, sapagkat hindi lamang Niya pinagaan ang sintomas, kundi ibinalik Niya ang mga tao sa kabuuan sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Bawat himala ay naghayag ng teolohikal na pahayag tungkol sa kung sino Siya, kung bakit Siya dumating, at kung ano ang ginagawa ng Kanyang kaharian.

Isang Kasal at ang Tahimik na Awtoridad ng Tunay na Nobyo

Isinagawa ni Jesus ang Kanyang unang tanda sa isang kasalan, inihahayag ang Kanyang kaluwalhatian sa isang pangyayaring tila karaniwan ngunit may malalim na teolohikal na kahulugan. Nagkaloob Siya ng alak nang malagay sa panganib ang kagalakan, at ginawa Niya ito hindi bilang isang tagapagtanghal na naghahanap ng pansin, kundi bilang Panginoon na tahimik na gumagamit ng awtoridad sa nilikha. Binibigyang-diin ng salaysay na ang tandang ito ay naghayag ng Kanyang kaluwalhatian at nagbunga ng pananampalataya ng Kanyang mga alagad, na nagpapakitang ang mga himala ay nilalayong patibayin ang pananampalataya kay Jesus, hindi lamang lumikha ng pagkamangha (Juan 2:1–11, NIV).

Itinuturo ng kilos ni Jesus sa Iglesia na ang Kanyang awtoridad ay umaabot sa tunay na pangangailangan ng tao nang hindi ito minamaliit. Dapat mapansin ng pastoral na ministeryo na si Jesus ay may malasakit sa kagalakan, dignidad, at buhay-komunidad, ngunit tumatanggi Siyang kontrolin ng pagmamadali ng tao. Ang Kanyang oras at paraan ay nagpapakitang Siya ay mapagbigay at marunong, tinutugunan ang pangangailangan sa paraang nagtuturo ng pansin sa Kanyang kaluwalhatian kaysa sa pamamahala ng tao. Ang tanda sa Cana ay nagbabadya rin ng mas malalim

na kagalakang dulot ng kaharian, isang kagalakang nakaugat sa pagtubos, hindi sa kalagayan. Lumalago ang pananampalataya kapag nakikita ng mga mananampalataya na si Jesus ay parehong mahabagin at soberano sa karaniwang espasyo ng buhay.

Isang Ketongin ang Nilinis at ang Habag na Nakaugat sa Kabanalan

Hinarap ni Jesus ang ritwal at panlipunang paghihiwalay sa pamamagitan ng paglilinis sa isang lalaking may ketong, inihahayag ang Kanyang habag at awtoridad laban sa karumihan. Sa panahong iyon, ang ketong ay madalas na nangangahulugan ng pagtaboy, kahihyan, at patuloy na pagkakahiwalay sa pagsambang pangkomunidad, at winasak ng haplos ni Jesus ang mga hadlang na nagkulong sa isang tao sa kalungkutan. Binibigyang-diin ng teksto ang kahandaan ni Jesus, ipinakitang Siya ay hindi nag-aatubiling maglinis, at ang Kanyang awtoridad ay nagpanumbalik ng winasak ng kasalanan at pagkabasag (Marcos 1:40–42, NIV).

Ang kapangyarihang maglinis ni Jesus ay patuloy na nagsasalita sa mga nabibigatan ng kahihyan at sa mga naniniwalang sila ay hindi na maaabot. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang kabanalan ni Cristo ay hindi umiiwas sa marumi, kundi binabago ang marumi, sapagkat ang Kanyang kalinisan ay aktibo at mapanubos. Gayunman, ang Kanyang pagpapagaling ay tumatawag din sa panunumbalik na pagsunod, sapagkat ang nilinis ay ibinabalik sa komunidad at katotohanan, hindi sa hiwalay na espiritalidad. Tinatawag ang Iglesia na ipakita ang ganitong huwaran, nagbibigay ng mahabaging pangangalaga na nananatiling nakaugat sa kabanalan. Hinahawakan ni Jesus ang iniwasan ng iba, at ginagawa Niya ito upang ibalik ang

mga tao sa buhay sa ilalim ng mapagpalang paghahari ng Diyos.

Awtoridad Laban sa mga Espiritu at ang Pagsalakay ng Kaharian sa Kadiliman

Ipinakita ni Jesus ang awtoridad laban sa maruruming espiritu, na nagpapakitang ang kaharian ng Diyos ay humaharap sa espiritwal na pang-aapi nang may tiyak na kapangyarihan. Sa loob ng sinagoga, ang utos ni Jesus ay agarang nasunod, at ipinakita ng reaksiyon ng karamihan na kinilala nila ang isang bagong uri ng awtoridad na hindi lamang kasanayan sa pagpapaliwanag. Itinatampok ng salaysay na sumunod ang espiritu, at ang salita ni Jesus ay may lakas na hindi kayang labanan ng kadiliman, inilalantad ang realidad ng espiritwal na tunggalian sa buhay ng tao (Marcos 1:23–26, NIV).

Ang awtoridad ni Jesus laban sa mga espiritu ay patuloy na humuhubog sa tapat na alagad, sapagkat maraming modernong mananampalataya ang alinman ay binabalewala ang espiritwal na pakikidigma o nahuhumaling dito sa hindi marunong na paraan. Dapat ituro ng mga pastor na si Jesus ay hindi natatakot sa kadiliman, at ang Kanyang bayan ay hindi dapat mamuhay sa takot, sapagkat ang awtoridad ng Hari ay ganap. Kasabay nito, dapat iwasan ng mga mananampalataya ang pagtrato sa espiritwal na kasamaan bilang libangan o pamahiin, sapagkat inilalarawan ito ng mga Ebanghelyo bilang seryosong tunggalian na nangangailangan ng matatag na pagtitiwala kay Cristo. Nagpapalaya si Jesus upang ibalik ang pagsamba, katinuan, at pagsunod, hindi upang lumikha ng espiritwal na palabas. Ang Kanyang pagpapalaya ay nagpapahayag na dumating na ang paghahari ng Diyos, at ang kadiliman ay dapat umatras.

Pagpapagaling sa Paralisado at ang Awtoridad na Magpatawad ng Kasalanan

Pinagaling ni Jesus ang isang paralisado at hayagang nagpahayag ng kapatawaran, ipinapakitang ang Kanyang pinakamalalim na misyon ay hindi lamang pag-alis ng sintomas, kundi pakikipagkasundo sa Diyos. Ang kontrobersiya sa salaysay ay hindi ang himala mismo, kundi ang pahayag na nakapaloob sa kapatawaran, sapagkat ang Diyos lamang ang maaaring magpatawad ng kasalanan sa ganitong paraan. Pagkatapos ay pinagaling ni Jesus upang patunayan ang Kanyang awtoridad, ipinapakitang ang Kanyang salita ay sinusuportahan ng kapangyarihan at ang kaharian ay kinabibilangan ng espiritwal na paglilinis at pisikal na panunumbalik bilang mga tanda ng paghahari ng Diyos (Marcos 2:5–12, NIV).

Itinuturo ng kilos ni Jesus sa Iglesia na panatilihing sentro ang kaligtasan, sapagkat madalas nais ng mga tao ang ginhawa nang walang pagsisisi, at aliw nang walang pagsuko. Dapat igiit ng mga pastor ang kabutihan ng pagtugon sa pisikal na pangangailangan habang iginigiit na ang pinakadakilang kagalingan ay ang naibalik na pakikipag-ugnayan sa Ama sa pamamagitan ni Cristo. Itinutuwid din ng pangyayaring ito ang relihiyosong sinisismo, sapagkat kinuwestiyon ng mga lider ang awtoridad ni Jesus habang ang isang makasalanan ay tumanggap ng awa. Ang awtoridad ni Cristo ay hindi abstrakto, ito ay nagliligtas, at ito ay inilalaan sa mga lumalapit sa Kanya sa pananampalataya. Dapat ipahayag ng Iglesia ang kapatawaran sa pamamagitan ni Jesus nang may tapang, sapagkat ang Nagpapatawad ay may kapangyarihang magpanumbalik nang ganap.

Pagkakaloob para sa Marami at ang Habag ng Hari

Pinakain ni Jesus ang isang malaking karamihan, ipinapakitang ang Kanyang habag ay praktikal at ang Kanyang kaharian ay humaharap sa tunay na pangangailangan ng tao nang hindi ginagawang problema ang mga tao. Binibigyang-diin ng salaysay na nakita ni Jesus ang mga tao bilang mga tupang walang pastol, na nagpapakita ng pastoral na malasakit na dumadaloy mula sa banal na awtoridad. Nagkaloob Siya ng pagkain sa paraang naghahayag ng kasapatan ng Diyos, at ang natirang kasaganaan ay nagpapatunay na ang Kanyang pagbibigay ay hindi kapos, kundi masagana at may kaayusan at layunin (Marcos 6:34–44, NIV).

Hinahamon ng pagkakaloob ni Jesus ang Iglesia na magsanay ng habag na parehong maayos at puno ng pananampalataya, sapagkat ang ministeryo ay nangangailangan ng marunong na pangangasiwa sa ilalim ng pagka-Panginoon ni Cristo. Dapat ituro ng mga pastor na ang habag ay hindi lamang damdamin, ito ay pagkilos na hinuhubog ng pagtitiwala, panalangin, at pananagutan. Inilalantad din ng himalang ito ang hilig ng mga alagad na unahin ang limitasyon, habang si Jesus ay nakakakita ng pagkakataon para sa kaluwalhatian ng Ama. Patuloy na nahaharap ang mga mananampalataya sa mga sandaling tila kulang ang mapagkukunan, ngunit tinatawag ni Cristo ang Kanyang bayan na dalhin ang mayroon sila at magtiwala sa Kanya na paramihin ang tapat na pagsunod. Ang Hari ay nagkakaloob hindi upang palitan ang alagad, kundi upang palalimin ito, humuhubog ng bayan na nagtitiwala sa Kanyang kasapatan at sumasalamin sa Kanyang pag-aaruga.

SEKSYON 3: MAAGANG PAGTUTURO AT PAGPAPAHAYAG NG KAHARIAN

Ipinahayag ni Jesus ang kaharian ng Diyos bilang sentrong pahayag ng Kanyang ministryo, sapagkat ang Kanyang misyon ay ihayag ang paghahari ng Ama at tawagin ang mga tao sa pagsisisi at pananampalataya. Ang Kanyang pagtuturo ay hindi abstraktong pilosopiya, at hindi rin payong moral lamang, sapagkat ito ay may dalang awtoridad ng Hari na nagsasalita ayon sa mga layunin ng tipan ng Diyos. Nagturo Siya nang may linaw na humaharap sa pagiging kampante, at nagsalita Siya nang may awa na umaanyaya sa mga napapagod, sapagkat ang pagpapahayag ng kaharian ay parehong nagbababala at tumatanggap. Mula sa simula, ang mga salita ni Jesus ay humihingi ng tugon, hindi lamang paghanga.

Nagturo rin si Jesus sa paraang humuhubog ng mga alagad, sapagkat ang kaharian ay hindi lamang pinapasukan, ito ay isinasabuhay. Ang Kanyang pagpapahayag ay may pananaw ng kabanalang lampas sa panlabas na pagpapakita, at may pananaw ng habag na lampas sa kalkulasyon ng tao. Ipinahayag Niya ang paghahari ng Diyos bilang kasalukuyan sa Kanyang sariling persona, at inilantad Niya ang mga maling seguridad na humahadlang sa pagsuko, kabilang ang reputasyon, kayamanan, takot, at sariling katuwiran. Itinatag ng Kanyang pagtuturo ang mga hangganan ng tapat na alagad, na nakaugat sa karakter ng Diyos at isinasabuhay sa masunuring pagtitiwala.

**Ang Panahon ay Natupad at ang Pagmamadali
ng Nagsisising Pananampalataya**

Sinimulan ni Jesus ang Kanyang pangangaral sa pahayag na dumating na ang panahon at lumapit na ang kaharian ng Diyos, ipinapakitang ang Kanyang pagdating ay tanda ng isang mapagpasyang sandali sa plano ng Diyos. Ang Kanyang mensahe ay may pagmamadali ngunit walang manipulasyon, sapagkat Siya ay naghahayag ng realidad, hindi nag-aalok ng mga opsyong panrelihiyon. Ang tawag sa pagsisisi at pananampalataya ay hindi panawagan sa pag-aayos ng sarili, kundi paanyaya na talikuran ang sariling paghahari at yakapin ang pamamahala ng Diyos sa pamamagitan ng Hari. Inilalahad ng mga salita ni Jesus ang kaharian bilang parehong kaloob at paghahabol, sapagkat ang biyaya ay may kasamang awtoridad (Marcos 1:14–15, NIV).

Ang pagpapahayag ni Jesus ay patuloy na humaharap sa komportableng Kristiyanismo na itinuturing ang pananampalataya bilang aksesorya sa halip na katapatan. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsisisi ay isang pagtalikod na binabago ang mga prayoridad, gawi, at katapatan, sapagkat ang pananampalataya sa kaharian ay nagsasangkot ng pagsuko sa pagka-Panginoon ni Jesus. Ang pagmamadali sa mensahe ni Jesus ay nagbibigay-aliw din sa mga natatakot na tila malayo ang gawain ng Diyos, sapagkat ang kaharian ay lumapit na kay Cristo, at ang paglapit sa Diyos ay bukas sa pamamagitan Niya. Lumalago ang alagad kapag tumigil ang mga mananampalataya sa pagpapaliban ng pagsunod at nagsimulang tumugon kay Cristo ngayon, sapagkat ang tawag ng Hari ay agarang may awa. Ang kaharian ay hindi lamang pag-asang darating, ito ay kasalukuyang paghahari na humuhubog sa buhay ngayon.

Mabuting Balita para sa Dukha at ang Misyong Pagpapalaya

Ipinahayag ni Jesus ang mabuting balita sa mga dukha at kalayaan sa mga naaapi, ipinapakitang ang kaharian ay humaharap sa tunay na pagdurusang tao habang inilalantad ang espiritwal na pagkagapos na nasa ilalim nito. Sa sinagoga, binasa ni Jesus ang mula kay Isaias at ipinahayag ang katuparan nito, gumagawa ng malinaw na pahayag tungkol sa Kanyang pagkakakilanlan at misyon. Iniharap Niya ang Kanyang sarili bilang isinugo ng Espiritu upang dalhin ang nagliligtas na paghahari ng Diyos sa mga wasak na buhay, at ang pahayag ay nakasentro sa inisyatiba ng Diyos sa halip na tagumpay ng tao (Lucas 4:18–19, NIV).

Hinahamon ng misyon ni Jesus ang Iglesia na pagsamahin ang habag at katotohanan, sapagkat ang kalayaan sa kaharian ay kinabibilangan ng kapatawaran, panunumbalik, at bagong buhay sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na iwasan ang pagbawas ng misyon ni Jesus sa pulitika lamang o sa pribadong espiritwalidad lamang, sapagkat ang ebanghelyo ay humaharap sa buong tao at buong komunidad. Hinahamon din ng pagpapahayag na ito ang pagmamataas, sapagkat ang kaharian ay mas madaling tanggapin ng mga nakakaalam ng kanilang pangangailangan. Ang hinog na alagad ay natutong maglingkod sa nagdurusang nang hindi inaalis ang sentrong mensahe ng kaligtasan, sapagkat ang habag ni Jesus ay nakaugat sa kabanalan at umaakay sa mga tao patungo sa Diyos. Nagiging tapat ang Iglesia kapag ipinapahayag at isinasabuhay nito ang parehong mabuting balita sa ilalim ng awtoridad ni Cristo.

Pagtuturo na may Awtoridad at ang Bigat ng Salita ng Diyos

Nagturo si Jesus nang may awtoridad na naiiba sa mga eskriba, sapagkat Siya ay nagsalita bilang may banal na

karapatan, hindi lamang kasanayan sa pagpapaliwanag. Ipinapakita ng reaksyon ng karamihan na ang Kanyang pagtuturo ay may agarang bigat, at ang Kanyang awtoridad ay may kasamang pagkilos, hindi lamang kahusayan sa pananalita. Ipinahayag ng awtoridad na ito na si Jesus ay hindi lamang nagpapaliwanag ng Salita ng Diyos, Siya ang naghahayag ng katuparan nito at ipinapatupad ang mga hinihingi nito bilang Hari. Ang Kanyang mga salita ay hindi hiwalay sa Diyos, ito ang tinig ng paghahari ng Diyos na pumapasok sa karaniwang buhay (Marcos 1:21–22, NIV).

Hinahamon ng pagtuturo ni Jesus ang mga modernong tagapakinig na nagnanais ng inspirasyon nang walang pagsuko, sapagkat ang awtoridad ay humihingi ng tugon. Dapat idiin ng mga pastor na ang mga salita ni Cristo ay hindi mungkahi para sa personal na pag-unlad, ito ang makatarungang utos ng Panginoong ganap na nakakakilala sa Ama. Kasabay nito, ang awtoridad ni Jesus ay mainit at pastoral, sapagkat Siya ay nagtuturo upang magpagaling, magtuwid, at humubog ng mga alagad, hindi upang durugin ang mahihinang kaluluwa. Natututo ang hinog na alagad na mahal in ang awtoridad ni Cristo, sapagkat ito ay mapagkakatiwalaan, marunong, at nakaugat sa kabutihan ng Ama. Kapag itinuturing ng Iglesia na sentro ang pagtuturo ni Jesus, ito ay nagiging mas matatag, mas banal, at mas mahabagin, sapagkat hinuhubog ito ng Hari sa halip na ng paglayo ng kultura.

Mga Talinghaga at ang Awa ng Nakatagong Paghahayag

Nagturo si Jesus sa pamamagitan ng mga talinghaga upang ihayag ang kaharian sa mga pusong tumatanggap habang inilalantad ang tumitigas na pagtutol, ipinapakita ang awa at paghatol sa Kanyang ministryo ng pagtuturo. Ang mga

talinghaga ay hindi palaisipan para sa matatalino, ito ay mga kuwento na humihingi ng espiritwal na pagpapakumbaba, sapagkat hinihiling nitong tanggapin ang katotohanan sa halip na kontrolin ito. Ipinaliwanag ni Jesus na ang kaalaman ng mga lihim ng kaharian ay ibinigay sa Kanyang mga alagad, ipinapakitang ang pagkaunawa ay kaloob na dumarating sa pamamagitan ng relasyon sa Kanya, hindi sa hiwalay na pagsusuri (Mateo 13:10–11, NIV).

Ang mga talinghaga ni Jesus ay patuloy na nagsisilbing espiritwal na salamin, sapagkat inihahayag nito kung nais ba ng isang tao ang katotohanan o nais lamang ang kaligtasan mula sa hamon. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na lapitan ang pagtuturo ni Cristo nang may panalangin at pagpapakumbaba, humihiling sa Panginoon na palambutin ang matigas at linawin ang nalilito. Itinuturo rin ng mga talinghaga na ang paghahayag ay nagdadala ng pananagutan, sapagkat ang mga nakaririnig ay mananagot sa tugon, hindi lamang sa kaalaman. Ang hinog na alagad ay tumatanggi sa pagmamataas ng pagiging pamilyar na nakaririnig ngunit hindi nagbabago, at tumatanggi rin sa sinisismong nagtataboy sa hindi agad makontrol. Nagtuturo si Jesus nang may matiyagang karunungan, nagbibigay ng sapat na liwanag para sa masunuring pananampalataya, at hindi nagbibigay ng aliw sa mga gumagamit ng relihiyon upang iwasan ang pagsuko.

Panalangin, Pag-asa sa Ama, at ang Pinagmumulan ng Kapangyarihan ng Kaharian

Isinagawa ni Jesus ang ministryo ng kaharian na may malinaw na pag-asa sa Ama, ipinapakitang ang banal na awtoridad ay isinasabuhay sa pamamagitan ng masunuring pakikipag-ugnayan, hindi sa sariling lakas. Kahit dumagsa

ang mga tao at dumami ang pangangailangan, umuurong si Jesus upang manalangin, ipinapakitang ang pinagmumulan ng Kanyang lakas ay pakikipaganiig sa Ama at pagkakatugma sa Kanyang kalooban. Ipinapakita ng salaysay na ang panalangin ay mahalaga, hindi opsyonal, sapagkat tumanggi si Jesus na pangunahan ng hinihingi ng publiko, piniling pangunahan ng layunin ng Diyos (Marcos 1:35, NIV).

Hinahamon ng pag-asa ni Jesus ang ministryong hinahabol ng pagmamadali, sapagkat ang pagmamadali ay maaaring maging kapalit ng pagsunod. Dapat ituro ng mga pastor na ang panalangin ay hindi dagdag na gawaing panrelihiyon, ito ay kilos ng pagsuko na muling nag-aayos ng puso sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Ang huwaran ni Cristo ay nagbibigay-aliw din sa mga nakakaramdam ng labis na bigat, sapagkat ipinapakita nitong ang tapat na ministryo ay hindi nangangailangan ng walang hanggang kakayahan, kundi tapat na pag-asa. Lumalago ang alagad kapag natututo ang mga mananampalataya na umatras mula sa ingay, hanapin ang Ama, at bumalik sa pagsunod nang may linaw at kapayapaan. Ang pagpapahayag ng kaharian ni Jesus ay makapangyarihan sapagkat ito ay dumadaloy mula sa pakikipaganiig, at nagiging mabunga ang Iglesia kapag sinusunod nito ang parehong ritmo sa ilalim ng parehong Panginoon.

SEKSYON 4: LUMALALANG TENSIYON SA MGA PINUNONG PANRELIHIYON

Mabilis na nagbunga ng tensiyon ang maagang ministryo ni Jesus sa mga pinunong panrelihiyon, hindi dahil Siya ay papaya, kundi dahil ang katotohanan ay humaharap sa mga

nakapirming sistema ng kontrol. Ang mga pinuno ay hindi lamang nakikipagtalo sa mga ideya, sila ay nagbabantay ng awtoridad, reputasyon, at mga hangganang panrelihiyon na nagbibigay sa kanila ng impluwensiya. Inilantad ni Jesus ang pagpapaimbabaw, hinamon ang mga pasaning gawa ng tao, at inangkin ang mga banal na karapatan, at ang mga kilos na ito ay humingi ng pasya. Ang tensiyon ay teolohikal at moral, sapagkat inihayag ni Jesus kung ano ang Diyos, at ang paghahayag na iyon ay nagbanta sa mga mas gustong relihiyong kayang kontrolin.

Ipinakita rin ni Jesus na ang pagsalungat ay hindi malulutas sa pamamagitan ng mas maayos na imahe sa publiko, sapagkat ang tunggalian ay nakaugat sa pagsamba. Ang mga bumubuo ng identidad sa sariling katuwiran ay hindi madaling tatanggap ng Tagapagligtas na tumatawag sa pagsisisi, at ang mga pinunong umaasa sa paghanga ng tao ay hindi madaling susuko sa Hari na naglalantad ng kanilang puso. Ipinapakita ng mga maagang paghaharap ang awtoridad ni Jesus bilang parehong mahabagin at hindi nakikipagkompromiso, sapagkat Siya ay nagpagaling, nagpatawad, at nagpanumbalik, habang hinaharap ang mga gumagamit ng relihiyon upang iwasan ang Diyos. Ang lumalalang tensiyon ay nagbabadya ng krus, sapagkat ang kabanalan ng Hari ay nag-uudyok ng poot sa mundong mas gusto ang kadiliman.

Awtoridad na Magpatawad at ang Iskandalo ng Biyaya

Nagbunsod si Jesus ng kontrobersiya nang magpatawad Siya ng kasalanan, sapagkat ang kapatawaran sa ganitong antas ay sa Diyos lamang. Nakita ng mga pinunong panrelihiyon ang pahayag na nakapaloob sa Kanyang mga salita, at tumutol ang kanilang puso sapagkat ayaw nilang kilalanin ang Kanyang pagkakakilanlan. Pagkatapos ay

pinatunayan ni Jesus ang Kanyang awtoridad sa pamamagitan ng pagpapagaling, ipinapakitang ang biyaya ay hindi sentimental na pahayag, kundi banal na gawaing may kapangyarihan. Inihahayag ng paghaharap na ang pagtutol kay Jesus ay madalas pagtutol sa biyaya mismo, sapagkat winawasak ng biyaya ang sariling pagliligtas (Lucas 5:20–24, NIV).

Ang iskandalo ng kapatawaran ni Jesus ay patuloy na naghahati ng mga tao, sapagkat ang mga umaasa sa moral na pagganap ay nakakaramdam ng banta mula sa biyayang hindi kayang kontrolin. Dapat ituro ng mga pastor na ang biyaya ay nagpapakumbaba bago ito umaliw, sapagkat ipinahahayag nitong ang mga makasalanan ay walang maiaalok kundi pangangailangan, at si Cristo ang nagbibigay ng lahat. Kasabay nito, ang kapatawaran ni Jesus ay hindi mapagpalusot, sapagkat ibinabalik nito ang mga tao sa paghahari ng Diyos at tinatawag sila sa bagong pagsunod. Dapat ipahayag ng Iglesia ang kapatawaran nang may tapang, sapagkat ito ang sentro ng kaharian, kahit ito ay makasakit sa relihiyosong pagmamataas. Hinaharap ni Jesus ang pusong mas gusto ang disentang relihiyon, at iniaalok Niya ang nagliligtas na biyayang humihingi ng pagsuko.

Pagsasalo sa Hapag at ang Banta sa mga Hangganang Panrelihiyon

Kumain si Jesus kasama ang mga maniningil ng buwis at mga makasalanan, at ito ay naging punto ng alitan sapagkat ang pagsasalo sa hapag ay nagpapahiwatig ng pagtanggap, relasyon, at pakikibahagi sa komunidad. Natakot ang mga pinunong panrelihiyon sa pagdumi at pagkawala ng katayuan, habang ipinakita ni Jesus na ang kabanalan ay hindi marupok at ang awa ay bahagi ng karakter ng Diyos. Nang tanungin Siya, tumugon si Jesus na Siya ay dumating

para sa mga maysakit, hindi sa mga malulusog, inilalantad ang pagkabalag ng sariling katuwiran at ibinabalik ang misyon sa pagtubos sa halip na paghihiwalay (Marcos 2:15–17, NIV).

Ang pakikisalo ni Jesus ay patuloy na humahamon sa mga iglesiang ginagawang kapalit ng kabanalan ang kagalang-galang na imahe. Dapat ituro ng mga pastor na ang komunidad na nakasentro kay Cristo ay tumatanggap ng mga makasalanan nang hindi ipinagdiriwang ang kasalanan, sapagkat tinatawag ni Jesus ang mga tao sa pagsisisi habang inilalapit sila upang mabago. Inihahayag ng reklamo ng mga pinuno kung gaano kadalang maging paraan ang relihiyon upang iwasan ang mga hindi komportable kaysa mahal sila sa katotohanan. Ipinapakita ng Iglesia si Jesus kapag isinasabuhay nito ang disiplinadong habag, kabilang ang pagtanggap, pananagutan, at matiyagang paghubog. Ang hapag ni Jesus ay hindi lugar ng kompromiso, ito ay lugar kung saan hinaharap ng biyaya ang kasalanan at nag-aalok ng bagong buhay sa ilalim ng paghahari ng Diyos.

Alitan sa Araw ng Pamamahinga at ang Pagka-Panginoon ni Jesus

Hinarap ni Jesus ang mga alitan tungkol sa Araw ng Pamamahinga sapagkat ginawang sandata ng mga pinuno ang kaloob ng Diyos, pinapasan ang mga tao ng mga limitasyong gawa ng tao na madalas lumalampas sa puso ng Diyos. Ipinahayag ni Jesus na ang Araw ng Pamamahinga ay ginawa para sa tao, at inangkin Niya ang pagka-Panginoon dito, ipinapakitang Siya ay higit sa institusyon at may awtoridad na ipaliwanag ang layunin nito. Hindi ito pagwawalang-bahala ni Jesus sa kabanalan, kundi panunumbalik ng kabanalan sa tamang layunin nito,

awa, pagsamba, at nagbibigay-buhay na kapahingahan sa ilalim ng Diyos (Marcos 2:27–28, NIV).

Ang mga alitan sa Araw ng Pamamahinga ay patuloy na nagsasalita sa mga iglesiang natutuksong unahin ang mga tuntunin kaysa sa mga tao habang tinatawag itong katapatan. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsunod ay hindi kailanman nilalayong dumurog, sapagkat ang mga utos ng Diyos ay pagpapahayag ng Kanyang marunong na pag-ibig. Gayunman, ang pagka-Panginoon ni Jesus ay nagbababala rin laban sa kabaligtarang pagkakamali, ang paggamit ng biyaya bilang dahilan ng sariling paghahari, sapagkat ang sagot sa legalismo ay hindi kawalan ng batas, kundi pagsuko kay Cristo. Ang Hari lamang ang nagtatakda ng tapat na gawain, at ang Kanyang kahulugan ay laging may kasamang habag na nakaugat sa kabanalan. Lumalago ang alagad kapag natututo ang mga mananampalataya na igo ang mga utos ng Diyos sa liwanag ng awtoridad ni Jesus, nagtitiwalang ang Kanyang pagka-Panginoon ay parehong totoo at mabuti.

Mga Tanda na Hiniling at ang Pagtanggap Sumuko

Hinarap ni Jesus ang mga pinunong humihiling ng mga tanda, hindi dahil nais nila ang katotohanan, kundi dahil nais nila ang kontrol. Ang hinihinging tanda ay maaaring paraan upang panatilihin malayo ang puso, ipinagpapaliban ang pagsisisi sa pagkukunwaring nakasalalay ang pananampalataya sa isa pang patunay. Tumanggi si Jesus na makipaglaro sa ganitong laro, inilalantad ang kawalang-paniniwala sa likod ng kahilingan at nagbabala na ang mga pusong tumitigas ay binibigyang-kahulugan ang mga himala sa pamamagitan ng hinala. Ipinapakita ng salaysay na ang pagtutol ay madalas hindi kakulangan sa kaalaman, kundi moral na pagtanggap,

sapagkat ayaw ng puso na sumuko sa Hari (Mateo 12:38–39, NIV).

Itinuturo ng tugon ni Jesus sa Iglesia na ang ebidensya lamang ay hindi kayang lumikha ng pagsuko kapag kumakapit ang puso sa awtonomiya. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na harapin ang mga tanong nang may pasensya habang hinaharap ang mas malalim na isyu ng pagsamba, sapagkat maraming tao ang nais ng Jesus na maaaring suriin nang hindi sinusunod. Ang kahilingan ng mga pinuno ay nagbababala rin sa mga Kristiyano laban sa pagtrato sa Diyos na parang makina ng katiyakan, kung saan ang pagsunod ay iniaalok lamang matapos kumilos ang Diyos ayon sa hinihingi. Tumatawag si Jesus sa nagsisising pananampalataya, hindi sa walang katapusang pakikipagtawaran, at ang Kanyang awtoridad ay hindi nasasailalim sa mga tuntunin ng tao. Nagiging hinog ang alagad kapag tumigil ang mga mananampalataya sa paghingi ng kontrol at nagsimulang magsanay ng pagtitiwala, sapagkat sapat ang salita ng Hari para sa pagsunod.

Pagbabalak ng Pagsalungat at ang Maagang Hugis ng Krus

Kasama sa maagang ministeryo ni Jesus ang poot na unti-unting naging pagbabalak, ipinapakitang ang krus ay hindi biglaang paglihis, kundi bunga ng tuluy-tuloy na pagtanggap. Tumugon ang mga pinuno sa Kanyang mga pagpapagaling at awtoridad nang may galit, sapagkat inilantad ng Kanyang habag ang kanilang kawalan ng malasakit at inilantad ng Kanyang kabanalan ang kanilang pagpapaimbabaw. Ipinapakita ng salaysay na mabilis na nabuo ang pagsalungat, inilalantad kung gaano kabanta ang mga sistemang nakaugat sa sariling katuwiran kapag hinarap ng buhay na Cristo. Nagpatuloy si Jesus nang may

kalmadong awtoridad, sapagkat Siya ay masunurin sa misyon ng Ama, hindi ginagabayan ng takot sa reaksiyon ng tao (Marcos 3:1–6, NIV).

Itinuturo ng maagang pagsalungat kay Jesus sa Iglesia na ang tapat na ministeryo ay maaaring magbunga ng pagtutol kahit ito ay mahabagin at makatotohanan. Dapat ihanda ng mga pastor ang mga mananampalataya na tiisin ang maling pagkaunawa nang hindi nagiging mapait, at manatiling banal nang hindi nagiging marahas. Ang pagsalungat ay nagpapaalala rin sa Iglesia na ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng masunuring pagdurusa, sapagkat ang landas ng Hari ay patungo sa sakripisyo, hindi sa pangangalaga ng sarili. Hindi iniwasan ni Jesus ang tunggalian sa pamamagitan ng kompromiso, at hindi Niya pinalala ang tunggalian sa pamamagitan ng pagmamataas, sapagkat Siya ay lumakad sa kalooban ng Ama. Natututo ang alagad na sumunod kay Cristo sa parehong saloobin, nagtitiwalang ang pagsunod ay karapat-dapat sa halaga sapagkat ang Hari ay karapat-dapat sundin.

TATLONG PARAAN UPANG IPATUPAD ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Bumuo ng mga Alagad na Sumusunod kay Jesus Bago Subukang Mamuno

Tinawag ni Jesus ang mga alagad sa relasyon bago Niya pinalawak ang kanilang mga tungkulin, ipinapakitang ang presensya kasama ni Cristo ang pundasyon ng mabungang ministeryo. Madalas minamadali ng mga iglesia ang mga tao patungo sa mga gawain, plataporma, o posisyon ng

pamumuno nang walang malalim na paghubog, at ang ganitong pagmamadali ay nagbubunga ng pagkaubos, pagmamataas, at nakatagong kompromiso. Itinuturo ng huwaran ni Jesus na ang pakikisama sa Kanya ang humuhubog ng karakter, likas na tugon, at pagtitiyaga, at ang mga katangiang ito ang nagtataguyod ng ministryo kapag dumarating ang presyon at nawawala ang palakpakan (Marcos 3:14, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat magdisenyo ang mga pastor ng mga landas na inuuna ang pananatili kay Cristo, pag-inom ng Kasulatan, panalangin, pagpapahayag ng kasalanan, at may pananagutang komunidad. Hikayatin ang mga mananampalataya na sukatin ang paglago sa pamamagitan ng pagsunod at pagpapakumbaba, hindi sa pagiging nakikita, at labanan ang palagay na ang kaloob ay katumbas ng kahandaan. Ang malusog na daluyan ng pamumuno ay dapat magbigay-diin sa tapat na presensya, tuloy-tuloy na paglilingkod, at pagiging handang turuan sa ilalim ng awtoridad ni Cristo. Kapag hinuhubog ng isang iglesia ang mga tao nang mabagal at malalim, sinasalamin nito ang paraan ni Jesus sa paghubog ng Kanyang mga alagad, at nagiging mas ligtas laban sa ministryong pinapatakbo ng personalidad. Ang layunin ay hindi mas mahabang talaan ng mga boluntaryo, kundi mas Kristong bayan na kayang magdala ng patotoo ng kaharian nang may kabanalan, tapang, at habag.

Turuan ang mga Tao na Unawain ang mga Himala bilang Paghahayag, Hindi Libangan

Isinagawa ni Jesus ang mga tanda na naghahayag ng Kanyang pagkakakilanlan at nagpapasulong ng Kanyang nagliligtas na misyon, at dapat tulungan ng Iglesia ang mga tao na basahin ang mga himala ayon sa paraan ng mga

Ebanghelyo. Maraming modernong mananampalataya ang alinman ay humahabol sa palabas o tuluyang binabalewala ang mga himala, ngunit ang mga salaysay ng Ebanghelyo ay tumatawag sa matinong paghanga na humahantong sa pagsamba at pagsunod. Ang mga tanda ni Jesus ay hindi kailanman simpleng pagpapakita ng kapangyarihan, ito ay mga paghahayag ng Hari at mga paanyaya sa pananampalataya, pagsisisi, at katapatan sa paghahari ng Diyos (Juan 2:11, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ikabit ng mga pastor ang kapangyarihan ng Diyos sa layunin ng Diyos, itinuturo na si Cristo ay nagpapagaling, nagpapalaya, at nagkakaloob bilang mga tanda ng pagdating ng kaharian at bilang pagpapahayag ng banal na habag. Hikayatin ang mga mananampalataya na hanapin ang Diyos nang may pagpapakumbaba, ipanalangin ang tunay na pangangailangan, at tanggapin ang karunungan ng Diyos kapag ang mga sagot ay iba sa inaasahan. Kasabay nito, bantayan ang iglesia laban sa espiritwalidad na pinapatakbo ng kuryosidad na tinatrato ang kapangyarihang espiritwal bilang aliwan. Kapag ang mga himala ay itinuro bilang paghahayag, ang mga mananampalataya ay lumalago sa pagtitiwala sa halip na sa pagkonsumo, sapagkat natututo silang pahalagahan si Cristo higit sa mga karanasan. Ang hinog na tugon sa kapangyarihan ni Jesus ay mas malalim na pagsuko sa Kanyang pagka-Panginoon, hindi mas malakas na paghiling ng patuloy na bagong karanasan.

Ihanda ang mga Tao sa Pagsalungat Nang Hindi Sila Tinuturuan na Maging Palaban

Hinarap ni Jesus ang maagang pagsalungat sapagkat ang Kanyang kabanalan ay nagbanta sa kontrol na nakaugat sa sariling katuwiran, at ang Kanyang habag ay nagbanta sa

relihiyosong pagmamataas, kaya dapat asahan ng mga iglesia ang pagtutol kapag tapat na ipinapangaral si Cristo. Gayunman, mahalaga kung paano hinarap ni Jesus ang pagsalungat, sapagkat hindi Siya nakipagkompromiso sa katotohanan, at hindi rin Siya kumilos mula sa kawalan ng kapanatagan. Nanatili Siyang kalmado, matapang, at masunurin sa Ama, ipinapakitang ang tapat na patotoo ay hindi pinapagana ng galit, kundi ng banal na katapatan (Mateo 12:39, NIV).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat hubugin ng mga pastor ang mga mananampalataya na tumugon sa poot nang may linaw, pasensya, at matatag na kabanalan. Turuan ang mga tao na ihiwalay ang pag-uusig sa bunga ng di-matalinong asal, sapagkat hindi lahat ng alitan ay tapat na pagdurusa. Sanayin ang mga kongregasyon na magsalita ng katotohanan nang walang paghamak, humawak ng paniniwala nang walang kalupitan, at panatilihing sentro ang ebanghelyo sa halip na matangay ng identidad ng digmaang kultural. Kapag dumating ang pagsalungat, hikayatin ang mga mananampalataya na manalangin, manatiling nagsisisi, at magpatuloy sa paglilingkod sa kapwa nang may kongkretong habag. Nagiging kapani-paniwala ang Iglesia kapag tinitis nito ang presyon na may karakter ni Cristo, sapagkat ang layunin ay hindi manalo ng argumento, kundi magpatotoo sa Hari na ang awtoridad ay ipinapahayag sa pamamagitan ng banal na pag-ibig.

KONKLUSYON

Ipinapakita ng maagang ministeryo ni Jesus sa Judea at Galilea ang isang Hari na kumikilos nang may awtoridad, habag, at matatag na pagsunod sa Ama. Tinatawag Niya ang mga alagad nang may personal na pag-angkin,

gumagawa ng mga tanda na naghahayag ng Kanyang pagkakakilanlan, ipinapahayag ang kaharian nang may pagmamadali at linaw, at hinaharap ang pagtutol ng relihiyon nang walang takot. Itinatag ng mga unang kilos na ito na ang misyon ni Cristo ay parehong nagliligtas at gumagambala, sapagkat ang paghahari ng Diyos ay nagbabalik ng wasak habang inilalantad ang mga huwad na diyos na ginagamit ng mga tao upang protektahan ang kanilang sarili. Ang parehong Jesus na nag-anyaya sa mga mangingisda na sumunod ay humarap din sa mga pinunong tumangging sumuko, at ang Kanyang ministeryo ay humingi ng pasya.

Ipinapakita rin ni Jesus na ang landas ng kaharian ay relasyonal at hugis-krus, sapagkat ang alagad ay nagsisimula sa pakikisama sa Kanya at pagkatapos ay isinugo sa ilalim ng Kanyang awtoridad. Ang mga himala ay naghahayag ng kaluwalhatian, ang pagtuturo ay humihingi ng pagsisisi, at ang pagsalungat ay inilalantad ang pagtanggì ng puso sa biyaya. Habang tumataas ang tensiyon, nananatiling matatag si Jesus, hindi dahil kaaya-aya ang tunggalian, kundi dahil kailangan ang pagsunod at ang pag-ibig ay banal. Ang Iglesia ngayon ay hinuhubog ng parehong Cristo, at ang tapat na ministeryo ay sasamin sa Kanyang huwaran, mahabagin at matapang, malalim na nakaugat sa Salita ng Diyos, at handang tiisin ang halaga ng katotohanan. Ang maagang ministeryo ni Jesus ay hindi lamang kasaysayan, ito ang pundasyon kung paano nauunawaan ng Kanyang bayan ang awtoridad, alagad, at patotoo ng kaharian.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Ano ang isang kongkretong “lambat” na kailangan mong bitawan upang ang iyong katapatan kay Jesus ay maging mas agarang makita?
2. Paano ka karaniwang tumutugon sa mga tanda ni Jesus, sa pamamagitan ba ng pagsambang may pagsuko, o sa kuryosidad na humihinto bago ang pagsunod?
3. Saan mo kailangan hayaan ang pagtuturo ni Jesus tungkol sa kaharian na baguhin ang iyong mga prayoridad, lalo na tungkol sa pagsisisi, habag, at pagtitiwala?
4. Sa anong mga paraan maaaring tinutukso ka ng relihiyosong kagalang-galang na manatiling malayo sa mga taong sadyang tinanggap ni Jesus?
5. Paano mo maihahanda ang iyong puso na tiisin ang pagsalungat nang may kabanalang tulad ni Cristo, kalmadong tapang, at patuloy na habag?

KABANATA 5: ANG SERMON SA BUNDOK

PANIMULA

Umakyat si Jesus sa isang burol at nagsalita nang may awtoridad ng Hari, at kailanman ay hindi naging komportable para sa Iglesia ang pagbasa ng Kanyang mga salita. Ang Sermon sa Bundok ay hindi koleksiyon ng mga nakaaantig na kasabihan, ito ay isang makapangyarihang proklamasyon ng buhay sa kaharian, na nakaugat sa pagkakakilanlan ni Jesus at ipinapatupad sa pamamagitan ng Kanyang awtoridad. Hindi lamang Siya nag-aalok ng mas mataas na pamantayang moral, inihahayag Niya kung ano ang hitsura ng paghahari ng Ama sa puso ng tao, sa mga relasyon, at sa pang-araw-araw na prayoridad. Kapag narinig natin ang mga kabanatang ito nang tama, hindi tayo umaalis na humahanga lamang, umaalis tayong hinamon, inaliw, at tinawag.

Nagsasalita rin dito si Jesus bilang tapat na Anak na tumutupad sa Kasulatan at naglalantad ng bawat huwad na katuwiran. Ang Kanyang pagtuturo ay mainit, pastoral, at tumatagos, sapagkat pinagpapala Niya ang mapagpakumbaba at binabalaan ang tiwala sa sarili, at ginagawa Niya ang dalawa nang walang paghingi ng paumanhin. Hinuhubog ng Sermon sa Bundok ang mga alagad na hinuhubog ng karakter ng Ama, hindi ng palakpakan ng publiko, relihiyosong pagpapakitang-gilas, o presyur ng kultura. Sinusubaybayan ng kabanatang ito kung paano itinatag ni Jesus ang mga pagpapahalaga ng kaharian, nililina ang katuparan ng kautusan, tinatarget ang puso, at itinuturo ang mga mananampalataya tungo sa

isang matuwid na buhay na nakasentro sa mga prayoridad ng Ama.

SEKSYON 1: ANG MGA MAPALAD AT MGA PAGPAPAHALAGA NG KAHARIAN

Nagsimula si Jesus sa pagpapahayag ng pagpapala, at mahalaga ang pagkakasunod na ito sapagkat ang kaharian ay tinatanggap muna bilang biyaya bago isinasabuhay bilang pagsunod. Ang mga Mapalad ay hindi pumupuri sa lakas ng tao, pinararangalan nito ang mga taong madalas balewalain ng mundo, ang mga dukha sa espiritu, ang maaamo, ang mahabagin, at ang may malinis na puso. Hindi pinagpapala ni Jesus ang kahinaan dahil lamang sa kahinaan, pinagpapala Niya ang mga handang tumanggap ng paghahari ng Ama sapagkat kinikilala nila ang kanilang pangangailangan at tumatangging itayo ang kanilang identidad sa sariling kakayahan. Mula pa lamang sa simula, itinuturo ni Jesus na binabaligtad ng kaharian ang pamantayan ng mundo at binabago kung ano ang itinuturing na “mabuting buhay.”

Itinatag din ni Jesus na ang pagpapala ay hindi lamang kaginhawaan, ito ay pabor ng tipan na humihila sa mga tao tungo sa isang buhay na hinuhubog ng karakter ng Ama. Ang mga pagpapahalagang ito ng kaharian ay hindi hagdan upang pagtrabahuhan ang pagtanggap, ito ay paglalarawan ng isang bayang binago na namumuhay sa ilalim ng paghahari ng Diyos sa pamamagitan ng Hari. Ipinapakita ng mga Mapalad na ang awtoridad ni Jesus ay pastoral sapagkat itinuturo Niya ang buhay na humahantong sa tunay na kasaganaan, at ito ay propetiko sapagkat

inilalantad Niya ang mga hungkag na pangako ng kapangyarihan, kontrol, at relihiyosong pagmamataas. Nagsisimula ang mga pagpapahalaga ng kaharian sa pagpapala ni Jesus sa mga nagpapasakop sa Diyos, hindi sa mga kumokontrol sa kapwa.

Dukha sa Espiritu at ang Pintuan Patungo sa Kaharian

Ipinahayag ni Jesus na ang kaharian ay para sa mga dukha sa espiritu, at itinatag ng pahayag na ito na ang espirital na karukhaan ay hindi kapintasan na dapat itago, ito ang pintuan patungo sa biyaya. Ang pagiging dukha sa espiritu ay pagkilala sa sariling pagkabangkarote sa harap ng Diyos at pagtanggap magkunwaring mabibili ang buhay espirital sa pamamagitan ng pagsisikap o reputasyon. Pinagpapala ni Jesus ang mga dumarating na walang dala, sapagkat ang mga kamay na walang laman ay kayang tumanggap ng kaloob ng Hari, samantalang ang nakakuyom na kamao ay hindi. Hinaharap ng Kanyang awtoridad ang likas na ugali ng pagbibigay-katuwiran sa sarili, at tinatanggap ng Kanyang awa ang mga sa wakas ay tumigil sa pagtatanggol sa kanilang sarili.

Itinutuwid din ng pagpapala ni Jesus ang ministeryong ipinapalagay na ang alagad ay nagsisimula sa kumpiyansang kakayahan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga matatanda na makita na ang tunay na kahinugan ay lumalago mula sa patuloy na pag-asa sa Diyos, sapagkat hinaharangan ng pagmamataas ang pagsisisi, at ang pagsisisi ang daan ng buhay. Kapag tinanggap ng mga mananampalataya na kailangan nila ang awa araw-araw, nagiging mas mahinahon sila sa iba at mas seryoso sa kabanalan. Hinuhubog ni Jesus ang isang komunidad kung saan ang pangangailangan ay hindi kahihiyang, at ang biyaya ay hindi mura, sapagkat ang Hari ay banal at

malapit. Nagsisimula ang mga Mapalad sa mapagpakumbabang pagsuko sapagkat ang kaharian ay hindi mapasukan sa pamamagitan ng sariling katuwiran (Mateo 5:3, NIV).

Kaamuan at Lakas sa Ilalim ng Pamamahala ng Ama

Pinagpapala ni Jesus ang mga maaamo, hindi dahil ang kaamuan ay kawalang-kilos, kundi dahil ang kaamuan ay lakas na isinuko sa Ama. Sa mundong pumupuri sa agresibong pagtataguyod ng sarili, pinararangalan ni Jesus ang mga tumatangging kumamkam ng kontrol, nagtitiwalang ang katarungan at panahon ng Diyos ay mapagkakatiwalaan. Ang kaamuan ay hindi kahinaan, ito ay disiplinadong pagtanggap na gumanti, mangibabaw, o manipulahin, sapagkat ang puso ay nakaugat sa paghahari ng Diyos at hindi sa pansariling kapangyarihan. Pinagpapala ni Jesus ang mga maaamo sapagkat ang kanilang saloobin ay sumasalamin sa Hari mismo, na kalaunan ay magtitiis ng pagdurusa nang hindi iniwan ang kabanalan.

Hinaharap ng pagtuturo ni Jesus ang mga mananampalatayang iniuugnay ang tapang sa kalupitan at ang paninindigan sa pangingibabaw. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga tao na makilala na ang lakas ng kaharian ay matiyaga, may pagpipigil, at nakaugat sa pagtitiwala, sapagkat ipinagtatanggol ng Ama ang Kanyang mga anak nang hindi sila ginagawang malupit. Binabago rin ng kaamuan ang pamumuno, sapagkat ang mga pinuno ay hindi tinatawag upang kontrolin ang mga tao, kundi upang alagaan sila sa ilalim ng awtoridad ni Cristo. Sa isang kulturang puno ng galit at pampublikong palabas, namumukod-tangi ang mga maaamong alagad sapagkat tumatanggi silang patakbuhan ng takot na mawalan ng

katayuan. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan na mamuhay bilang mga tagapagmana ng pangako ng Diyos, hindi bilang mga balisang kakompetensiya na nag-aagawan ng espasyo (Mateo 5:5, NIV).

Habag at ang Pusong Sumasalamin sa Hari

Pinagpapala ni Jesus ang mga mahabagin, sapagkat ang habag ay naghahayag ng pusong tunay na nakaranas ng biyaya ng Diyos. Ang habag ay hindi pagwawalang-bahala sa moralidad, ito ay mahabaging pagkilos patungo sa nagkasala, nasugatan, at nangangailangan, na hinuhubog ng katotohanan at inuudyukan ng pag-ibig. Hindi kinukunsinti ng mga mahabagin ang kasalanan, ngunit tumatanggi silang ikatuwa ang kaparusahan, sapagkat naaalala nila ang kanilang sariling pag-asa sa kabutihan ng Diyos. Ang awtoridad ni Jesus dito ay pastoral, sapagkat hinuhubog Niya ang isang komunidad kung saan hinahabol ang katarungan nang walang kalupitan at isinasabuhay ang kapatawaran nang walang pagkamanhid.

Inilalantad din ng pagpapala ni Jesus ang isang mapanganib na likas na ugaling panrelihiyon, ang pagnanais na maging tama nang walang habag. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang kalupitan ay madalas nagmumula sa paglimot sa biyaya, sapagkat ang pusong nakaaalala ng awa ay mabagal humatol at sabik magpanumbalik. Ang Mapalad na ito ay hindi pahintulot na balewalain ang kabanalan, ito ay panawagan na tularan ang karakter ng Ama, sapagkat ang awa ng Diyos ay banal na awa na nagliligtas sa mga tao mula sa kasalanan, hindi awang iniwan sila roon. Kapag naging mahabagin ang Iglesia, nagiging kapani-paniwala ito sapagkat sinasalamin nito ang Hari na naparito upang hanapin at ilitas ang mga naliligaw. Ipinangako ni Jesus na ang habag ay sasagutin ng habag, inihahayag ang isang kahariang kung saan ang

biyaya ay parehong tinatanggap at isinasabuhay (Mateo 5:7, NIV).

Malinis ang Puso at ang Nag-iisang Katapatan ng Pagiging Alagad

Pinagpapala ni Jesus ang may malinis na puso, sapagkat ang kaharian ay sa huli ay tungkol sa pagsamba at katapatan, hindi lamang pamamahala ng asal. Ang kalinisan ng puso ay panloob na integridad na tumatangging maglingkod sa dalawang panginoon, pinipili ang Diyos kaysa sa mga lihim na diyus-diyosan. Hindi pinagpapala ni Jesus ang mga mukhang malinis lamang, kundi ang mga ang mga pagnanasa at layunin ay hinuhubog ng Ama. Ito ay lubhang mapanghamon, sapagkat ipinahahayag nito na ang panlabas na relihiyon na walang panloob na pagbabago ay hindi katuwiran ng kaharian.

Inililihis ng pagtuturo ni Jesus ang pastoral na ministeryo mula sa simpleng pagbabago ng asal tungo sa paghubog ng puso sa pamamagitan ng ebanghelyo. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na tukuyin ang mga diyus-diyosang nagpaparumi sa puso, kabilang ang pag-apruba, kaginhawaan, kontrol, at lihim na pagpapakasasa, at pagkatapos ay akayin sila sa pagsisising nakaugat sa biyaya ni Cristo. Ang kalinisan ay hindi nakakamit sa pamamagitan ng sariling paglilinis, kundi sa pakikipagniig sa Diyos na nagbubunga ng bagong pagnanasa at bagong likas na ugali. Ang pangako na ang may malinis na puso ay makakakita sa Diyos ay hindi sentimental, ito ay realidad ng tipan, sapagkat ang mga kabilang kay Jesus ay inihahandang maging karapat-dapat sa presensya ng Diyos. Ang pagiging alagad ng kaharian ay may iisang puso sapagkat si Jesus ay karapat-dapat sa lubos na debosyon (Mateo 5:8, NIV).

Tagapamayapa at ang Tapang na Itaguyod ang Pakikipagkasundo

Pinagpapala ni Jesus ang mga tagapamayapa sapagkat ang kapayapaan sa kaharian ay hindi pag-iwas sa alitan, ito ay matapang na paghahangad ng pakikipagkasundo sa ilalim ng pamamahala ng Diyos. Ang paggawa ng kapayapaan ay nangangailangan ng katotohanan, pagpapakumbaba, pagtitiyaga, at kahandaang magbayad ng halaga, sapagkat bihirang gumaling ang mga sirang relasyon nang walang sakripisyo. Itinuturo ng awtoridad ni Jesus na ang mga anak ng Ama ay nagiging kamukha Niya kapag hinahabol nila ang panunumbalik sa halip na pinalalala ang pagkakahati. Sa mundong madalas ipagkamali ang kapayapaan sa katahimikan at ang pagkakasundo sa pagtangga sa katotohanan, tinutukoy ni Jesus ang kapayapaan bilang banal na paghahangad na nagbabalik ng mga tao sa tamang relasyon hangga't maaari.

Hinaharap din ng pagpapala ni Jesus ang mga iglesiang hinahayaang maging normal ang hindi nalulutas na poot. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na magsanay ng pagpapahayag ng kasalanan, kapatawaran, at may pananagutang pag-uusap, sapagkat ang kaharian ay lumilikha ng isang nagkakasundong komunidad na sumasalamin sa puso ng Ama. Ang paggawa ng kapayapaan ay hindi pagsuko ng paninindigan, ito ay pagsasabuhay ng paninindigan sa paraang naghahangad ng kabutihan ng kapwa at nagpaparangal sa katotohanan ng Diyos. Ipinakita ni Jesus ang paggawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng krus, tinanggap ang poot upang pagkaisahin ang mga makasalanan sa Ama, at ang huwarang iyon ang humuhubog sa paraan ng mga alagad sa pagharap sa sugat ng relasyon. Tinatawag na mga anak ng Diyos ang mga tagapamayapa sapagkat sinasalamin nila

ang anyo ng pamilya, tapang na nakaugat sa pag-ibig (Mateo 5:9, NIV).

SEKSYON 2: ANG PAGTUPAD NI JESUS SA KAUTUSAN AT SA MGA PROPETA

Nilinaw ni Jesus na hindi Siya naparito upang pawalang-bisa ang kautusan o ang mga propeta, kundi upang tuparin ang mga ito, at ang pahayag na ito ang nag-uugnay sa Sermon sa Bundok sa patuloy na layunin ng tipan ng Diyos. Ang Kanyang awtoridad ay hindi awtoridad ng isang repormador na itinatapon ang Kasulatan, kundi awtoridad ng Mesiyas na dinadala ang Kasulatan sa ganap na katuparan. Ang pagtupad ay nangangahulugang isinabuhay ni Jesus ang layunin ng kautusan, tinapos ang salaysay ng mga propeta, at inihayag ang katuwirang palaging hinihingi ng Diyos, hindi bilang talaan ng mga tuntunin, kundi bilang realidad na nagmumula sa puso. Dahil dito, inilagay ni Jesus ang Kanyang sarili bilang sentrong tagapagpaliwanag ng Lumang Tipan, isang paghahabol na hindi maaaring gawin ng isang karaniwang guro nang tapat.

Inilantad din ni Jesus na ang kautusan ay hindi kailanman nilayon na mabawasan sa panlabas na pagsunod na hindi humahawak sa puso. Sa pamamagitan ng pagtupad sa kautusan, inihayag Niya ang lalim nito, ang espirituwal na layunin nito, at ang huling direksiyon nito patungo sa Kanyang sarili. Hinaharap ng Kanyang pagtuturo ang parehong legalismo at kawalang-kautusan, sapagkat itinuturing ng legalismo ang kautusan bilang hagdang aakyat, habang itinuturing naman ng kawalang-kautusan ang biyaya bilang pahintulot na balewalain ang kalooban

ng Diyos. Tinutupad ni Jesus ang Kasulatan upang tubusin ang Kanyang bayan at hubugin sila bilang isang komunidad na ang katuwiran ay dumadaloy mula sa pakikipag-ugnayan sa Kanya. Ang Sermon sa Bundok ay hindi pagbaba ng antas ng kautusan, kundi paghahayag ng tunay nitong layunin sa ilalim ng Hari.

Hindi Pagwawalang-bisa, Kundi Pagkumpleto ng Layunin ng Tipan ng Diyos

Ipinahayag ni Jesus ang pagpapatuloy ng kautusan at ng mga propeta upang pigilan ang mga alagad sa pag-aakalang ang kabanalan ng Diyos ay pinagaan. Ang katuwirang hinihingi ng Diyos sa ilalim ng tipan ay nananatiling katuwirang minamahal ng Diyos, at tinupad ito ni Jesus sa pamamagitan ng perpektong pagsunod at sa pamamagitan ng pagdadala ng ipinangakong kaligtasan na nakita ng mga propeta. Binibigyang-diin ng Kanyang pahayag na ang Kasulatan ay iisa at ang plano ng Ama ay magkakaugnay, hindi magkasalungat. Nagsasalita si Jesus bilang Siya na tinutukoy ng kautusan at kung kanino natatagpuan ng mga propeta ang kanilang ganap na katuparan.

Pinatitibay ng pagtuturo ni Jesus ang tiwala ng Iglesia sa Kasulatan sapagkat iginiit nito na ang Salita ng Diyos ay nananatiling may awtoridad at magkakaugnay. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na basahin ang Lumang Tipan sa pamamagitan ni Cristo, nakikita kapwa ang mga hinihinging moral na naghahayag ng likas ng Diyos at ang mga pangakong mapanubos na nagtatapos kay Jesus. Ang pagtupad ay nangangahulugan din na ang mga alagad ay hindi pumipili lamang ng mga bahagi ng Kasulatan, kinakapit ang maginhawa at binabalewala ang may kabayaran. Tinupad ni Jesus ang kautusan, at pagkatapos ay itinuro Niya sa Kanyang bayan kung paano mamuhay bilang mga kabilang sa natupad na

salaysay ng tipan. Ang pagiging alagad sa kaharian ay nagpaparangal sa Kasulatan sapagkat ito ang Salita ng Ama, at sumasamba kay Cristo sapagkat Siya ang katuparan ng Kasulatan (Mateo 5:17).

Katuwirang Higit sa Panlabas na Pagganap

Ipinahayag ni Jesus na kinakailangan ang isang katuwirang hihigit sa mga eskriba at mga Pariseo, na ikinagugulat ng sinumang sumusukat ng kabanalan batay sa nakikitang tagumpay sa relihiyon. Hindi Siya nananawagan ng mas kahanga-hangang pagsunod sa tuntunin, kundi ng mas malalim na katuwiran na umaabot sa puso at umaagos palabas sa pagsunod. Kayang kontrolin ng mga eskriba at mga Pariseo ang anyo, pagtalunan ang mga detalye, at ipatupad ang mga hangganan, ngunit inilantad ni Jesus na ang panlabas na katuwiran ay maaaring kasabay ng pagmamataas, kapaitan, at pagkukunwari. Ang Kanyang awtoridad ay tuwiran sapagkat hindi Siya nakikipagkasundo, inilalarawan Niya ang likas ng buhay sa kaharian.

Nililinaw din ng pahayag ni Jesus kung bakit kinakailangan ang ebanghelyo, sapagkat ang nahihigit na katuwiran ay hindi nakakamtan sa pamamagitan lamang ng pagsisikap ng tao. Dapat ituro ng mga pastor na ibinibigay ni Cristo ang katuwiran sa pamamagitan ng Kanyang pagsunod, at pagkatapos ay binabago Niya ang Kanyang bayan upang magsimulang mamuhay nang matuwid mula sa loob palabas. Pinoprotektahan nito ang mga mananampalataya laban sa kawalang-pag-asa sapagkat mataas ang pamantayan, at pinoprotektahan din laban sa pagmamataas sapagkat ang solusyon ay si Cristo, hindi ang sarili. Ang pamumuhay sa kaharian ay hindi pagtatanghal para sa mga tao, ito ay katapatan sa ilalim ng titig ng Ama, hinubog ng biyaya at pinalalakas ng Espiritu. Itinaas ni Jesus ang

pamantayan upang ilantad ang puso at itaboy tayo sa Kanya, kung saan matatagpuan ang tunay na katuwiran (Mateo 5:20).

Si Jesus Bilang May Awtoridad na Tagapagpaliwanag ng Salita ng Diyos

Paulit-ulit na sinabi ni Jesus, “Narinig ninyo na sinabi,” at pagkatapos ay pinalalim Niya ang utos, na inihahayag na hindi lamang Siya inuulit ang tradisyon, Siya ay nagsasalita nang may banal na awtoridad sa pagpapaliwanag. Tinutuon Niya ang pagpatay, pangangalunya, paghihiwalay, panunumpa, paghihiganti, at pag-ibig sa kaaway, na ipinapakita na ang mga utos ng Diyos ay palaging nakatuon sa tindig ng puso, hindi lamang sa panlabas na pagpipigil. Hindi ito pagsalungat ni Jesus kay Moises, kundi paglalantad kung paano madalas paliitin ng tradisyon ng tao ang mga utos ng Diyos sa mga hangganang madaling pamahalaan. Ang Kanyang awtoridad ay hindi mapag-aalinlangan sapagkat Siya ay nagsasalita bilang Siyang lubos na nakaaalam ng layunin ng Ama.

Itinuturo ng pamamaraan ni Jesus sa Iglesia na pasakop sa Kasulatan ayon sa itinuturo ni Jesus, hindi ayon sa nais lamang nating marinig. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makilala kung gaano kadali nating paliitin ang kabanalan upang maiwasan ang may kabayaranang pagbabago, sapagkat ang piling pagsunod ay karaniwang tugon ng tao. Dinadala ni Jesus ang Salita ng Diyos sa mga motibo, mga pagnanasa, at panloob na buhay, na walang iniiwang ligtas na bahagi. Ang ganitong uri ng pagtuturo ay hindi maaaring ituring na opsyonal sapagkat ang Hari ay humuhubog ng isang bayang ang buhay ay sumasalamin sa likas ng Ama. Kapag nilalabanan ng mga mananampalataya ang pagpapaliwanag ni Cristo, hindi lamang sila hindi sumasang-ayon sa isang mangangaral,

nilalabanan nila ang Panginoon. Ang awtoridad ng Sermon ay nananawagan ng may galang na pagpapasakop sapagkat si Jesus ang tapat na Anak na naghahayag ng kalooban ng Diyos (Mateo 5:21–22).

Ang Tunay na Layunin ng Kautusan at ang Pag-ibig na Tumutupad Dito

Itinutulak ni Jesus ang kautusan patungo sa tunay nitong layunin, ang pag-ibig na sumasalamin sa kabanalan ng Ama. Ito ang dahilan kung bakit tinatawag Niya ang mga alagad lampas sa paghihiganti patungo sa awa, lampas sa pagkamuhi sa kaaway patungo sa pag-ibig, at lampas sa mababaw na pagsunod patungo sa panloob na integridad. Ang kautusan ay hindi kailanman nilayon na lumikha ng mapagmataas na katuwiran sa sarili, kundi upang hubugin ang isang bayang sumasalamin sa likas ng Diyos sa pagsamba, ugnayan, at katarungan. Ipinapakita ng pagtuturo ni Jesus na ang kabanalan at pag-ibig ay hindi magkalaban, sapagkat ang pag-ibig na walang kabanalan ay nagiging pagpapabaya, at ang kabanalan na walang pag-ibig ay nagiging kalupitan.

Itinatama rin ng tagubilin ni Jesus ang makabagong hilig na itapat ang katotohanan laban sa habag, na para bang kailangang pumili ang isang tapat na Cristiano ng isa lamang. Dapat ituro ng mga pastor na ang mga utos ng Ama ay pagpapahayag ng Kanyang marunong na pag-ibig, at samakatuwid ang pagsunod ay hindi kaaway ng kagalakan, kundi landas ng buhay. Tinutupad ni Jesus ang kautusan hindi sa pamamagitan ng pagtabi nito, kundi sa pamamagitan ng pagsasabuhay nito, at pagkatapos ay inaakay ang Kanyang bayan papasok sa Kanyang sariling buhay. Ito ang dahilan kung bakit ang etika ng Cristiano ay hindi maaaring ihiwalay kay Cristo, sapagkat Siya ang sentro, ang pamantayan, at ang pinagmumulan. Itinuturo ng

kautusan ang pangangailangan ng isang matuwid na Tagapagligtas, at ibinibigay ni Jesus ang katuwirang iyon habang hinuhubog din ang isang bayang nagsisimulang isabuhay ito. Lumalago ang pagiging alagad kapag ang pagsunod ay ipinapakita bilang pag-ibig na tulad ni Cristo sa ilalim ng paghahari ng Diyos (Mateo 5:44–45).

Ang Mga Propeta na Tinupad sa Misyong ng Kaharian ng Mesiyas

Tinupad ni Jesus ang mga propeta sa pamamagitan ng pagdadala ng ipinangakong mga realidad ng kaharian sa kasalukuyan sa pamamagitan ng Kanyang sariling persona at ministryo. Pinagnasaan ng mga propeta ang paghahari ng Diyos, ang pagliligtas ng Diyos, at ang paglilinis ng Diyos sa Kanyang bayan, at isinabuhay ni Jesus ang pag-asang iyon sa pamamagitan ng pagpapahayag ng kaharian at pagbuo ng isang binagong komunidad. Ang Kanyang pagtuturo ay umaayon sa inaasahang propetiko, ngunit itinatama rin nito ang mababaw na palagay tungkol sa tagumpay na pampolitika, sapagkat ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng pagsisisi at pagbabago ng puso. Nakatayo si Jesus bilang katuparan hindi lamang ng mga hinulaang pangyayari, kundi ng panawagan ng mga propeta sa katapatan sa tipan.

Ang pagtupad ni Jesus sa mga propeta ay nagpapalakas din sa ministryong pastoral sapagkat nagbibigay ito ng katiyakan na ang ebanghelyo ay hindi huling imbento, kundi rurok ng mahabang plano ng Diyos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang salaysay ng Kasulatan ay nakasentro kay Cristo, at na ang tapat na pagbasa sa mga propeta ay makita ang kanilang katuparan sa gawaing mapanligtas ni Jesus at sa pagpapahayag ng kaharian. Nangangahulugan din ito na ang pagiging alagad ay dapat tumanggi sa pagtrato kay

Jesus bilang hiwalay na guro ng moralidad, sapagkat Siya ang Mesiyas na nagdadala ng ipinangakong paghahari ng Diyos. Ang salaysay ng mga propeta ay nagtatapos sa isang Hari na humaharap sa kasalanan, nagtitipon ng isang bayan, at naghahayag ng likas ng Ama sa pamamagitan ng pagsunod. Kapag nakita ng mga mananampalataya si Jesus bilang katuparan ng mga propeta, lumalalim ang pagsamba at tumitibay ang pagsunod, sapagkat ang pananampalataya ay nakaugat sa magkakaugnay na layunin ng tipan ng Diyos (Mateo 5:17–18).

SEKSYON 3: PANLOOB NA KATUWIRAN AT PAGBABAGO NG PUSO

Lumilipat si Jesus mula sa panlabas na mga utos patungo sa panloob na mga realidad sapagkat ang kaharian ay tungkol sa puso, ang sentro ng pagsamba at pagnanasa.

Tinatanggihan Niyang pahintulutan ang mga alagad na isipin na ang pag-iwas sa nakikitang iskandalo ay kapareho ng kabanalan, sapagkat ang nakatagong galit, pita, panlilinlang, at kapaitan ay mga anyo rin ng paghihimagsik laban sa Diyos. Inilalantad ng Sermon sa Bundok na ang kasalanan ay hindi lamang kung ano ang ginagawa natin, kundi kung ano ang minamahal natin, ninanasa, at binibigyang-katwiran. Nagsasalita si Jesus bilang Hari na nakakakita ng puso, at dahil dito, tinutugunan Niya ang hindi nasusukat ng mga mata ng tao.

Ipinapakita rin ni Jesus na ang pagbabago ng puso ay hindi nakakamit sa pamamagitan lamang ng kahihyan, kundi sa pamamagitan ng pagsisising pinapatakbo ng biyaya sa ilalim ng Kanyang awtoridad. Ang Kanyang mga salita ay matalas, ngunit nakatuon sa pagpapagaling, sapagkat

tinatawag Niya ang mga alagad sa isang buhay kung saan ang panloob na integridad ay tumutugma sa panlabas na pagkilos. Pinoprotektahan ng panloob na katuwirang ito ang Iglesia laban sa pagkukunwari, sapagkat ang pagkukunwari ay agwat sa pagitan ng anyo at realidad. Isinasara ni Jesus ang agwat na iyon sa pamamagitan ng pagdadala ng mga utos ng Diyos sa mga motibo, imahinasyon, pananalita, at pribadong buhay. Humuhubog ang Hari ng isang bayang buo, hindi hati-hati, at namumuhay sa ilalim ng titig ng Ama nang may katapatan at paggalang.

Galit, Paghamak, at ang Pagpatay na Nagsisimula sa Loob

Inilalantad ni Jesus ang galit bilang ugat na maaaring lumago tungo sa paghamak, at ang paghamak ay espirituwal na karahasan na itinuturing ang kapwa bilang walang halaga. Hindi Niya itinatangi ang bigat ng pisikal na pagpatay, ngunit inihahayag Niya na ang puso ay maaaring magdala ng diwa ng pagpatay sa pamamagitan ng poot, insulto, at pag-aalis ng pagkatao. Ang awtoridad ni Jesus ay nakakagambala sapagkat dinadala Niya ang hatol ng Diyos sa mga pribadong saloobin at pampublikong pananalita, at tinatanggi Niyang ituring ng mga alagad ang malupit na pananalita bilang walang pinsala. Itinuturo Niya na ang pakikipagkasundo ay agarang mahalaga sapagkat ang pagsamba ay hindi magiging malusog habang pinanghahawakan ang alitan.

Pinipilit ng mga salita ni Jesus ang Iglesia na seryosohin ang kabanalan sa ugnayan, lalo na sa panahong ang paghamak ay itinuturing na normal sa kultura. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya na suriin ang pananalita, tono, at nakatagong sama ng loob, sapagkat ang galit ay madalas nagkukunwaring katuwiran habang ito ay

pagmamataas. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan na itaguyod ang pakikipagkasundo nang agad, hindi ipagpaliban hanggang lumamig ang damdamin, sapagkat ang hindi nalutas na galit ay humuhubog ng karakter at sumisira ng komunidad. Ang aral na ito ay hindi panawagan sa pagsupil ng damdamin, kundi panawagan sa mapagpakumbabang pagsisisi na naghahangad ng kapayapaan sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Hinaharap ni Jesus ang galit sapagkat Siya ay humuhubog ng isang komunidad ng kaharian kung saan ang pag-ibig ay totoo at ang pagsamba ay kapani-paniwala. Umaabot ang awtoridad ng Hari sa puso sapagkat ninanais ng Ama ang katotohanan sa kaibuturan ng pagkatao (Mateo 5:21–24).

Pita, Pagnanasa, at ang Pangangalunya ng Isipan

Tinatalakay ni Jesus ang pangangalunya sa pamamagitan ng pagpunta sa ilalim ng gawa patungo sa pagnanasa, na ipinapakita na ang kasalanan ay madalas nagsisimula sa tingin na nagiging pantasya at kalaunan ay nagiging huwaran. Tinatanggihan Niyang pahintulutan ang mga alagad na purihin ang kanilang sarili sa pag-iwas sa pisikal na iskandalo habang pinapalaki ang panloob na pagpapalayaw. Ito ay lubhang pastoral sapagkat inilalantad nito na ang puso ay maaaring magtaksil sa katapatan sa tipan bago pa man kumilos ang katawan. Ang mga salita ni Jesus tungkol sa pita ay hindi kontrol na mapagkunwari, ito ay proteksiyon, sapagkat alam Niya na ang magulong pagnanasa ay umaalipin at sumisira.

Tinatawag ng pagtuturo ni Jesus ang Iglesia na itaguyod ang kadalisayan bilang panloob na integridad, hindi bilang pamamahala ng reputasyon. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makilala kung paano ang pribadong pagkonsumo, nakatagong pantasya, at walang bantay na libangan ay humuhubog sa puso palayo sa tapat

na pag-ibig. Gumagamit si Jesus ng matinding pananalita tungkol sa radikal na pagkilos sapagkat hindi Niya pinalalaki ang panganib ng kasalanan, inilalantad Niya ang kapangyarihan nito at tinatawag ang tao sa mapagpasyang pagsisisi. Hindi ito panawagan sa pagkamuhi sa sarili, ito ay panawagan sa buhay, sapagkat ang Hari ay nag-aalok ng kalayaan sa pamamagitan ng pagpapasakop sa Kanyang awtoridad. Kailangang ituring ng pagiging alagad ang kabanalan sa seksuwalidad bilang masayang katapatan sa disenyo ng Diyos, hindi bilang balisang pagsunod sa tuntunin. Hinaharap ni Jesus ang pita sapagkat nilalayon Niyang ibalik ang pagsamba, palakasin ang mga pag-aasawa, at hubugin ang mga pusong tunay na malaya (Mateo 5:27–29).

Katapatan sa Pananalita at ang Kalayaan ng Isang Payak na Oo

Tinatalakay ni Jesus ang panunumpa upang ilantad ang mas malalim na isyu, ang ugali ng tao na manipulahin ang katotohanan upang ipagtanggol ang pansariling interes. Tinatawag Niya ang pananalita na payak at mapagkakatiwalaan, kung saan ang oo ay nangangahulugang oo at ang hindi ay nangangahulugang hindi, sapagkat ang mga tao ng kaharian ay hindi dapat mangailangan ng masalimuot na sistema ng pananalita upang paniwalaan. Hindi ito pagbabawal ni Jesus sa lahat ng pormal na panata sa bawat kalagayan, ito ay pagharap Niya sa mga pusong itinuturing ang mga salita bilang kasangkapan ng pakinabang sa halip na pagpapahayag ng katotohanan. Inihahayag ng Kanyang awtoridad na ang katapatan ay pagsamba, sapagkat ito ay sumasalamin sa likas ng Ama.

Hinahamon ng pagtuturo ni Jesus ang mga mananampalataya na natutuksong magkulang ng

katotohanan, magpalabis, o mangako ng hindi kayang tuparin upang mapanatili ang imahe. Dapat ituro ng mga pastor na ang integridad sa pananalita ay nagtatayo ng tiwala sa komunidad at kredibilidad sa patotoo, sapagkat ang ebanghelyo ay nasisira kapag ang mga Cristiano ay nakikilala sa pag-iwas at pagliko ng katotohanan. Ang tapat na pananalita ay hindi marahas na pananalita, sapagkat ang bayan ng Hari ay dapat magsalita ng katotohanan nang may pag-ibig at kababaang-loob, ngunit malinaw. Inaaliw din ng utos ni Jesus ang mga napapagod sa laro ng panlilinlang, sapagkat ang buhay sa kaharian ay minamarkahan ng linaw, hindi ng manipulasyon. Nagiging mas malusog ang pagiging alagad kapag natutong magsalita nang tuwiran, magpahayag agad ng kasalanan, at tumupad sa mga pangako nang tapat, sapagkat ang paghahari ng Ama ay lumilikha ng mga taong mapagkakatiwalaan sa salita. Humuhubog si Jesus ng isang komunidad kung saan normal ang katotohanan sapagkat pinarangalan ang Diyos (Mateo 5:33–37).

Paghihiganti, Awa, at ang Pagtatapos ng Personal na Paghihiganti

Hinaharap ni Jesus ang paghihiganti sa pamamagitan ng pagtawag sa mga alagad lampas sa personal na paghihiganti patungo sa awa, na ipinapakita na ang kaharian ay hindi ginagaya ang mga siklo ng paglala ng mundo. Hindi Niya itinatangi ang katarungan, ngunit tinatanggihan Niyang pahintulutan ang mga alagad na akuin ang katarungan sa kanilang sariling kamay sa pamamagitan ng pagganti. Ang Kanyang mga utos tungkol sa pagharap sa kabilang pisngi at paglakad ng dagdag na milya ay hindi panawagan sa pagtanggap ng pang-aabuso, kundi panawagan sa pagtangi sa diyos-diyosan ng personal na pagbibigay-katwiran. Humuhubog si Jesus ng mga pusong nagtitiwala sa Ama na

humatol nang matuwid at ipagtanggol ang Kanyang bayan sa tamang panahon.

Ang pagtuturo ni Jesus ay lalo nang kailangan sa mga lugar kung saan ang galit at pagngangalit ay itinuturing na mga birtud. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makilala ang pagkakaiba ng matuwid na paghahangad ng katarungan at makasariling paghihiganti na pinapagana ng pagmamataas. Ang mga tao ng kaharian ay maaaring humarap sa kamalian, magtakda ng mga hangganan, at maghanap ng makatarungang lunas, ngunit dapat nilang tanggihan ang pamumuno ng paghihiganti. Pinatutunayan ng sariling buhay ni Jesus ang aral na ito, sapagkat tiniis Niya ang insulto nang hindi isinusuko ang kabanalan, at ipinagkatiwala Niya ang Kanyang sarili sa Ama. Nagiging mas matatag ang pagiging alagad kapag nagsasanay ang mga mananampalataya ng pagpipigil, sapagkat ang pagpipigil ay gawa ng pagsamba na nagpapahayag na ang Diyos ang Hukom at Hari. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan sa isang tindig na hinubog ng awa na pumuputol sa siklo ng paghihiganti at nagbibigay-daan sa pakikipagkasundo kung maaari (Mateo 5:38–41).

Pag-ibig sa Kaaway at ang Pagkakahawig ng Pamilya ng mga Anak ng Diyos

Iniuutos ni Jesus ang pag-ibig sa mga kaaway sapagkat ang kaharian ay itinayo sa likas ng Ama, at ang Ama ay nagpapakita ng kabutihan maging sa mga walang utang na loob. Hindi ito damdaming sentimental, ito ay aktibong kabutihang-loob na ipinapahayag sa pamamagitan ng panalangin, integridad, at pagtanggap gumanti ng masama sa masama. Itinuturo ni Jesus na ang pagmamahal lamang sa mga nagmamahal sa iyo ay karaniwang asal ng tao, ngunit ang pagmamahal sa mga kaaway ay nagpapakita na

ang paghahari ng Ama ay humawak na sa puso. Ito ang isa sa mga pinakamatatalim na utos ng Sermon sapagkat inilalantad nito kung gaano kalalim ang pagnanais nating tumanggap ng awa para sa sarili at hatol para sa iba.

Binabago rin ng utos ni Jesus ang ministryong pastoral sapagkat pinipilit nito ang Iglesia na hubugin ang mga tao lampas sa tribalisasyon at kapaitan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang pag-ibig sa kaaway ay hindi pagsang-ayon sa kamalian, kundi pagtangga sa pagsamba sa poot, at paghahangad ng pangwakas na kabutihan ng kapwa, na kinabibilangan ng pagsisisi at pakikipagkasundo kung maaari. Ang pag-ibig na ito ay may halaga, at ang halagang iyon ang nagpapakita ng pagiging tunay nito, sapagkat ang madaling pag-ibig ay kakaunti ang pinatutunayan. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan na sumalamin sa Ama, at ang pagsasalamin ay nangangailangan ng pagbabago, hindi lamang pagsisikap. Iniuutos ng Hari ang pag-ibig sa kaaway sapagkat Siya mismo ay iibigin ang Kanyang mga kaaway hanggang kamatayan, at ang Kanyang krus ay nagiging parehong pinagmulan at huwaran ng etikang ito ng kaharian. Ang pagmamahal sa kaaway ay hindi opsyonal para sa mga alagad, ito ay pagkakahawig ng pamilya ng mga kabilang sa Diyos (Mateo 5:44–45).

SEKSYON 4: PAGSASABUHAY NG KATUWIRAN AT MGA PRAYORIDAD NG KAHARIAN

Inililipat ni Jesus ang usapan mula sa panloob na pagbabago patungo sa isinasabuhay na katuwiran sapagkat ang kaharian ay isinasabuhay, hindi lamang hinahangaan. Tinatalakay Niya ang pagbibigay, panalangin, pag-aayuno,

kayamanan, pagkabalisa, at paghatol, sapagkat hinahawakan ng pagiging alagad ang mga praktikal na ritmo kung saan araw-araw na naipapahayag ang pagsamba. Inilalantad ni Jesus ang pagkukunwari bilang palagiang banta, hindi lamang sa mga lider ng relihiyon, kundi sa sinumang mas nagnanais ng papuri ng tao kaysa kaluguran ng Ama. Ang Kanyang awtoridad ay matatag at pastoral sapagkat humuhubog Siya ng mga alagad na namumuhay sa harap ng Diyos nang tapat, hindi sa harap ng tao nang palabas.

Itinuturo rin ni Jesus na ang mga prayoridad ng kaharian ay muling inaayos ang ating mga pinahahalagahan sapagkat ang ating pinahahalagahan ang siyang namamahala sa ating mga kinatatakutan. Tinatawag Niya ang Kanyang mga tagasunod na mag-impok ng kayamanan sa langit, hanapin muna ang kaharian ng Diyos, at magtiwala sa pangangalaga ng Ama, na nangangahulugang ang pagiging alagad ay pangunahing usapin ng pagsamba. Ang Sermon sa Bundok ay hindi panawagan sa balisang tindi ng pagsisikap, kundi panawagan sa lubos na pagtitiwala na nahahayag sa pagsunod. Ang mga utos ni Jesus ay mahigpit sapagkat ganap ang paghahari ng Ama, at nagbibigay-buhay sapagkat ang Ama ay mabuti. Ang pagsasabuhay ng katuwiran ay hindi pagbili ng pag-ibig ng Diyos, ito ay pamumuhay bilang mga taong kabilang na sa Hari.

Lihim na Debosyon at ang Amang Nakakakita

Itinuturo ni Jesus na ang katuwirang ginagawa para sa palakpakan ng tao ay may buong gantimpala na agad sapagkat tinatanggap nito ang gantimpala mula sa sinasambang manonood. Tinatawag Niya ang mga alagad na magbigay nang lihim, manalangin nang lihim, at mag-ayuno nang lihim sapagkat ang titig ng Ama ang tunay na lugar ng espirituwal na buhay. Hindi ito nangangahulugang

ang katuwiran ay hindi kailanman dapat makita, nangangahulugan itong ang katuwiran ay hindi kailanman dapat itanghal para sa pagpapatunay. Hinaharap ng awtoridad ni Jesus ang pusong nagnanais makita, parangalan, at hangaan sapagkat ang pagnanasang iyon ay sumisira sa pagsamba at ginagawang kasangkapan ng sarili ang relihiyon.

Ang pagtuturo ni Jesus ay pastoral sapagkat nag-aalok ito ng kalayaan mula sa espirituwalidad na pinapagana ng pagtatanghal. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na linangin ang pribadong debosyon, hindi bilang pabigat, kundi bilang kaloob, sapagkat pinatatatag ng lihim na pagsunod ang integridad at pinapahina ang pagkukunwari. Ang Amang nakakakita ay hindi malupit na tagasuri, Siya ay mapagmahal na Ama, at ang diin ni Jesus sa Kanyang pag-aalaga ay muling humuhubog kung paano nananalangin at nagbibigay ang mga alagad. Pinoprotektahan din ng lihim na debosyon ang Iglesia laban sa kulturang pinapatakbo ng personalidad sapagkat hinuhubog nito ang mga taong tapat kahit walang palakpakan. Lumalalim ang pagiging alagad kapag natutong mamuhay ang mga mananampalataya para sa kaluguran ng Ama sapagkat itinuturo ng Hari na ang hindi nakikitang buhay ang pinakatunay na buhay. Hindi palabas ang ginagantimpalaan ng Ama kundi katapatan, at ang katotohanang iyon ang nagpapalaya sa kaluluwa (Mateo 6:1–4).

Panalangin na Nagpaparangal sa Ama at Humahanap ng Kanyang Paghahari

Itinuturo ni Jesus sa Kanyang mga alagad kung paano manalangin, hindi sa pamamagitan ng walang saysay na pag-uulit, kundi sa pamamagitan ng may paggalang at nakatuong mga kahilingang hinubog ng pangalan at

kaharian ng Ama. Nagsisimula ang Panalangin ng Panginoon sa pagsamba, pinararangalan ang kabanalan ng Diyos, hinahanap ang Kanyang kaharian at kalooban, at saka humihiling ng araw-araw na panustos, kapatawaran, at pag-iingat, na nagpapakita na ang panalangin ay gawa ng pagpapasakop bago ito talaan ng mga pangangailangan. Ang awtoridad ni Jesus sa pagtuturo ng panalangin ay pastoral sapagkat inaakay Niya ang mga alagad sa isang buhay kung saan nagiging normal ang pag-asa sa Diyos at hinuhubog ng mga prayoridad ng Diyos ang mga prayoridad ng tao.

Hinaharap ng tagubilin ni Jesus ang panalanging palabas o lubos na nakatuon sa sarili. Dapat ituro ng mga pastor na ang panalangin ay hindi paraan upang humanga ang iba o upang kontrolin ang mga kinalabasan, ito ay pakikipaghihiwalay sa Ama sa pamamagitan ng Anak. Hinuhubog din ng Panalangin ng Panginoon ang mga alagad sa pagpapatawad sapagkat ang tumatanggap ng awa ay dapat magsagawa ng awa, at ikinokonekta ni Jesus ang kapatawaran sa katapatan sa ugnayan. Ang panalangin ng kaharian ay hindi hiwalay sa etika sapagkat ang hinihiling natin ay naghahayag ng ating sinasamba at pinahalalagahan. Nagiging matatag ang pagiging alagad kapag ang panalangin ay hinubog ng paghahari ng Diyos sapagkat sinasanay nito ang puso na magtiwala sa Ama araw-araw, hanapin ang Kanyang kalooban, at mamuhay bilang mga mamamayan ng kaharian. Itinuturo ni Jesus ang panalangin upang ang Kanyang bayan ay mahubog ng Diyos, hindi lamang matustusan ng Diyos (Mateo 6:9–12).

Kayamanan, Katapatan, at ang Tunggalian ng Dalawang Panginoon

Inilalantad ni Jesus na ang puso ay laging gumagalaw patungo sa kayamanan, at ang kayamanan ay laging

lumilikha ng katapatan. Nagbababala Siya na ang pag-iimpok ng kayamanan sa lupa ay nagdudulot ng kahinaan sa pagkawala at pagkabalisa, samantalang ang pag-iimpok ng kayamanan sa langit ay iniaayon ang puso sa walang hanggang paghahari ng Diyos. Pagkatapos ay tahasan Niyang sinasabi na walang sinumang makapaglilingkod sa dalawang panginoon sapagkat ang debosyon ay hindi maaaring hatiin sa pagitan ng Diyos at salapi nang walang katiwalian. Hindi kinokondena ni Jesus ang paggawa o panustos, hinaharap Niya ang idolatriya, ang pagsamba sa seguridad, kaginhawahan, at kontrol na parang sila ang sukduhan.

Ang pagtuturo ni Jesus ay lubhang napapanahon sapagkat hinihikayat ng makabagong buhay ang mga tao na ipakahulugan ang identidad sa pamamagitan ng pag-aari at kaligtasan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na suriin kung ano ang pinakakinatatakutan nilang mawala sapagkat madalas itong naghahayag kung ano ang kanilang pinaglilingkuran. Ang mga prayoridad ng kaharian ay hindi tumatanggi sa matalinong pagpapalano, ngunit tinatanggi nila ang sukdulang pagtitiwala sa mga pag-aari, at tinatawag ang mga alagad sa pagkabukas-palad, pagiging simple, at mapagsambang pangangasiwa. Ang paglilingkod sa Diyos ay nangangahulugang nagiging kasangkapan ang salapi sa halip na panginoon, at ang mga pasya ay hinuhubog ng pagsunod sa halip na ng takot. Lumalago ang pagiging alagad kapag natutong pahalagahan ng mga mananampalataya si Cristo higit sa kaginhawahan sapagkat ang pagpapahalaga kay Cristo ay nagbubunga ng kalayaan mula sa kasakiman at kalayaan upang magmahal. Ang awtoridad ni Jesus dito ay awa sapagkat binabalaan Niya tayo laban sa mga panginoong hindi makapagliligtas at inaakay tayo sa Amang makapagliligtas (Mateo 6:24).

Pagkabalisa, Paglalaan ng Diyos, at Pagtitiwala sa Pangangalaga ng Ama

Hinaharap ni Jesus ang pagkabalisa hindi sa pamamagitan ng paghamak sa kahinaan, kundi sa pamamagitan ng muling pagtutok sa paglalaan ng Ama, na nangangahulugang ang Kanyang marunong at aktibong pangangalaga sa nilikha. Itinuturo Niya ang mga ibon at mga bulaklak upang ipakita na ang Ama ang naglalaan, at tinatawag Niya ang mga alagad na tanggihan ang balisang pagsusumikap bilang anyo ng kawalan ng pananampalataya na nakakalimot sa kabutihan ng Diyos. Ang aral na ito ay hindi payak sapagkat kinikilala ni Jesus ang tunay na pangangailangan, kabilang ang pagkain at pananamit, at tuwirang nagsasalita Siya sa mga presyong iyon. Ang Kanyang awtoridad ay pastoral sapagkat nag-aalok Siya ng landas mula sa takot patungo sa pagtitiwala sa pamamagitan ng panibagong pananaw sa Ama.

Hindi ipinagbabawal ng utos ni Jesus ang responsableng pagkilos, ipinagbabawal nito ang balisang pagkahumaling na itinuturing ang Diyos na malayo at hindi mapagkakatiwalaan. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya na dalhin ang mga pangangailangan sa Ama nang tapat, magtrabaho nang masakap nang hindi sinasamba ang mga kinalabasan, at magtiwala sa panahon ng Diyos nang hindi sumusuko sa pagkataranta. Madalas lumalaki ang pagkabalisa kapag sinusubukan ng puso na kontrolin ang tanging Diyos lamang ang makapamamahala, at binabasag ni Jesus ang siklong iyon sa pamamagitan ng pagtawag sa mga alagad pabalik sa pagsamba. Ang pagtitiwala ay hindi pagtangga sa kahirapan, ito ay pagtangga na hayaang maging sukdulan ang kahirapan. Ang mga tao ng kaharian ay pinalalaya upang mamuhay nang tapat ngayon sapagkat hawak ng Ama ang bukas, at itinuturo ito ni Jesus upang protektahan ang mga alagad

mula sa paglamon ng takot. Tinatawag ng Hari ang Kanyang bayan na hanapin muna ang kaharian, at pagkatapos ay magtiwala sa Ama para sa kinakailangan (Mateo 6:31–33).

Paghatol, Kababaang-Loob, at ang Tindig ng Pagsusuri sa Sarili

Nagbababala si Jesus laban sa mapagkunwaring paghatol, inilalantad ang ugali ng tao na busisiin ang iba habang binabalewala ang sariling kasalanan. Gumagamit Siya ng matingkad na pananalita upang ipakita kung gaano kabulag ang sariling katuwiran, at tinatawag Niya ang mga alagad na alisin muna ang troso sa sariling mata bago harapin ang puwing sa mata ng iba. Hindi nito ipinagbabawal ang moral na pag-unawa sapagkat nagbababala rin Siya laban sa mga bulaang propeta at nananawagan ng marunong na pagsusuri, ngunit kinokondena Niya ang mapanghusgang saloobin na itinataas ang sarili at winawasak ang kapwa.

Hinuhubog ng pagtuturo ni Jesus ang malusog na kultura ng iglesia sapagkat ang pagkukunwari ay umuunlad kung saan ang paghatol ay malupit at ang pagtatapat ay bihira. Dapat linangin ng mga pastor ang mga komunidad kung saan ang katotohanan ay sinasabi nang may kababaang-loob, ang pagsaway ay isinasagawa nang may pag-ibig, at ang pagsusuri sa sarili ay normal. Kailangang sanayin ng pagiging alagad ang mga mananampalataya na lapitan ang iba bilang kapwa makasalanang nangangailangan ng biyaya, hindi bilang mga target ng pagmamataas. Kapag tinatawag ni Jesus ang kababaang-loob, pinoprotektahan Niya kapwa ang pagkakaisa ng Kanyang bayan at ang kredibilidad ng kanilang patotoo. Ang isang mapanghusgang iglesia ay mahihirapang ipahayag ang mahabaging Cristo nang kapani-paniwala sapagkat ang tono nito ay sumasalungat sa mensahe nito. Humuhubog si

Jesus ng isang komunidad kung saan ang kabanalan at awa ay magkasamang kumikilos sapagkat ang paghahari ng Hari ay lumilikha ng mga taong nagsasabi ng katotohanan nang hindi sinasamba ang paghatol (Mateo 7:1–5).

TATLONG PARAAN UPANG IPATUPAD ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Bumuo ng Kultura ng Iglesia na Normal ang Disipulong Umaabot sa Puso

Tinutuon ng sermon ni Jesus ang puso sapagkat ang nais ng Ama ay integridad, hindi pagtatanghal, at kailangang magdisipulo ang mga iglesia sa antas na iyon kung nais nila ng pangmatagalang kabanalan. Maraming mananampalataya ang natutong pamahalaan ang anyo, umiwas sa iskandalo, at gumamit ng relihiyosong pananalita habang ang galit, pita, takot, at pagmamataas ay nananatiling halos hindi naantig. Hinaharap ni Jesus ang padron na iyon sa pamamagitan ng pagdadala ng mga utos ng Diyos sa mga motibo, pagnanasa, at pribadong buhay, at tinatawag ng Kanyang awtoridad ang mga pastor na mangaral at magpayo nang may kaparehong lalim (Mateo 5:8).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat bumuo ang mga lider ng mga ritmo ng pagiging alagad na kinabibilangan ng pagtatapat, pananagutan, at usapang nakasentro sa ebanghelyo tungkol sa mga lihim na kasalanan. Hikayatin ang mga miyembro na suriin kung ano ang kanilang minamahal, kinatatakutan, at ipinagmamatuwid, at pagkatapos ay akayin sila sa

pagsisising nakaugat sa awa ni Cristo. Nangangailangan din ito ng matiyagang pangangalagang pastoral sapagkat madalas mabagal ang pagbabago ng puso, at nangangailangan ito ng suporta ng komunidad sapagkat pinapalakas ng pag-iisa ang pagkukunwari. Kapag naging normal ang disipulong umaabot sa puso, nagiging mas ligtas ang Iglesia para sa mga tapat na nakikipaglaban at mas mapanghamon para sa mga komportableng nagkukunwari. Ang paghahari ni Cristo ay nagbubunga ng integridad, at pinakamabuting napaglilingkuran ng mga lider ang kanilang bayan sa pamamagitan ng pagtutok sa pagbabago, hindi sa panlabas na asal lamang.

Sanayin ang mga Mananampalataya sa Pagsasagawa ng Lihim na Debosyon sa Panahong Pampubliko

Tinatawag ni Jesus ang mga alagad na magsagawa ng katuwiran nang lihim sapagkat ang kaluguran ng Ama ang tanging gantimpalang tunay na nagbibigay-kasiyahan. Sa panahong pampubliko kung saan ang identidad ay madalas hinuhubog ng pagiging nakikita, maaaring maging alipin ng pag-apruba ang mga mananampalataya, kahit sa paglilingkod sa relihiyon. Ang babala ni Jesus ay awa sapagkat ang relihiyong pinapatakbo ng pagtatanghal ay inuubos ang kaluluwa at tahimik na inililihis ang pagsamba mula sa Diyos patungo sa sarili. Inaanyayahan ng Amang nakakakita ang mga mananampalataya sa kalayaan sa pamamagitan ng hindi nakikitang katapatan (Mateo 6:4).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat hikayatin ng mga pastor ang kongkretong mga gawi ng pribadong panalangin, mapagbigay na pagbibigay na walang anunsiyo, at pag-aayunong taos-puso at hindi palabas. Turuan ang mga mananampalataya na maglingkod nang hindi

nangangailangan ng pagkilala, at sukatin ang katapatan ayon sa pagsunod at hindi ayon sa tugon ng tao. Dapat magmodelo ang mga lider nito sa pamamagitan ng pagtangi sa sariling promosyon at sa pamamagitan ng pagpaparangal sa tahimik na paglilingkod nang hindi ginagawang palabas. Pinatatatag din ng lihim na debosyon ang mga pamilya sapagkat ang mga magulang na nananalangin nang pribado ay nagtuturo sa mga anak na ang pananampalataya ay totoo lampas sa nakikitang pagsamba tuwing Linggo. Kapag nagsasagawa ng lihim na katapatan ang isang iglesia, nagiging mas matatag ito, hindi gaanong pinapatakbo ng ego, at mas tumitibay sa ilalim ng pagsubok sapagkat ang pagsamba nito ay nakaugat sa titig ng Ama.

Muling Isaayos ang mga Prayoridad sa Pamamagitan ng Paghahanap Muna sa Kaharian

Itinuturo ni Jesus na ang pagkabalisa at kasakiman ay madalas sintomas ng maling pinahahalagahan, at tinatawag Niya ang mga alagad na hanapin muna ang kaharian sapagkat ang Ama ay mapagkakatiwalaan. Hindi ito panawagan sa walang-ingat na pamumuhay, ito ay panawagan sa mga prayoridad ng pagsamba na inuuna ang paghahari ni Cristo higit sa pag-iipon at takot. Kapag hinahanap muna ng mga mananampalataya ang kaharian, natututo silang mangasiwa ng mga yaman nang bukas-palad, magtrabaho nang tapat nang hindi sinasamba ang tagumpay, at magtiwala sa paglalaan ng Ama nang walang pagkataranta (Mateo 6:33).

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat akayin ng mga pastor ang mga tao na suriin ang kanilang mga iskedyul, badyet, at mga padron ng emosyon bilang mga espirituwal na palatandaan. Hikayatin ang mga pamilya na unahin ang pagsamba,

Kasulatan, at paglilingkod, at gumawa ng mga pasyang pinansyal na nagpapakita ng pagtitiwala sa Diyos sa halip na takot sa kakulangan. Turuan ang mga mananampalataya na isagawa ang pagkabukas-palad bilang pahayag na ang salapi ay hindi panginoon, at isagawa ang panalangin bilang pahayag na ang Diyos ay Ama. Ang paghahanap muna sa kaharian ay muling hinuhubog din kung paano nagpaplano ang mga iglesia ng ministeryo sapagkat ang mga programa ay dapat maglingkod sa pagiging alagad at hindi pumalit dito. Kapag ang mga prayoridad ay muling inayos kay Cristo, lumalago ang kapayapaan, luminaw ang misyon, at nagiging komunidad ang Iglesia na nagpapakita sa mundo kung ano ang tunay na hitsura ng pagtitiwala sa Ama.

KONKLUSYON

Ipinapakita ng Sermon sa Bundok ni Jesus ang buhay ng kaharian bilang katuwirang hinubog ng biyaya na umaabot sa puso at muling humuhubog sa buong pagkatao. Pinagpapala Niya ang mga hindi pinapansin ng mundo, tinutupad Niya ang kautusan at ang mga propeta sa pamamagitan ng pagdadala ng mga hinihingi at pangako ng Diyos sa ganap na katuparan, at inilalantad Niya ang mga panloob na ugat ng kasalanan na madalas binabalewala ng panlabas na relihiyon. Ang Kanyang awtoridad ay kapwa nagbibigay-aliw at humahamon sapagkat tinatanggap Niya ang mapagpakumbaba at binabalaan ang mga kampante, at tinatawag Niya ang mga alagad sa katuwirang hindi kayang likhain ng pagtatanghal. Hinahamon ng sermon ang bawat mambabasa na magpasya kung si Jesus ay hahangaan lamang o susundin.

Itinuturo rin ni Jesus na ang pagsasabuhay ng katuwiran ay pangunahing usapin ng pagsamba sapagkat ang ating

hinahanap, kinatatakutan, at pinahahalagahan ay naghahayag kung sino ang naghahari sa atin. Tinatawag Niya ang mga alagad sa lihim na debosyon, panalanging hinubog ng kaharian, muling inayos na mga prayoridad, at mapagpakumbabang pagsusuri sa sarili, at ginagawa Niya ito sapagkat ang Ama ay mabuti at ang Kanyang paghahari ay nagbibigay-buhay. Ang Sermon sa Bundok ay mahigpit, ngunit ito ay awa sapagkat inilalantad nito ang mga maling landas na hindi nakapagbibigay-kasiyahan at inaakay ang mga mananampalataya sa kalayaan ng pamumuhay sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Nagsasalita si Jesus bilang Hari, at ang Kanyang bayan ay namumulaklak kapag sila ay nagpapasakop sa Kanyang mga salita nang may mapitagang pagtitiwala at isinasabuhay na pagsunod.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Aling Beatitude ang pinaka-naghahamon sa iyong kasalukuyang pagkaunawa kung ano ang mabuting buhay, at bakit?
2. Saan ka higit na natutuksong isagawa ang katuwiran para makita ng tao sa halip na para sa Amang nakakakita?
3. Anong kasalanang nasa antas ng puso, galit, pita, o paghamak, ang hinihingi ng turo ni Jesus na harapin mo sa pamamagitan ng malinaw na pagsisisi?
4. Sa anong praktikal na paraan inihahayag ng iyong paggamit ng salapi at mga padron ng pagkabalisa kung ano ang iyong pinahahalagahan ngayon higit sa lahat?
5. Ano ang isang tiyak na prayoridad na kailangan mong ayusin muli ngayong linggo upang ang paghahanap muna sa kaharian ay maging malinaw at kongkreto?

KABANATA 6: ANG MGA TALINGHAGA NI JESUS

PANIMULA

Nagturo si Jesus gamit ang mga talinghaga sapagkat hindi lamang Siya nagbibigay ng impormasyon; Siya ay gumagamit ng kapangyarihan sa puso ng tao. Ang talinghaga ay isang kuwento na naglalaman ng katotohanan sa anyong naghahayag ng tunay na kalagayan ng nakikinig, dahil hinihingi nito ang tugon at hindi lamang tahimik na pagsang-ayon. Ang mga talinghaga ni Jesus ay hindi malalambot na halimbawa upang padaliin ang mahihirap na aral; ang mga ito ay pagpapahayag ng kaharian sa anyong salaysay, idinisenyo upang ihayag ang paghahari ng Diyos, ilantad ang panlilinlang sa sarili, at tipunin ang mga tunay na alagad. Kapag binasa natin ang mga ito bilang simpleng aral sa asal, mawawala sa atin ang Hari na nagsasalita sa pamamagitan ng mga ito.

Ginamit din ni Jesus ang mga talinghaga upang hubugin ang isang pamayanang kayang mabuhay sa ilalim ng pamamahala ng Ama sa mundong lumalaban sa katotohanan. Inilalantad ng mga talinghaga kung ano ang minamahal ng tao, kinatatakutan, at inaakala tungkol sa Diyos, sapagkat ang reaksyon ng nakikinig ay madalas nagpapakita ng tindig ng puso. May mga talinghagang umaaliw sa mga sugatan sa pamamagitan ng awa, may mga nagbababala sa mga kampante sa pamamagitan ng hatol, at lahat ay iginigiit na si Jesus ang sentro at pasya ng kuwento. Inaanyayahan ng mga talinghaga ang mga may-gulang sa pananampalataya na makinig nang may

kababaang-loob, sapagkat tanging mga pusong sumuko ang kayang tumanggap ng katotohanan ng kaharian bilang buhay.

SEKSYON 1: BAKIT NAGTURO SI JESUS SA PAMAMAGITAN NG MGA TALINGHAGA

Nagturo si Jesus sa pamamagitan ng mga talinghaga bilang Hari na namumuno hindi lamang sa pamamagitan ng utos, kundi sa pamamagitan ng pahayag na nangangailangan ng espirituwal na kababaang-loob. Nagsalita Siya sa mga kuwento na madaling maunawaan sa ibabaw ngunit malalim at mapanghamon sa kahulugan, sapagkat ang kaharian ay hindi tinatanggap sa katalinuhan kundi sa pagsuko sa Ama. Ang mga talinghaga ay banayad upang akitin ang mga handang makinig at matalim upang ilantad ang mga tumututol, at ginagamit ito ni Jesus bilang kasangkapang pastoral na parehong nagpapagaling at nagbababala. Hindi Niya itinatago ang katotohanan dahil sa kalupitan, kundi inihahayag ito sa paraang ibinubunyag kung ano talaga ang nais ng bawat nakikinig.

Ginamit din ni Jesus ang mga talinghaga upang hubugin ang mga alagad na kayang makilala ang paghahari ng Diyos sa pangkaraniwang buhay habang nilalabanan ang maling akala na ang relihiyon ay pawang palabas lamang. Hinahamon ng mga talinghaga ang hilig ng tao na kontrolin ang Diyos sa pamamagitan ng mga sistema, at pinipilit ang nakikinig na magpasya kung magtitiwala siya sa karunungan ng Ama. Sa bibig ni Jesus, ang kuwento ay nagiging panawagan, at ang panawagan ay laging tungkol sa katapatan. Nagsasalita ang Hari, at ang puso ay alinman sa lumalambot tungo sa pagsisisi o tumitigas tungo sa

pagdadahilan, at iyon mismo ang dahilan kung bakit mahalaga ang mga talinghaga.

Ang Mga Talinghaga ay Sabay na Nagpapahayag at Nagtatago

Ipinaliwanag ni Jesus na ang mga talinghaga ay gumaganap bilang pahayag at pagtatago, at ang dobleng epektong ito ang naglalantad sa espirituwal na kalagayan ng nakikinig. Ang mga lumalapit kay Jesus nang may kababaang-loob ay tumatanggap ng pagkaunawa, samantalang ang mga lumalapit na may pag-aangkin at pagtutol ay kadalasang kuwento lamang ang naririnig. Hindi ito parusang intelektuwal, kundi moral na pagbubunyag, sapagkat itinuturing ng pusong ayaw sumuko ang katotohanan bilang banta, samantalang itinuturing ito ng gutom na puso bilang buhay. Maliwanag ang kapangyarihan ni Jesus sapagkat hindi lamang Siya nagbibigay ng kaalaman sa madla; hinahatulan Niya ang tindig ng tagapakinig sa mismong anyo ng Kanyang pagtuturo.

Itinuturo ng paraang ito sa Iglesia na seryosohin ang pakikinig, sapagkat ang pakikinig ay hindi kailanman neutral, ito ay alinman sa tumatanggap o tumututol. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na suriin kung bakit ang ilang aral ay tinatanggap nang may kagalakan at ang iba ay nagdudulot ng inis, sapagkat ang inis ay madalas palatandaan ng hinahamon na diyus-diyosan. Inaanyayahan ng mga talinghaga ang nakikinig na pumasok sa kuwento at makita ang sarili, at ang paanyayang iyon ay nagiging sandali ng biyaya. Ang iisang talinghaga ay maaaring magpalambot ng isang puso at magpatigas ng iba, sapagkat ang kaibahan ay hindi ang linaw ng kuwento kundi ang kahandaang yumuko ng puso. (Mateo 13:10–13, NIV)

Tinutupad ng Mga Talinghaga ang Padron ng Nakatagong Karunungan ng Diyos

Nagturo si Jesus sa mga talinghaga bilang bahagi ng mas malawak na padron sa Kasulatan, kung saan inihahayag ng Diyos ang karunungan sa mga mapagpakumbaba at nililito ang mga mapagmataas. Sa pagsasalita sa pamamagitan ng mga talinghaga, iniaayon ni Jesus ang Kanyang ministeryo sa palagiang paraan ng Ama sa pagharap sa pagmamataas ng tao. Ang mga talinghaga ay hindi bagong estratehiya, kundi katuparan ng layunin ng Diyos na ihayag ang kaharian sa pamamagitan ng Mesiyas sa paraang nangangailangan ng pananampalataya. Ang kapangyarihan ni Jesus ay makikita sa katotohanang hindi lamang Siya gumagamit ng Kasulatan; tinutupad Niya ito bilang ang ipinangakong Isa na siyang mismong nilalaman ng mensahe.

Pinatatatag din ng katuparang ito ang pagiging alagad sapagkat pinaaalalahanan nito ang mga mananampalataya na ang karunungan ng Diyos ay madalas tinatanggap sa pamamagitan ng pagtitiwala at hindi ng pagkontrol. Dapat balaan ng mga pastor ang mga tao laban sa palagay na ang espirituwal na paghinog ay nangangahulugang dapat maging palaging predictable ang Diyos, sapagkat ang Ama ay hindi pinamamahalaan ng inaasahan ng tao. Ang mga talinghaga ay nangangailangan ng tiyaga, paghinilay, at mapanalanging pakikinig, at ang mga kaugaliang ito ay humuhubog ng kababaang-loob. Kapag natutong maupo ang mga mananampalataya sa ilalim ng mga kuwento ni Jesus, sinasanay silang tanggapin ang paghahari ng Diyos bilang kaloob at hindi karapatan. Dahil dito, hinuhubog ng mga talinghaga ni Cristo ang isang IgleSIang umaasang magsalita ang Diyos nang may lalim at tumatangging ituring ang katotohanan bilang produktong pangkonsumo. (Mateo 13:34–35, NIV)

Hinuhubog ng Mga Talinghaga ang mga Alagad na Mag-isip Ayon sa Kaharian

Ginamit ni Jesus ang mga talinghaga upang sanayin ang mga alagad sa bagong paraan ng pagtingin, sapagkat ang buhay sa kaharian ay nangangailangan ng higit sa pagsunod sa tuntunin; nangangailangan ito ng imahinasyong binago ng paghahari ng Diyos. Iniuugnay ng mga kuwento ang katotohanan sa karaniwang karanasan, at ginagamit ni Jesus ang ugnayang ito upang hubugin ang mga likas na reaksyon at hindi lamang opinyon. Lumilikha Siya ng mga alagad na nakakakita ng mga prayoridad ng Ama sa lupa, binhi, utang, paggawa, at pagdiriwang, sapagkat hinahawakan ng kaharian ang bawat bahagi ng buhay. Dahil dito, ang kapangyarihan ni Jesus ay humuhubog, sapagkat hindi lamang Siya nagwawasto ng pagkakamali; binabago Niya kung paano unawain ng Kanyang mga tagasunod ang realidad.

Hinahamon din ng pamamaraang ito ang mababaw na pakikinig, sapagkat ang mga talinghaga ay nangangailangan ng tuloy-tuloy na pagtuon at hindi ng agarang konklusyon. Dapat hikayatin ng mga pastor ang mga mananampalataya na manatili sa mga kuwento ni Jesus nang sapat upang ilantad ng Espiritu ang mga palagay at baguhin ang mga hangarin. Kapag nais ng mga tao ang agarang linaw nang walang pagbabago ng puso, nagiging nakakainis ang mga talinghaga, ngunit ang inis na iyon ay madalas nagpapakita ng pagnanais na manatiling may kontrol. Matiyagang nagpapaliwanag si Jesus sa Kanyang mga alagad, ipinapakita na ang relasyon sa Kanya ang konteksto kung saan lumalago ang mas malalim na pagkaunawa. Nagtuturo ang Hari sa pamamagitan ng mga talinghaga upang hubugin ang isang bayang namumuhay nang may karunungan sa ilalim ng paghahari ng Diyos, at

hindi lamang bayang may alam sa relihiyosong mga katotohanan. (Marcos 4:33–34, NIV)

Sinusubok ng Mga Talinghaga ang Lupa ng Pusong

Paulit-ulit na binibigyang-diin ni Jesus sa Kanyang mga talinghaga na mahalaga ang pagtanggap, sapagkat ang iisang mensahe ay nagbubunga ng magkakaibang resulta batay sa pusong tumanggap. Sa pagtuturo ng kaharian, ang isyu ay hindi kung may kapangyarihan ang Salita ng Diyos, kundi kung handa ang puso na tanggapin ito nang may pagtitiyaga. Inilalarawan ni Jesus ang mabuting lupa bilang yaong nakikinig sa Salita, pinanghahawakan ito, at nagtitiyaga, ipinapakita na ang tunay na pagiging alagad ay nagsasangkot ng tuloy-tuloy na pagsunod at hindi panandaliang sigasig. Hindi interesado ang Hari sa pansamantalang pananabik na bumabagsak sa ilalim ng pagsubok, sapagkat ang Kanyang paghahari ay nagbubunga ng pangmatagalang bunga sa mga sumusuko.

Nagbibigay rin ang diin ni Jesus sa lupa ng puso ng makatotohanang balangkas para sa ministryo. May mga tumutugon nang mabilis ngunit mababaw ang ugat, at may mga tumututol dahil hinahamon ng Salita ang minamahal nila, at tinatawag ni Jesus ang dinamikang ito nang walang kawalan ng pag-asa. Itinuturo ng mga talinghaga na ang tapat na ministryo ay hindi sinusukat lamang sa paunang tugon, kundi sa pangmatagalang bunga na lumilitaw sa pamamagitan ng pagtitiyaga. Hinahikayat nito ang mga lider na mag-alagad nang may pasensya, maglinang ng lalim, at magbabala laban sa espirituwal na mga shortcut. Tinatawag ng mga kuwento ni Jesus ang mga mananampalataya na suriin kung tinatanggap nila ang katotohanan sa paraang binabago ang mga gawi, relasyon, at prayoridad. Nahahayag ang lupa sa paglipas ng panahon,

at tinatawag ng Hari ang pagtitiyaga bilang patunay ng tunay na pakikinig. (Lucas 8:15, NIV)

Inaanyayahan ng Mga Talinghaga ang Isang Pasya, Hindi Lamang Pagsang-ayon

Itinutulak ng mga talinghaga ni Jesus ang mga nakikinig sa isang pasya sapagkat ang kaharian ay hindi maaaring ituring bilang akademikong interes. Maraming talinghaga ang nagtatapos sa isang biglaang punto, pagbabaligtad, o hindi komportableng tanong, na pumipilit sa nakikinig na pumili kung susuko o magdadahilan. Inilalarawan ni Jesus ang matalinong tagapagtayo bilang yaong nakikinig sa Kanyang mga salita at isinasagawa ang mga ito, ipinapakita na ang pakikinig na walang pagsunod ay espirituwal na panlilinlang sa sarili. Hayag ang kapangyarihan ng Hari sapagkat inilalagay Niya ang Kanyang sariling mga salita sa sentro ng hatol at katatagan, iginigiit na ang buhay ay itinayo o gumuho batay sa tugon sa Kanya.

Mahalaga ang panawagan ni Jesus sa pasya para sa Iglesia sapagkat maaaring maanod ang makabagong Kristiyanismo tungo sa pagsang-ayon na walang pagsunod. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagiging alagad ay hindi lamang paghanga sa etika ni Jesus, kundi pagsuko sa Kanyang pagka-Panginoon sa kongkretong pagkilos. Nagbibigay ang mga talinghaga ng puwang para sa pagkilala sa sarili, at ang pagkilalang iyon ay nagiging pagsisisi kapag ito ay tapat. Kapag iniwasan ng mga mananampalataya ang pasya, madalas nilang pinoprotektahan ang kaginhawaan, pagmamataas, o lihim na kasalanan, at ang mga kuwento ni Jesus ay dinisenyo upang guluhin ang pag-iwas na iyon. Ang anyo ng talinghaga ay biyaya sapagkat inaanyayahan nito ang tao na makita ang sarili at bumalik-loob, ngunit babala rin ito sapagkat ang pagtanggap sumunod ay nag-iwan sa tao na nagtatayo sa buhangin. Higit sa palakpakan

ang hinihingi ng Hari; hinihingi Niya ang pagsuko. (Mateo 7:24–27, NIV)

SEKSYON 2: MGA PANGUNAHING TALINGHAGA TUNGKOL SA KAHARIAN NG DIYOS

Ipinapakita ng mga talinghaga ni Jesus tungkol sa kaharian na ang paghahari ng Diyos ay dumarating sa mga paraang madalas salungat sa inaasahan ng tao. Marami ang naghihintay ng agarang tagumpay sa pulitika, lantad na kapangyarihan, at pampublikong paghihiganti, ngunit inilarawan ni Jesus ang isang kahariang lumalago, kumakalat, at nagbabago sa tahimik at matiyagang paraan. Itinuro Niya na ang kaharian ay tinatanggap sa pamamagitan ng pananampalataya, na ito ay nagbubunga sa paglipas ng panahon, at na ito ay karapat-dapat sa anumang kapalit sapagkat ito ang nagliligtas na pamamahala ng Diyos na pumapasok sa mundo sa pamamagitan ng Hari. Itinatag ng mga talinghagang ito ang pagiging alagad sa pag-asang mapagtiis, masunurin, at mapagsamba.

Ginagamit din ni Jesus ang mga talinghaga ng kaharian upang ituwid ang espirituwal na kayabangan, sapagkat ang kaharian ay hindi pag-aari ng mga nag-aakalang karapat-dapat sila rito. Inihahayag ng mga talinghaga na may mga makakarinig at tatangi, may mga makakarinig at magtitiis, at may mga makakakita ng halaga ng kaharian at tutugon nang may masayang pagsuko. Hinuhubog ni Jesus ang mga alagad na nauunawaan na ang kaharian ay naririto na ngunit patuloy pang nahahayag, at na ang tapat na pamumuhay ay nangangailangan ng pagtitiwala sa panahon ng Ama. Sinasanay ng mga kuwentong ito ang mga

mananampalataya na mamuhay nang may espirituwal na realism, tiwala na ang paghahari ng Diyos ay sumusulong kahit ito ay tila maliit sa paningin ng tao.

Ang Manghahasik at ang Salita ng Kaharian sa Iba't Ibang Puso

Inilarawan ni Jesus ang mensahe ng kaharian bilang binhing ikinakalat nang malawakan, ipinapakita na ang Hari ay mapagbigay sa pagpapahayag at ang pakikinig ay bukas sa marami. Tinatanggihan ng talinghaga ang palagay na ang pagiging malapit sa katotohanan ay awtomatikong nagdudulot ng pagbabago, sapagkat nagkakaiba ang bunga ayon sa pagtanggap. May mga pusong matigas, may mababaw, may nasasakal, at may handa, at pinangalanan ng Hari ang katotohanang ito upang hindi maging naïve ang mga alagad. Nakikita ang kapangyarihan ni Jesus sa Kanyang pagsusuri sa puso, sapagkat Siya ay nagsasalita bilang Nakaaalam kung bakit tumutugon ang mga tao sa ganitong paraan, at tinatawag Niya ang pananampalatayang nagtatagal.

Hinuhubog din ng talinghagang ito ang ministryong pastoral sapagkat itinuturo nito ang pagtitiyaga at pagkilatis. Tinatawag ang mga lider na maghasik nang tapat at hindi manipulahin ang mga resulta, sapagkat ang Ama lamang ang nagbibigay ng paglago, ngunit tinatawag din ang mga alagad na suriin ang sarili nilang pagtanggap. Hinahamon ng talinghaga ang mga mananampalatayang tinatrato ang pangangaral bilang ingay sa likuran, sapagkat ang pakikinig na walang pagbabago ay hindi neutral. Inaaliw din nito ang mga nakakakita ng magkakahalang tugon sa tapat na ministryo, sapagkat inaasahan mismo ni Jesus ang iba't ibang uri ng lupa. Ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng Salita, at ang Salita ay nagbubunga kung ito ay tinanggap nang may pagsisisi at

pagtitiyaga. Dahil dito, dapat bigyang-prioridad ng pagiging alagad ang pakikinig na humahantong sa pagsunod, sapagkat ang binhi ng Hari ay nilalayong magbunga ng pangmatagalang bunga. (Mateo 13:1–9, NIV)

Ang Binhi ng Mustasa at ang Hindi Inaasahang Paglago ng Kaharian

Inihambing ni Jesus ang kaharian sa binhi ng mustasa upang ituro na ang paghahari ng Diyos ay madalas nagsisimula sa tila maliit at hindi kapansin-pansin, ngunit lumalago ito nang lampas sa kalkulasyon ng tao. Ang binhi ay mukhang walang halaga, at ang kawalang-halaga na ito ay sumasalamain sa anyo ng ministeryo ni Jesus sa paningin ng marami, isang guro mula sa Nazaret na nagtitipon ng karaniwang mga tagasunod. Gayunman, ang buhay ng kaharian ay hindi nalilimitahan ng unang anyo nito, sapagkat ito ay pinapagana ng kapangyarihan ng Diyos at hindi ng lakas ng tao. Pinatitibay ng talinghaga ni Jesus ang mga alagad na ang katapatan sa maliliit na simula ay hindi nasasayang, sapagkat kinalulugdan ng Ama na palaguin ang itinataboy ng mundo.

Itinutuwid din ng aral ni Jesus ang kawalan ng pasensya at kawalang-pag-asa, dalawang palaging tukso sa ministeryo at pagiging alagad. Maraming mananampalataya ang naghahangad ng agarang nakikitang epekto, at kapag hindi ito dumarating, tinatanong nila kung may saysay ba ang pagsunod, ngunit sinasabi ni Jesus na ang kaharian ay lumalago ayon sa panahon ng Diyos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga iglesia na ipagdiwang ang tahimik na paglago, tuloy-tuloy na pagsisisi, at tapat na paglilingkod, sapagkat ang pagsulong ng kaharian ay madalas unti-unti at malalim ang ugat. Pinapababa rin ng talinghagang ito ang mga lider na naghahangad ng entablado, sapagkat ang huwaran ng Hari ay hindi pinapagana ng palabas kundi ng

buhay na natural na lumalawak. Tootoo ang paglago ng kaharian kahit ito ay nagsisimula bilang binhi, at tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan na magtiwala sa patuloy na gawa ng Ama. (Mateo 13:31–32, NIV)

Ang Lebadura at ang Nakatagong Impluwensiya ng Kaharian

Inihambing ni Jesus ang kaharian sa lebadurang kumikilos sa masa ng harina, ipinapakita na ang paghahari ng Diyos ay madalas nagbabago mula sa loob at hindi sa agarang panlabas na pagpapakita. Ang lebadura ay hindi maingay o palabas, ngunit binabago nito ang buong masa sa paglipas ng panahon, at ginamit ni Jesus ang larawang ito upang ituro na ang impluwensiya ng kaharian ay maaaring tahimik, tuloy-tuloy, at sumasaklaw sa lahat. Hinahamon ng talinghagang ito ang palagay na tanging ang nakikita ang mahalaga, sapagkat pinararangalan ni Jesus ang nakatagong pagbabagong humuhubog sa pagkatao, pamayanan, at pagsamba. Makikita ang kapangyarihan ng Hari sa Kanyang tiwala na ang paghahari ng Ama ay hindi mapipigilan kahit hindi ito madaling masukat.

Ginagabayan din ng talinghaga ang mga inaasahan sa espirituwal na paghubog. Madalas nais ng mga tao ang mabilis na pagbabago at dramatikong mga sandali, ngunit ang pangmatagalang kabanalan ay karaniwang umuusbong sa pamamagitan ng tuloy-tuloy na pagsisisi, paulit-ulit na pagsunod, at patuloy na pagbabago ng puso. Dapat ituro ng mga pastor ang pagpapahalaga sa mabagal ngunit tapat na pamumuhay, kabilang ang panalangin, pagkakawanggawa, at pakikipagkasundo, sapagkat dito madalas gumagawa ang lebadura ng kaharian. Hinahamon din ng talinghaga ang mga iglesiang nahuhumaling sa palaging bago at kapana-panabik, sapagkat ang kapangyarihan ng kaharian ay hindi nakasalalay sa tindi ng emosyon. Tinatawag ni Jesus ang

Kanyang bayan na magtiwala na ang Espiritu ay gumagawa sa pamamagitan ng karaniwang mga paraan upang lumikha ng pambihirang pagbabago sa paglipas ng panahon. Tahimik ang lebadura, at hindi nababalisa ang Hari, sapagkat epektibo ang paghahari ng Ama. (Mateo 13:33, NIV)

Ang Nakatagong Kayamanan at ang Masayang Halaga ng Kaharian

Inilarawan ni Jesus ang isang lalaking nakatagpo ng nakatagong kayamanan at ipinagbili ang lahat upang mabili ang bukid, itinuro na ang kaharian ay karapat-dapat sa ganap na pagsuko. Ang diin ay hindi sa mabigat na tungkulin kundi sa kagalakan, sapagkat masayang ipinagbili ng lalaki ang lahat matapos niyang makita ang tunay na halaga ng kanyang natuklasan. Hinahamon ni Jesus ang kalahating pusong relihiyon sa pamamagitan ng pagpapakita na ang tunay na pagiging alagad ay hinihimok ng halaga at hindi ng pamimilit. Kapag nakita nang tama ang kaharian, nagiging makatuwiran ang sakripisyo, sapagkat walang maihahambing sa pagiging kabilang sa Diyos sa ilalim ng paghahari ng nagliligtas na Hari.

Inilalantad din ng talinghaga kung bakit maraming tao ang tumututol sa ganap na pagsunod. Madalas nilang maliitin ang halaga ng kaharian at pinalalaki ang halaga ng kanilang pinoprotektahan, maging ito man ay kaginhawaan, reputasyon, o kontrol. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na linangin ang pagsambang nagpapataas ng pagpapahalaga kay Cristo, sapagkat ang pag-ibig kay Jesus ang mas matibay na nagtutulak sa mahal na pagsunod kaysa pagkakasala. Inaaliw din ng talinghaga ang mga nagsuko ng marami, sapagkat pinatitibay nito na ang pagkawala dahil sa kaharian ay hindi tunay na pagkawala kundi kapalit ng kagalakang hindi mananakaw.

Hindi tinatawag ni Jesus ang mga alagad sa sariling pagkawasak; tinatawag Niya sila sa matalinong pagsuko, sapagkat totoo ang kayamanan. Kapag malinaw na nakita ng puso ang kaharian, kusang-loob itong kumikilos tungo sa masayang pagsunod. (Mateo 13:44, NIV)

Ang Perlas na Napakahalaga at ang Iisang Pinakamahusay na Pamumuhunan

Inihambing ni Jesus ang kaharian sa isang mangangalakal na nakakita ng isang perlas na napakahalaga at ipinagbili ang lahat upang mabili ito, binibigyang-diin ang malinaw at mapagpasiyang pagsuko. Ang mangangalakal ay hindi nag-atubili o nag-alinlangan, sapagkat malinaw ang halaga at ang pasya ay lohikal sa sandaling makita ang perlas. Itinuturo ni Jesus na ang kaharian ay hindi isa lamang sa maraming mahahalagang bagay; ito ang pangunahing kayamanang nag-aayos ng lahat ng iba pang katapatan. Pinipilit ng kapangyarihan ng Hari ang mga nakikinig na itigil ang pakikipagtawaran at magsimulang sumuko, sapagkat ang kaharian ay hindi maaaring idagdag lamang sa sariling pamamahala.

Tinutugunan din ng talinghaga ang mga may-gulang na mananampalatayang maaaring maanod sa hati-hating debosyon, nais si Cristo ngunit ayaw ayusin ang mga prayoridad. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga alagad na makita na hindi ibinabahagi ni Jesus ang pagka-Panginoon, sapagkat ang hati-hating katapatan ay hahantong sa pagkukunwari o pagbagsak. Ang talinghagang ito ay hindi laban sa pananagutan, kundi pabor sa lubos na pangako, sapagkat kapag si Cristo ang pinahahalagahan nang higit sa lahat, ang lahat ng iba ay napupunta sa tamang lugar. Itinuturo ng pasya ng mangangalakal na ang pagiging alagad ay nangangailangan ng pagkilatis, sapagkat ang matalinong tao ay kumikilala sa

tunay na mahalaga at kumikilos ayon dito. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan na ilaan ang buhay sa kung ano ang nananatili at hindi sa kumukupas, sapagkat ang Kanyang kaharian lamang ang walang hanggan. Iisa ang perlas, at dapat ding iisa ang katapatan, sapagkat si Jesus ay karapat-dapat. (Mateo 13:45–46, NIV)

SEKSYON 3: MGA TALINGHAGA NG BIYAYA, AWA, AT KATUBUSAN

Isinalaysay ni Jesus ang mga talinghaga ng biyaya sapagkat ang kaharian ay hindi itinatayo sa pagiging karapat-dapat ng tao, kundi sa awa ng Ama para sa mga makasalanan. Hindi binabawasan ng mga kuwentong ito ang bigat ng kasalanan; sa halip, inilalantad nila ito habang inihahayag din ang puso ng Diyos na magligtas, magpanumbalik, at magalak sa pagsisisi. Hinahamon ng mga talinghaga ni Jesus ang relihiyosong pagmamataas, sapagkat ipinapalagay ng pagmamataas na ang Diyos ay umiiral upang gantimpalaan ang kagalang-galang, samantalang inihahayag ni Jesus ang Diyos na naghahanap sa nawawala at tumatanggap sa nagsisisi. Ang habag ng Hari ay hindi sentimental; ito ay banal, sapagkat tinatawag nito ang mga makasalanan palabas ng kadiliman at papasok sa buhay sa ilalim ng paghahari ng Diyos.

Ginagamit din ni Jesus ang mga talinghaga ng katubusan upang baguhin kung paano tinatrato ng Iglesia ang mga wasak na tao. Kung ang Diyos ay nagagalak sa pagsisisi, hindi maaaring tratuhin ng mga alagad ang mga nagsisising makasalanan nang may paghamak, hinala, o panghabambuhay na kahihyan. Ang mga talinghagang ito ay nilalayong humubog ng isang pamayanang sumasalamin sa tumatanggap na puso ng Ama nang hindi isinasakripisyo ang Kanyang kabanalan. Nagbababala rin ang mga ito laban sa maling katiyakan ng mga may-gulang na

mananampalataya na iniisip na sila ay ligtas dahil lamang sila ay malapit sa gawaing panrelihiyon. Inilalantad ng mga kuwento ng biyaya ni Jesus kung sino ang tunay na nakauunawa ng awa, sapagkat ang mga tumanggap ng biyaya nang may galak ay magpapalaganap nito, samantalang ang mga kumakapit sa sariling katuwiran ay magtatanim ng sama ng loob.

Ang Nawawalang Tupa at ang Pastol na Naghahanap

Inilarawan ni Jesus ang isang pastol na iniwan ang siyamnapu't siyam na tupa upang hanapin ang isang naligaw, inihahayag na ang awa ng Ama ay aktibo at hindi pasibo. Ang punto ay hindi walang halaga ang siyamnapu't siyam, kundi ang puso ng Pastol ay kumikilos patungo sa pagliligtas, at ang pagliligtas na iyon ay personal, sinasadya, at puno ng kagalakan. Ipinapakita ni Jesus na ang Diyos ay hindi lamang naghihintay na bumalik ang mga makasalanang; hinahanap Niya sila, binubuhay, at ibinabalik sa kawalan. Ipinapakita ang kapangyarihan ng Hari bilang marahang paghabol, sapagkat ang banal na lakas ay ginagamit upang magligtas at hindi upang durugin.

Hinuhubog din ng talinghagang ito ang ministeryong pastoral sapagkat itinatagda nito ang pamantayan kung paano pahahalagahan ng mga lider ang bawat kaluluwa. Maaaring mamangha ang mga iglesia sa dami ng tao habang napapabayaang ang isang naliligaw, nagtatago, o sugatan, ngunit itinaturo ni Jesus na nagagalak ang langit dahil sa isang makasalanang nagsisisi. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga kongregasyon na hanapin ang naliligaw nang may kababaang-loob, pagtitiyaga, at katotohanan, iniwasan ang tsismis at kalupitan. Ang layunin ay hindi kontrol kundi pagpapalumbalik sa ilalim ng pag-aaruga ng Pastol. Inaaliw din ng talinghaga ang

mananampalatayang nakakaramdam ng pagkalimot, sapagkat inihahayag ni Jesus na ang pansin ng Diyos ay hindi nababawasan ng dami. Ang kagalakan ng Pastol ay nakaugnay sa pagbawi, at ang kagalakang iyon ang dapat humubog sa misyon at tono ng Iglesia. (Lucas 15:3–7, NIV)

Ang Nawawalang Barya at ang Dangal ng Matiyagang Awa

Inilarawan ni Jesus ang isang babaeng masikap na naghahanap ng nawawalang barya, ipinapakita na ang awa ng Diyos ay matiyaga at mapagmatyag kahit sa tila maliit sa paningin ng iba. Ang barya ay hindi kayang hanapin ang sarili nito, at binibigyang-diin ng pagsisikap ng babae ang sinadyang paghahanap, masusing pagsuyod, at masayang pagdiriwang kapag ang nawala ay natagpuan. Inihahayag ni Jesus na ang biyaya ng Ama ay hindi pabaya; ito ay may layunin at pinahahalagahan ang mga taong nakakaramdam ng kawalang-halaga, pagkakaligtaan, o espirituwal na pagkakaipit. Ginagamit ng Hari ang larawan ng tahanan upang ipahayag ang banal na determinasyon, sapagkat ang kaharian ay pumapasok sa karaniwang buhay at inaangkin ang pag-aari ng Diyos.

Hinahamon din ng talinghaga ang tendensiya ng Iglesia na kaligtaan ang mga tahimik na makasalanan na hindi kapansin-pansin. Dapat ipaalala ng mga pastor na ang espirituwal na pagkawala ay hindi laging dramatiko; minsan ito ay unti-unting pag-anod, banayad na kompromiso, o pamamanhid ng budhi, at ang mga anyong ito ng pagkawalang-ligaw ay mahalaga pa rin sa Diyos. Itinuturo ng kuwentong ito na ang pagtitiyaga ay isang birtud sa ministryo, sapagkat ang awa ay hindi agad sumusuko. Itinuturo rin nito na ang pagdiriwang ay nararapat kapag may pagsisisi, sapagkat ang pagsisisi ay

hindi lamang pagwawasto kundi pagpapanumbalik sa buhay. Ang kagalakan ng Ama ay hindi sapilitan; ito ay totoo, at dapat itong ipakita ng Iglesia sa pamamagitan ng pagtanggap sa mga nagsisisi nang walang hinala. Ang awa ni Jesus ay naghahanap hanggang matagpuan, at iyon ang himig ng katubusan. (Lucas 15:8–10, NIV)

Ang Alibughang Anak at ang Amang Tumatakbo

Isinalaysay ni Jesus ang tungkol sa isang anak na nagsayang ng kanyang mana at bumalik, at ang Ama ay tumakbo upang salubungin siya, inihahayag ang biyayang nakagugulat sa mga pusong mapagpakatuwiran. Totoo ang paghihimagsik ng anak, at ang kanyang pagbabalik ay may kasamang mapagpakumbabang pagpapahayag, ngunit ang tugon ng Ama ay agarang pagtanggap na ibinabalik ang pagiging anak at hindi lamang nagbibigay ng pansamantalang kaligtasan. Ipinapakita ni Jesus na ang awa ng Diyos ay hindi nag-aatubiling konsesyon; ito ay sabik na pagpapanumbalik na nakaugat sa pag-ibig. Itinuturo ng Hari na ang pagsisisi ay tinatanggap ng yakap, sapagkat ang layunin ng Ama ay pakikipagkasundo at hindi walang katapusang pagsubok.

Nagbibigay rin ang talinghagang ito ng balangkas para sa pastoral na pangangalaga sa mga bumabalik mula sa kasalanan. Maaaring ituring ng mga iglesia ang mga bumabalik na makasalanan bilang panghabambuhay na panganib, ngunit ipinapakita ni Jesus ang Amang nagpapanumbalik ng dangal at nagdiriwang ng muling pagkakaroon ng buhay. Hindi nito binabalewala ang mga bunga ng kasalanan, ngunit tumatangging tukuyin ang nagsisising tao batay sa kanyang pinakamasamang kabanata. Nagbababala rin ang kuwento sa mga may-gulang na mananampalatayang kahawig ng nakatatandang kapatid, sapagkat ang sama ng loob laban sa biyaya ay

naglalandang ng pusong patuloy na nagsisikap kumita ng pagtanggap. Dapat disiplinahin ng mga pastor ang mga kongregasyon tungo sa banal na pagdiriwang, sapagkat pinarangalan nito ang awa ng Diyos habang tinatawag ang naibalik sa bagong pagsunod. Ang yakap ng Ama ay hindi pag-apruba ng kasalanan; ito ay pagliligtas mula sa kasalanan, at inaanyayahan nito ang buong pamayanan sa kagalakan. (Lucas 15:11–24, NIV)

Ang Pariseo at ang Maniningil ng Buwis at ang Pagkabigla ng Pagpapawalang-sala

Isinalaysay ni Jesus ang talinghaga ng dalawang lalaking nananalangin, ang isa ay nagtitiwala sa sariling katuwiran at ang isa ay humihingi ng awa, at ipinahayag Niya na ang mapagpakumbabang makasalanan ang umuwing pinawalang-sala. Ang pagpapawalang-sala ay nangangahulugang ideklarang matuwid sa harap ng Diyos, hindi dahil sa kinamit na merito, kundi dahil sa mapagbiyayang hatol ng Diyos para sa nagsisisi. Inilalandang ni Jesus kung paanong ang wikang panrelihiyon ay maaaring maging pagsamba sa sarili, kung saan ang panalangin ay nagiging pagyayabang at ang paghahambing ay pumapalit sa pagsisisi. Nakikita ang kapangyarihan ng Hari sa Kanyang kakayahang pangalanan kung sino ang tunay na matuwid sa harap ng Diyos, na bumabagsak sa mababaw na sukatan ng kabanalan.

Napakahalaga ng talinghagang ito para sa mga pastor sapagkat inihahayag nito ang espirituwal na panganib ng kumpiyansang mapagpakatuwiran. Maaaring maging tapat ang mga mananampalataya sa panlabas na gawain habang lihim na nagtitiwala sa sarili sa halip na sa Diyos, at sinasabi ni Jesus na ang ganitong saloobin ay nakamamatay sa espiritu. Ang panalangin ng maniningil ng buwis ay hindi komplikado, ngunit ito ay totoo, at ang katotohanan

ang nagbubukas ng pinto para sa awa. Dapat ituro ng mga pastor na ang kababaang-loob ay hindi katangian ng personalidad kundi isang tindig sa harap ng Diyos, at ito ang tindig na tumatanggap ng biyaya. Inaaliw din ng talinghaga ang mga nakakaramdam ng kawalang-halaga, sapagkat ipinapakita ni Jesus na tinatanggap ng Diyos ang mga nagsisisi at hindi lamang ang mga mukhang maayos. Nagsisimula ang buhay sa kaharian sa pagtanggap ng awa, at ang tinanggap na awa ay nagbubunga ng ipinamamahaging awa. (Lucas 18:9–14, NIV)

Ang Mabuting Samaritano at ang Awang Lumalampas sa mga Hangganan

Isinalaysay ni Jesus ang kuwento ng isang sugatang lalaki na nilampasan ng mga relihiyosong nagdaraan at tinulungan ng isang Samaritano, inilalantad na ang pag-ibig sa kapwa ay hindi maaaring ikulong sa mga hangganang pantribo. Hinahamon ng talinghaga ang likas na hilig na paliitin ang kahulugan ng “kapwa” upang manatiling maginhawa ang pagsunod. Ipinapakita ni Jesus ang awa bilang may kabayaran habag na gumugugol ng oras, salapi, at personal na panganib upang paglingkuran ang nagdurusa. Itinutulak ng kapangyarihan ng Hari ang mga tagapakinig lampa sa sentimental na pagsang-ayon tungo sa kongkretong pagkilos, sapagkat ang tanong ay hindi kung hinahangaan ang awa kundi kung isinasagawa ito.

Binabago rin ng talinghaga kung paano iniisip ng Iglesia ang kabanalan at habag. Ang mga relihiyosong lider sa kuwento ay hindi nagiging babala dahil mahal nila ang Kasulatan; nagiging babala sila dahil ginamit nila ang relihiyosong pag-aalala bilang dahilan upang pabayaang isang taong naghihirap. Dapat ituro ng mga pastor na ang awa ay dapat nakaugat sa kabanalan, ngunit ang kabanalan ay hindi kailanman dapat maging dahilan upang iwasan ang

pag-ibig. Ang habag ng Samaritano ay hindi palabas; ito ay konkreto, at ito ang huwaran ng pag-ibig sa kapwa sa kaharian na iniutos ni Jesus. Hinahamon din ng talinghaga ang mga mananampalataya na suriin ang kanilang mga pagkiling, sapagkat ang awa ay nangangailangan ng pagkilala sa kapwa bilang nilalang sa larawan ng Diyos at karapat-dapat sa pag-aaruga. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang bayan sa awang kumikilos patungo sa pangangailangan, sapagkat ganoon magmahal ang Hari. (Lucas 10:30–37, NIV)

SEKSYON 4: MGA TALINGHAGA NG BABALA, PANANAGUTAN, AT PAGHATOL

Isinalaysay ni Jesus ang mga talinghaga ng babala sapagkat ang kaharian ay hindi lamang paanyaya, ito ay pananagutan sa ilalim ng isang banal na Hari. Totoo ang biyaya, ngunit hindi binubura ng biyaya ang pananagutan, at tumatanggi si Jesus na hayaang ituring ng mga alagad ang awa bilang pahintulot upang maanod palayo. Hinahamon ng mga talinghagang ito ang kampante, ang mapagkunwari, at ang may maling katiyakan, sapagkat marami ang nag-aakalang sila ay ligtas dahil lamang sila ay malapit sa relihiyosong gawain. Nagbababala si Jesus na ang paghatol ng Ama ay makatarungan, na mahalaga ang kahandaan, at na kinakailangan ang katiwalaan, sapagkat ang paghahari ng Hari ay may bigat na moral.

Ginagamit din ni Jesus ang mga talinghaga ng babala upang linangin ang pagbabantay at hindi takot na puno ng pagkataranta. Tinatawag Niya ang mga alagad na mamuhay nang handa, tapat, at tapat sa katotohanan, sapagkat tiyak ang wakas kahit hindi tiyak ang oras. Ang mga talinghagang ito ay pastoral sapagkat pinoprotektahan nila ang mga mananampalataya laban sa panlilinlang sa sarili, at sila ay teolohikal sapagkat inihahayag nila na si Jesus

mismo ang Hukom at ang nagbabalik na Panginoon. Kapag binabalewala ng Iglesia ang mga babala ni Jesus, nagiging maluwag ito sa kasalanan at mababaw sa pagtingin sa walang hanggan. Kapag tinatanggap ng Iglesia ang mga ito, nagiging seryoso, mapagpakumbaba, at mas sabik na kumapit kay Cristo, sapagkat ang awa lamang ng Hari ang makapagpapanatili ng katapatan ng mga alagad.

Ang Mayamang Mangmang at ang Ilusyon ng Buhay na Pinanghahawakan ng Sarili

Isinalaysay ni Jesus ang tungkol sa isang lalaking nagtipon ng kasaganaan at nakipag-usap sa kanyang sarili na para bang ang kayamanan ay makapagbibigay ng katiwasayan, inilalantad ang kamangmangan ng pagtrato sa mga ari-arian bilang sukdulang seguridad. Nagplano ang lalaki para sa kaginhawahan ngunit binalewala ang Diyos, at ang kanyang buhay ay biglang nagtapos, inilalantad na ang kontrol ay isang ilusyon at ang kaluluwa ay hindi mapoprotektahan ng mga kamalig. Ang awtoridad ni Jesus dito ay tuwiran, sapagkat hinahatulan Niya ang panloob na lohika ng kasakiman at hindi lamang ang panlabas na katotohanan ng kayamanan. Nagbababala ang talinghaga na ang buhay na nakasentro sa pag-iipon ay maaaring espirituwal na hungkag kahit mukhang matagumpay.

Pastoral na kagyat ang kuwentong ito sapagkat napapaligiran ang mga modernong alagad ng mga mensaheng inuugnay ang seguridad sa pananalaping ipon. Dapat ituro ng mga pastor ang matalinong pagpapalano habang tumatangging sambahin ang kaligtasan, sapagkat kapag sinamba ang kaligtasan ay nagiging pangalawa ang Diyos. Hindi hinatulan ang mayamang mangmang dahil sa pagtatrabaho, kundi dahil sa pamumuhay na para bang walang kabuluhan ang Diyos at garantisado ang bukas. Tinatawag ng talinghagang ito ang mga mananampalataya

na yumaman patungo sa Diyos, ibig sabihin ay pahalagahan Siya, paglingkuran ang Kanyang mga layunin, at gamitin ang mga yaman bilang katiwalaan at hindi bilang identidad. Nagbababala si Jesus dahil Siya ay nagmamahal, at ang Kanyang babala ay nilalayong gumising ng pasasalamat, pagkabukas-palad, at pagtitiwala. Maaaring maging puno ang buhay ngunit hungkag pa rin, at tinatawag ng Hari ang Kanyang bayan na hanapin ang nananatili. (Lucas 12:16–21, NIV)

Ang Sampung Dalaga at ang Kahandaang Hindi Maaaring Hiramín

Isinalaysay ni Jesus ang talinghaga ng sampung dalagang naghihintay sa lalaking ikakasal, at ang pangunahing babala ay hindi maaaring biglain ang kahandaan sa huling sandali. Ang ilan ay handa na may langis at ang iba ay hindi, at pagdating ng sandali, ang kakulangan ng kahandaan ay nagiging hindi na mababawi. Ipinapakita ng kuwento na ang pagiging malapit sa pagdiriwang ng kasal ay hindi garantiya ng pagpasok, sapagkat ang usapin ay kahandaan at hindi pakikisama lamang. Itinutulak ng awtoridad ni Jesus ang mga alagad tungo sa pagbabantay sapagkat hindi alam ang oras ng Kanyang pagbabalik, kaya ang katapatan ay dapat manatili at hindi ipagpaliban.

Itinatama ng talinghagang ito ang karaniwang espirituwal na pagpapaliban, ang pag-aakalang maaaring ipagpaliban ang pagiging seryoso hanggang sa huli. Dapat ituro ng mga pastor na ang kahandaan ay nililintang sa araw-araw na katapatan, panalanging may pag-asa sa Diyos, at pagsunod na nananatiling matatag sa paglipas ng panahon. Hindi ito nilalayong lumikha ng takot, kundi malinaw na pagkaunawa, sapagkat totoo ang kaharian at darating ang Hari. Hinahamon din ng talinghaga ang hiniram na espirituwalidad, kung saan umaasa ang mga tao sa pamana

ng pamilya, kultura ng iglesia, o hinahangaan na mga lider sa halip na personal na pagpapasakop kay Cristo. Ang kahandaan ay relasyonal, sapagkat ito ay dumadaloy mula sa tunay na pag-aari sa lalaking ikakasal. Nagbababala si Jesus upang mamuhay ang mga alagad nang gising at hindi inaanod, sapagkat ang mga walang hanggang katotohanan ay hindi mapag-uusapan. (Mateo 25:1–13, NIV)

Ang Mga Talento at ang Katiwalaan sa Ilalim ng Awtoridad ng Hari

Isinalaysay ni Jesus ang tungkol sa mga alipin na pinagkatiwalaan ng mga yaman, at inilalantad ng talinghaga na ang pagiging alagad ay may kinalaman sa katiwalaan at hindi sa pasibong paghihintay. Sinusuri ang mga alipin hindi sa paghahambing sa isa't isa, kundi sa katapatan sa kung ano ang ipinagkatiwala sa kanila, at ang katapatang iyon ay naghahayag ng pagtitiwala sa karakter ng panginoon. Ang nagkubli ng talento ay hindi lamang maingat, siya ay suwail, at inilalantad ng kanyang dahilan ang pusong hindi tunay na nakakakilala sa panginoon. Ang awtoridad ni Jesus sa talinghagang ito ay panghukuman, sapagkat inilalarawan Niya ang tunay na pananagutan at tunay na bunga sa ilalim ng paghahari ng nagbabalik na Panginoon.

Hinuhubog ng aral ni Jesus ang ministryong pastoral sapagkat hinahamon nito ang katamaran at takot. May mga mananampalatayang nagtatago ng mga kaloob at pagkakataon dahil sa takot sa kabiguan, habang ang iba naman ay nagtatago ng pagsunod dahil mas pinipili ang kaginhawahan, ngunit tinatawag ni Jesus ang kapwa tungo sa tapat na pagkilos. Itinatama rin ng talinghaga ang pag-aakala ng karapatan, sapagkat ang lahat ay ipinagkatiwala at hindi pag-aari, at ang Hari ay may karapatan sa oras, yaman, impluwensiya, at kakayahan. Dapat ituro ng mga

pastor ang katiwalaan bilang pagsamba, sapagkat ang paggamit ng ipinagkatiwala ng Diyos ay paraan ng paggalang sa Kanyang paghahari. Ang mga tapat na alagad ay hindi naglilingkod upang kumita ng pag-aari, sila ay naglilingkod sapagkat sila ay kabilang na, at inihahayag ng kanilang paglilingkod ang kanilang pagtitiwala. Nagbababala si Jesus na ang nasayang na katiwalaan ay hindi walang pinsala, sapagkat seryoso ang misyon ng Hari at tiyak ang Kanyang pagbabalik. (Mateo 25:14–30, NIV)

Ang Masasamang Nangungupahan at ang Pagtangga sa Anak

Isinalaysay ni Jesus ang tungkol sa mga nangungupahang tumangga sa mga alipin ng may-ari at sa huli ay pinatay ang anak nito, inilalantad ang lalim ng paghihimagsik ng tao laban sa wastong awtoridad ng Diyos. Ipinapakita ng talinghaga na ang pagtangga sa Diyos ay madalas unti-unti, mula sa pagwawalang-bahala sa Kanyang mga mensahero, patungo sa pagtutol sa Kanyang mga pag-angkin, hanggang sa paghamak sa Kanyang Anak. Inilalagay ni Jesus ang Kanyang sarili sa sentro ng tunggalian, sapagkat ang Anak ang tiyak na pigura, at ang tugon sa Kanya ang naghahayag ng tunay na kalagayan ng puso. Ang awtoridad ni Jesus ay malinaw sapagkat Siya ay nagsasalita bilang Anak na tinatanggihan, at kasabay nito bilang ang nag-aanunsyo ng hatol sa pagtanggaping iyon.

Nagbababala ang talinghaga sa Iglesia laban sa panganib ng pagtrato sa pagtitiyaga ng Diyos bilang pahintulot. Paulit-ulit na nagpapadala ang may-ari ng mga mensahero, inihahayag ang awa, ngunit ang awa ay hindi walang katapusang pagtitiis sa paghihimagsik. Dapat ituro ng mga pastor ang agarang pagtugon sa panunumbat, sapagkat ang pagpapaliban ng pagsunod ay nagpapatigas ng budhi at nagpapalakas ng pagtutol. Inilalantad din ng talinghaga

kung paanong ang pamumunong panrelihiyon ay maaaring maging mapagtanggol sa sarili, pinangangalagaan ang kontrol sa halip na magpasakop sa Diyos, at hinaharap ni Jesus ang huwarang ito sapagkat sinisira nito ang mga kaluluwa. Ang babala ay hindi lamang para sa mga lider; ito ay para sa bawat pusong natutuksong tumanggi sa Anak habang inaangking iginagalang ang Diyos. Si Jesus ang Anak na isinugo ng Ama, at ang pagtangga sa Kanya ay pagtangga sa mismong paghahari ng Diyos. (Mateo 21:33–41, NIV)

Ang Mga Tupa at ang Mga Kambing at ang Katibayan ng Katapatan

Inilarawan ni Jesus ang isang huling paghihiwalay sa pagitan ng mga tupa at mga kambing, inihahayag na ilalantad ng paghatol kung ano ang tunay na naroon sa buhay ng isang tao. Binibigyang-diin ng tagpo na ang katapatan sa Hari ay hindi lamang pahayag, ito ay nagbubunga ng nakikitang bunga, kabilang ang mahabaging pagkilos para sa nangangailangan na sumasalamin sa sariling habag ng Hari. Iniuugnay ni Jesus ang Kanyang sarili sa nagugutom, sa dayuhan, at sa nakakulong, ipinapakita na kung paano tinatrato ang mahihina ay naghahayag kung ang isang tao ay tunay na nagpasakop sa Kanyang paghahari. Ang awtoridad ni Jesus ay ganap sapagkat Siya ay nakaupo bilang Hukom, at ang Kanyang pasya ay pangwakas.

Nililinaw din ng aral ni Jesus na ang mga gawa ay hindi bumibili ng kaligtasan, ngunit inihahayag nila kung anong uri ng pananampalataya ang totoo. Dapat ituro ng mga pastor na ang awa ay hindi opsiyonal na palamuti, ito ay ebidensiya na ang puso ay nabago ng biyaya. Hinahamon ng bahaging ito ang pananampalatayang salita lamang at pribadong maginhawa, sapagkat binabago ng paghahari ng

Hari ang mga prayoridad, kabilang ang pagtrato sa mga taong hindi makagaganti. Inaaliw din nito ang mga tapat na alagad na tahimik na naglilingkod, sapagkat nakikita ni Jesus ang ginagawa sa pagsunod at itinuturing itong paglilingkod sa Kanya. Ang babala ay seryoso sapagkat totoo ang paghatol, at ang paanyaya ay mahabagin sapagkat inihahayag ni Jesus ang landas ng buhay sa kaharian. Tinatawag ng Hari ang Kanyang bayan sa pananampalatayang nagbubunga ng pag-ibig, sapagkat ang pag-ibig ang sumasalamin sa Kanyang paghahari. (Mateo 25:31–46, NIV)

TATLONG PARAAN UPANG IANGKOP ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Turuan ang mga Tao na Pakinggan ang mga Talinghaga Bilang Panawagan sa Pagsunod

Ang mga talinghaga ni Jesus ay hindi kailanman inilaan upang hangaan mula sa ligtas na distansiya; ang mga ito ay nilalayong sundin bilang tinig ng Hari. Madalas ituring ng mga iglesia ang mga talinghaga bilang pamilyar na mga kuwento, ngunit ang labis na pagkakapamilyar ay maaaring magpamanhid sa pagsisisi, sapagkat inaakala ng mga tao na nauunawaan na nila ang kahulugan nang hindi hinahayaang hamunin sila ng Espiritu. Nagbabala si Santiago na huwag lamang pakinggan ang salita at dayain ang sarili, kundi isagawa ito, at ito ay kaayon ng iginiit ni Jesus na ang pakikinig ay dapat humantong sa pagkilos. Nagiging nagbibigay-buhay ang mga talinghaga kapag sila ay lumilipat mula sa paliwanag tungo sa pagpapasakop.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ipangaral ng mga pastor ang mga talinghaga na may dalawang layunin: malinaw na pagpapaliwanag ng kahulugan ni Jesus at tuwirang paanyaya sa pagsisisi at pananampalataya. Hikayatin ang mga mananampalataya na kilalanin ang kanilang sarili sa kuwento nang tapat, walang mga depensibong palusot, at pagkatapos ay gumawa ng tiyak na hakbang ng pagsunod na sumasalamin sa kaharian. Kasama rin dito ang pagtanggap sa pangangaral na inuuna ang aliwan, sapagkat ang layunin ay hindi higitan ang kuwento ni Jesus kundi hayaang ang Kanyang kuwento ang maghari sa puso. Hinuhubog ng mga talinghaga ang mga alagad upang mamuhay nang gising, mahabagin, at tapat, at pinakamainam na napaglilingkuran ng mga pastor ang kanilang bayan kapag tumatanggi silang hayaang manatiling aral na moral lamang ang mga talinghaga. Nagsasalita ang Hari, at ang Kanyang bayan ay dapat tumugon. (Santiago 1:22)

Gamitin ang mga Talinghaga upang Bumuo ng Iglesia na Nagmamahal sa Awa at Tinatangihan ang Kayabangan

Ginamit ni Jesus ang mga talinghaga ng awa upang ilantad ang mapagmataas na sama ng loob at upang hubugin ang isang pamayanang nagagalak sa pagsisisi. Maaaring maging malupit ang mga iglesia sa mga wasak na tao kapag nalimutan nila ang sarili nilang pangangailangan sa biyaya, at ang ganitong kalupitan ay madalas nagmumula sa kayabangan na nagkukubli sa anyong relihiyoso. Tinawag ni Pablo ang mga mananampalataya na magsuot ng habag, kabaitan, kapakumbabaan, kaamuan, at pagtitiyaga, at ang ganitong saloobin ay sumasalamin sa puso ng Ama na inihayag sa mga talinghaga ni Jesus tungkol sa paghahanap at pagpapanumbalik. Ang awa ay hindi kahinaan; ito ay

lakas na katulad ni Cristo na kumikilos patungo sa nawawala.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat magtayo ang mga lider ng mga sistema at gawi na sumusuporta sa pagpapanumbalik, kabilang ang pagpapahayag ng kasalanan, pananagutan, matiyagang pag-aalagad, at masayang muling pagtanggap sa mga nagsisising tao. Turuan ang mga kongregasyon na ipagdiwang ang pagsisisi nang walang pagiging mangmang at isagawa ang disiplina nang walang kalupitan, sapagkat ang kabanalan at awa ay magkasamang umiiral sa ilalim ng awtoridad ni Jesus. Hikayatin ang mga mananampalataya na labanan ang mga saloobin ng nakatatandang kapatid, kabilang ang tsismis, hinala, at paghahambing, sapagkat ang mga ito ay sumisira sa pamayanan. Ang mga talinghaga ng awa ay hindi lamang mga kuwentong nagpapalubag-loob; sila ay mga kasangkapan ng paghubog na lumilikha ng isang kultura kung saan pinahahalagahan ang biyaya at hinahamon ang kayabangan. Kapag naging normal ang awa, ang Iglesia ay nagiging kahawig ng Amang tumatakbo patungo sa mga nagsisising makasalanan. (Colosas 3:12)

Hayaan ang mga Talinghaga ng Babala na Lumikha ng Pagbantay at Hindi Espirituwal na Kawalang-Pakialam

Umiiral ang mga talinghaga ng babala ni Jesus sapagkat ang mga alagad ay tinutuksong maanod, magpaliban, at ipagpalagay na maaaring biglain ang kahandaan. Maraming mananampalataya ang nagiging espirituwal na manhid dahil sa rutina, kaginhawahan, at pagkaabala, at ang mga kuwento ni Jesus ay nilalayong gumising ng pagbantay at tapat na katiwalaan. Itinala ni Lucas ang babala ni Jesus na mag-ingat kung paano nakikinig, sapagkat ang mga nag-

aakalang sila ay may hawak ay maaaring mawalan ng inaakala nilang tiyak, at ang babalang ito ay kaayon ng huwaran ng mga talinghaga kung saan ang pakikinig na walang pagsunod ay humahantong sa pagkawala. Ang pagbabantay ay hindi takot; ito ay gising na katapatan sa nagbabalik na Hari.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ituro ng mga pastor ang kahandaan bilang pang-araw-araw na gawain, kabilang ang pagsisising nananatiling sariwa, panalanging nananatiling tapat, at paglilingkod na nananatiling matatag. Hikayatin ang mga mananampalataya na suriin kung saan nila itinatago ang kanilang “talento” dahil sa takot o katamaran, at kung saan sila nag-iipon ng kaginhawahan tulad ng mayamang mangmang. Ituro na ang pagbabalik ni Jesus ay hindi malabong ideya kundi isang moral na katotohanang humuhubog sa mga prayoridad ngayon, kabilang ang pagkabukas-palad, pakikipagkasundo, at tapat na patotoo. Ang mga talinghaga ng babala ay dapat lumikha ng seryosong kagalakan, sapagkat ang mga mananampalataya ay hindi nangangapa tungkol sa hinaharap; sila ay namumuhay sa liwanag ng pangako ng Hari. Kapag ang isang iglesia ay namumuhay nang gising, ito ay nagiging hindi gaanong balisa, mas tapat, at mas nakaugat kay Cristo. (Lucas 8:18)

KONKLUSYON

Inihahayag ng mga talinghaga ni Jesus na ang Hari ay hindi lamang nag-aalok ng espirituwal na kaalaman; Siya ay nagsasagawa ng awtoridad sa katapatan ng nakikinig. Sa pamamagitan ng mga kuwento ng binhi, kayamanan, awa, at paghatol, iginiit ni Jesus na ang kaharian ay totoo, may halaga, at karapat-dapat sa lahat, at ang tugon ng tao sa

Kanyang salita ang naghahayag ng tunay na kalagayan ng puso. Inaaliw ng mga talinghaga ang mga nagsisisi sapagkat inihahayag nila ang Amang naghahanap, nagpapanumbalik, at nagagalak, ngunit nagbababala rin sila sa mga kampante sapagkat ang pagtitiyaga ng Diyos ay hindi pahintulot upang maanod. Nagsasalita si Jesus sa mga talinghaga upang tipunin ang mga tunay na alagad, hamunin ang panlilinlang sa sarili, at ipakita na ang pakikinig ay hindi kailanman neutral, sapagkat ito ay laging humahantong alinman sa pagsunod o sa pagtutol.

Hinuhubog din ng mga talinghaga ni Jesus ang Iglesia bilang isang pamayanang sabay na pinahahalagahan ang biyaya at sineseryoso ang kabanalan. Tinatawag ng mga kuwentong may awa ang mga mananampalataya na tanggapin ang mga nagsisisi nang walang sama ng loob, samantalang tinatawag ng mga kuwentong babala ang mga mananampalataya na mamuhay nang mapagbantay, handa, at tapat sa ilalim ng katiyakan ng pagbabalik at paghatol ni Cristo. Ang mga ito ay hindi magkatunggaling tema; sila ay iisang mensahe ng kaharian na sinasambit ng Haring nagliligtas at ng Haring hahatol. Kapag tinatanggap ng Iglesia ang mga talinghaga ni Jesus nang may kapakumbabaan, ito ay nagiging mas mahabagin, mas seryoso, at mas matapang, sapagkat natututo itong pahalagahan ang pinahahalagahan ng langit at tanggihan ang mga ilusyon ng buhay na pinanghahawakan ng sarili. Si Jesus ang tiyak na sentro ng bawat talinghaga, at ang pag-aalagad ay ang pasyang magpasakop sa Kanya.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan mo pinakamaraming tinatanggihan ang mga talinghaga ni Jesus bilang panawagan sa pagsunod,

at mas pinipili ang pag-unawa nang walang pagpapasakop?

2. Alin sa paglalarawan ng “lupa” ang pinaka-katulad ng iyong kasalukuyang pagtanggap sa Salita ni Jesus, at ano ang kailangang magbago upang magbunga ng pangmatagalang bunga?
3. Anong kaginhawahan, kontrol, o reputasyon ang iyong pinangangalagaan na humahadlang sa iyo na ituring ang kaharian bilang kayamanang higit sa lahat?
4. Sa anong paraan mo higit na kailangang ipakita ang awa ng Ama sa mga nagsisisi kaysa sa saloobin ng nakatatandang kapatid na puno ng sama ng loob?
5. Anong tiyak na hakbang ng pagbabantay ang pinakamalinaw na magpapakita ng tapat na katiwalaan sa ilalim ng awtoridad ng nagbabalik na si Jesus?

KABANATA 7: ANG MGA HIMALA NI JESUS

PANIMULA

Ginawa ni Jesus ang mga himala bilang Hari na ang awtoridad ay hindi teoretikal kundi isinasagawa, at tinatanggihan ng mga Ebanghelyo na ituring ang Kanyang mga gawa bilang espirituwal na aliwan lamang. Ang Kanyang mga himala ay mga tanda na naghahayag ng Kanyang pagkakakilanlan, awa na nagpapanumbalik sa mga wasak, at paglusob ng kaharian na humaharap sa kasalanan, karamdaman, at kadiliman. Kapag nagpapagaling si Jesus, nagpapalaya, nagpapatahimik ng bagyo, at bumubuhay ng mga patay, hindi lamang Niya pinapabuti ang kalagayan ng tao, ipinapakita Niya kung ano ang ginagawa ng paghahari ng Diyos kapag dumarating ito na may kapangyarihan at kabanalan. Ang mga pangyayaring ito ay matatag sa Kasulatan, naganap sa totoong mga lugar, at puspos ng teolohikal na kahulugan na tumuturo lampas sa sandali patungo sa misyon ng Anak.

Hinuhubog din ng mga himala ni Jesus ang pagiging alagad dahil hinihingi ng mga ito ang tugon, at ang parehong kapangyarihan na umaaliw sa mapagpakumbaba ay maaaring magpatigas sa mapagmataas. May mga naniwala at sumamba, may humingi pa ng mga tanda, at may nagbalak ng pagtutol, at bihirang ang linya ng pagkakahati ay talino lamang. Inilalantad ng mga himala kung ano ang minamahal ng mga tao, kung ano ang kanilang

kinatatakutan, at kung sila ba ay magpapasakop sa awtoridad ni Cristo, dahil ang kaharian ay hindi lamang nag-aanyaya ng paghanga, ito ay humihingi ng katapatan. Sinusundan ng kabanatang ito ang mga himala ni Jesus sa pagpapagaling, pagpapalaya, kalikasan, at muling pagbuhay upang ipakita na ang Kanyang habag ay nakaugat sa kabanalan, ang Kanyang kapangyarihan ay isinasagawa sa pagsunod, at ang Kanyang awtoridad ay ang awtoridad ng Ama na ginawang hayag sa Anak.

SEKSYON 1: MGA HIMALA NG PAGPAPAGALING AT MAHABAGING PAGLILINGKOD

Nagpagaling si Jesus bilang sinadyang pagpapahayag ng kaharian, sapagkat ang karamdaman ay isang malinaw na paalala na ang sangnilikha ay nabasag ng kasalanan at naghihintay ng ganap na pagpapanumbalik sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Ang mga himala ng pagpapagaling ay hindi kailanman inilalarawan bilang mga sapalarang gawa ng kabaitan, ang mga ito ay may layuning mga tanda na naghahayag ng pagkakakilanlan ni Jesus at ng Kanyang misyon na ibalik ang tao sa kabuuan ng katawan at kaluluwa. Hinipo Niya ang marumi, tinanggap ang itinakwil, at pinarangalan ang pananampalataya sa mga paraang naglantad ng mababaw na relihiyon at naghayag ng puso ng Ama. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo si Jesus na lumalapit sa pangangailangan na may habag na hindi sentimental, sapagkat ang Kanyang habag ay nakaugnay sa Kanyang kabanalan at sa Kanyang awtoridad na magpanumbalik.

Ang ministeryo ng pagpapagaling ni Jesus ay nagbibigay din ng huwaran para sa mga prayoridad ng Iglesia, sapagkat

ipinapakita nito na ang tapat na habag ay may kasamang katotohanan, tapang, at personal na pakikibahagi. Hindi Niya iniwasan ang pagdurusa, at hindi Niya tinuring ang mga tao bilang sagabal, sapagkat ang paghahari ng Hari ay nahahayag sa paraan ng Kanyang pakikitungo sa mga wasak. Gayunman, tumanggi rin si Jesus na hayaang maging kapalit ng pagsisisi o kahalili ng pagiging alagad ang pagpapagaling, sapagkat ang Kanyang pinakadakilang kaloob ay ang pakikipagkasundo sa Ama. Kaya ang mga himala ng pagpapagaling ay nagsisilbing awa at pahayag, na itinuturo ang Tagapagligtas na hindi lamang nagpapagaling ng katawan, kundi tumutubos din ng buhay.

Isang Ketongin na Nilinis at ang Kabanalang Nagpapanumbalik

Pinagaling ni Jesus ang isang lalaking may ketong upang ipakita na ang Kanyang kabanalan ay hindi nalalason ng karumihan, bagkus ito ay nagtatagumpay laban dito sa pamamagitan ng kapangyarihang nagpapanumbalik. Isinalaysay ni Marcos ang lalaki na nakikiusap kay Jesus, at si Jesus ay nahabag, hinipo siya, at nagpahayag ng Kanyang kalooban, at ang mismong paghipong iyon ay isang pahayag ng awtoridad, sapagkat tinatawid nito ang mga hadlang na nagkulong sa lalaki sa paghihiwalay at kahihyan (Marcos 1:40–42, NIV). Hindi nagpapagaling si Jesus mula sa malayo upang panatilihin ang Kanyang sarili, sapagkat ang Anak ay dumating upang lumapit at magpanumbalik.

Ang paglilinis na ginawa ni Jesus ay nagtuturo rin ng pagiging alagad na ang tunay na kabanalan ay lumalapit sa wasak na may habag, nang hindi isinusuko ang katotohanan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na madalas ikumbinsi ng kahihyan ang mga tao na sila ay lampas na sa

pagpapanumbalik, ngunit pinatutunayan ni Jesus na ang biyaya ng Ama ay hindi nalilimitahan ng dungis o mantsa. Ipinahahayag din ng himalang ito na ang habag ni Jesus ay may kasamang muling pagsasama, sapagkat ang paglilinis ay hindi lamang pisikal na ginhawa, ito ay pagbabalik sa pagsamba at buhay ng pamayanan. Sinasalamin ng Iglesia si Cristo kapag isinasabuhay nito ang mahabaging kabanalan, kung saan tinatanggap ang sugatan, ibinabalik ang nagsisisi, at hindi itinuturing na hindi mahahawakan ang marumi.

Ang Lumpo at ang Awtoridad na Magpatawad at Magpagaling

Pinagaling ni Jesus ang isang lalaking lumpo sa Capernaum, at ang pinakamalalim na punto ng himala ay ang Kanyang unang pagpapahayag ng kapatawaran, na nagpapakita na ang Kanyang awtoridad ay tumutugon sa ugat ng problema sa ilalim ng bawat sintomas. Isinalaysay ni Marcos na sinabi ni Jesus na pinatawad na ang mga kasalanan ng lalaki, at nagalit ang mga eskriba sapagkat ang kapatawaran ay saklaw ng Diyos, pagkatapos ay pinagaling ni Jesus ang lalaki upang ipakita na ang Anak ng Tao ay may awtoridad sa lupa na magpatawad ng kasalanan (Marcos 2:5–12, NIV). Pinatutunayan ng pagpapagaling ang pahayag, at inihahayag ng pahayag ang misyon, sapagkat dumating si Jesus upang ipagkasundo ang mga makasalanan sa Ama.

Hinuhubog ng ginawa ni Jesus ang pag-unawa ng Iglesia sa habag, sapagkat ang pisikal na ginhawa ay mabuti, ngunit ang espirituwal na pagpapanumbalik ang sukduhan. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya na isabuhay ang awa nang hindi binabawasan ang ebanghelyo sa kaginhawaan lamang, sapagkat hindi kailanman inihiwalay ni Jesus ang pagpapagaling sa pagpapahayag ng paghahari

ng Diyos. Hinahamon din ng tagpong ito ang relihiyosong pag-aalinlangan na maaaring umupo malapit kay Jesus at tumanggi pa rin sa Kanya, sapagkat nasaksihan ng mga eskriba ang kapangyarihan ngunit tinanggihan ang biyaya. Lumalago ang pagiging alagad kapag natututo ang mga mananampalataya na dalhin ang mga tao kay Jesus, maging sa literal na paraan o sa pamamagitan ng panalangin at patotoo, na nagtitiwala na kayang tugunan ni Cristo ang parehong lantad na pagkasira at ang nakatagong pagkakasala. Nagpapagaling si Jesus bilang tanda, at nagpapatawad bilang kaligtasan, at kapwa naghahayag ng awtoridad ng Hari.

Ang Babaeng Dinudugo at ang Dignidad ng Pananampalataya

Pinagaling ni Jesus ang isang babaeng labindalawang taon nang dinudugo, na nagpapakita na ang habag ng Hari ay umaabot sa mga madalas hindi napapansin ng lipunan at itinuturing na sagabal ng relihiyon. Isinalaysay ni Marcos na hinipo ng babae ang laylayan ng kasuotan ni Jesus sa pananampalataya, at huminto si Jesus, pinaharap siya, at tinawag siyang “anak,” na nagpapanumbalik ng dignidad at ugnayang panlipunan bukod pa sa kagalingan ng katawan (Marcos 5:25–34, NIV). Tumanggi si Jesus na hayaan siyang manatiling hindi nakikilala, sapagkat ang kaharian ay personal at ibinabalik ang tao sa pagkakakilanlan sa ilalim ng Diyos.

Ipinahahayag din ng tugon ni Jesus na ang pananampalataya ay hindi mahiwagang pamamaraan, ito ay pagtitiwala na nakatuon sa tamang Persona. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pagdurusa ay maaaring magbaluktot ng pananaw ng tao tungkol sa Diyos, na humahantong sa kawalan ng pag-asa o pamahiin, ngunit sinasalubong ni Jesus ang nagdurusa

ng kaliwanagan at kapayapaan. Hinahamon din ng himalang ito ang Iglesia na igalang ang mga may nakatagong at pangmatagalang pakikibaka, sapagkat ang pagdurusa ng babae ay matagal at magastos, at hindi siya pinahiya ni Jesus dahil sa haba ng kanyang sakit. Tinawag Niya siya sa liwanag upang patunayan ang kanyang kagalingan at bigyan siya ng kapayapaan, na nagpapakita na ang pag-aaruga ng Ama ay hindi minamadali o binabalewala. Nagpapagaling si Jesus na may habag na nagpapanumbalik sa buong pagkatao, katawan, puso, at lugar sa pamayanan.

Pagpapagaling ng Pagkabulag at ang Awang Nagbubukas ng mga Mata

Pinagaling ni Jesus ang mga bulag upang ipahayag ang awa at isagisag ang espirituwal na paningin, sapagkat ang kaharian ay nagdadala ng liwanag at pagpapanumbalik. Isinalaysay ni Mateo ang dalawang bulag na sumisigaw kay Jesus bilang Anak ni David, at tumugon si Jesus sa pamamagitan ng paghipo sa kanilang mga mata at pagbibigay ng kagalingan ayon sa kanilang pananampalataya, na inuugnay ang himala sa pagkakakilanlang Mesyaniko at sa tugon ng pagtitiwala (Mateo 9:27–30, NIV). Hindi lamang pinapabuti ni Jesus ang paningin, inihahayag Niya ang Kanyang sarili bilang ipinangakong Hari mula sa angkan ni David na ang awa ay umaabot sa mga walang magawa.

Hinahamon din ng pagpapagaling ni Jesus sa pagkabulag ang espirituwal na pagkabulag, sapagkat maraming tao ang nakakakita ng mga himala ngunit tumatangging makita ang Mesiyas. Dapat ituro ng mga pastor na ang pinakamatinding pagkabulag ay hindi pisikal, ito ay ang pagtangi ng puso na kilalanin ang awtoridad ni Jesus at magpasakop sa Kanyang paghahari. Hinihikayat ng

himalang ito ang mga mananampalataya na patuloy na sumigaw sa awa, sapagkat ang mga bulag ay hindi nakipagtawaran kay Jesus, sila ay nanawagan ng awa, at ang awa ang ikinatutuwa ng Hari na ibigay. Hinahamon din nito ang Iglesia na magmalasakit sa mga hindi makakaganti, sapagkat ang habag ng kaharian ay hindi transaksyunal. Binubuksan ni Jesus ang mga mata upang ipakita ang awa ng Ama, at ang mga alagad ay tinatawag na mamuhay bilang mga taong ang mga mata ay nabuksan sa kaluwalhatian ni Cristo at ang buhay ay sumasalamin sa Kanyang habag.

Pagpapagaling sa Bethesda at ang Awtoridad na Humaharap sa mga Dahilan

Pinagaling ni Jesus ang isang lalaki sa paliguan ng Bethesda sa Jerusalem, na naghahayag ng mahabaging awtoridad na hindi nagpapalambing sa kawalang-kilos. Isinalaysay ni Juan na tinanong ni Jesus ang lalaki kung nais niyang gumaling, at tumugon ang lalaki ng mga paliwanag, pagkatapos ay inutusan siya ni Jesus na tumayo, dalhin ang kanyang higaan, at lumakad, na nagpapakita na ang salita ni Jesus ay lumilikha ng pagsunod na Kanyang iniutos (Juan 5:6–9, NIV). Ang kagalingan ay agad, at inihayag nito ang kapangyarihan ng Hari na ibalik ang matagal nang napinsala.

Ibinubunyag din ng tanong ni Jesus kung paanong ang pagdurusa ay maaaring maging bahagi ng pagkakakilanlan ng tao, at kung paanong ang mga tao ay natututong mamuhay sa loob ng mga hangganan ng pagkatalo. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita ang kaibahan ng tapat na panaghoy at paggawa ng mga dahilan na nagtatanggol sa pagkakatigil, sapagkat hinaharap ni Jesus ang pagkaparalisa ng kaluluwa gayundin ng katawan. Nagdulot din ng pagtatalo ang himalang ito

dahil naganap ito sa Sabbath, na nagpapakita na ang habag ni Jesus ay hindi nakatali sa mga sistemang panrelihiyon na inuuna ang mga tuntunin kaysa sa mga tao. Dapat matutunan ng Iglesia na sundin ang mahabaging mga utos ni Jesus, kahit na ginugulo nito ang komportableng mga nakasanayan, sapagkat ang awtoridad ng Hari ay nakatuon sa buhay. Nagpapagaling at nag-uutos si Jesus sapagkat hinuhubog Niya ang mga alagad na nagtitiwala sa Kanyang salita higit sa kanilang mga paliwanag.

SEKSYON 2: MGA HIMALA NG PAGPAPALAYA AT AWTORIDAD LABAN SA KADILIMAN

Pinalaya ni Jesus ang mga tao mula sa maruruming espiritu upang ipahayag na ang kaharian ay isang tuwirang pag-atake laban sa kadiliman, hindi isang magalang na paanyaya sa moral na pagpapabuti lamang. Inilalarawan ng mga Ebanghelyo ang espirituwal na kasamaan bilang totoo, personal, at mapanira, at inilalarawan nila si Jesus bilang ganap na hindi natitinag nito. Ipinapakita ng Kanyang mga himala ng pagpapalaya na Siya ay may awtoridad na sinusunod ng kadiliman, at pinatutunayan ng awtoridad na ito na dumating na ang paghahari ng Diyos sa Kanyang persona. Hindi nakikipag-usap si Jesus sa mga demonyo, at hindi Niya sila tinatrato bilang mga kakaibang bagay, sapagkat ang Kanyang misyon ay palayain ang mga bihag at ibalik ang pagsamba sa Ama.

Itinuturo rin ng ministeryo ng pagpapalaya ni Jesus sa Iglesia na harapin ang espirituwal na pakikibaka nang may seryosong pagtitiwala, hindi may takot o pagkahumaling. Maraming mananampalataya ang natutuksong itanggi ang espirituwal na daigdig o maging labis na nahuhumaling

dito, ngunit hindi ipinakita ni Jesus ang alinman sa dalawang ito. Hinaharap Niya ang kadiliman bilang Banal na may kapangyarihang mag-utos, at ibinabalik Niya ang mga tao sa katinuan, pamayanan, at pagiging alagad. Ipinapakita rin ng mga himala ng pagpapalaya na ang pagtutol kay Jesus ay hindi lamang hindi pagkakasundo ng tao, maaari itong maging espirituwal na pagtutol sa nararapat na paghahari ng Hari. Kaya ang mga pangyayaring ito ay naghahayag ng parehong habag at kabanalan ni Cristo, sapagkat pinalalaya Niya ang mga inaapi at ipinapakita ang awtoridad ng Ama laban sa bawat kapangyarihang kalaban.

Ang Pagpapalaya sa Sinagoga at Awtoridad sa mga Lugar ng Pagsamba

Pinalayas ni Jesus ang isang maruming espiritu sa sinagoga sa Capernaum, na nagpapakita na ang kadiliman ay maaaring magtago sa mga panrelihiyong lugar at na ang awtoridad ng Hari ay umaabot kahit sa mga lugar na inaakalang ligtas. Isinalaysay ni Marcos na sumigaw ang espiritu, kinilala si Jesus bilang ang Banal ng Diyos, at inutusan ito ni Jesus na tumahimik at lumabas, at agad itong sumunod, na nagpakita ng awtoridad na higit sa pagtutulong pantao (Marcos 1:23–26, NIV). Ipinakita ng reaksyon ng mga tao na ang awtoridad ni Jesus ay bago sa kalidad, hindi lamang sa tono.

Nagbibigay-babala rin ang pagpapalaya ni Jesus sa sinagoga sa Iglesia na ang pagiging malapit sa pagsamba ay hindi garantiya ng espirituwal na kalusugan. Dapat ituro ng mga pastor na ang relihiyosong rutina ay maaaring umiral kasabay ng pagkaalipin kapag ang puso ay tumatanggi sa pagsisisi, at dumating si Jesus upang maghayag at magpalaya, hindi upang panatilihin ang komportableng anyo. Inaalihw din ng himalang ito ang mga

mananampalatayang nakakaramdam ng pagkakulong, sapagkat ipinapakita nito na hindi nangangailangan si Jesus ng mahabang pakikipag-usap upang kumilos, Siya ay nag-uutos at umaalis ang kadiliman. Dapat tumugon ang Iglesia nang may banal na pagtitiwala, sapagkat si Cristo ay nananatiling Panginoon, at ang kapangyarihan ng kaaway ay hindi kapantay ng Kanya. Nagpapalaya si Jesus upang ibalik ang pagsamba, sapagkat binabawi ng paghahari ng Ama ang sinubukang sakupin ng kadiliman.

Ang Sinapian sa Gerasa at ang Nagpapanumbalik na Habag ng Hari

Pinalaya ni Jesus ang isang lalaking pinahihirapan at inihiwalay sa lupain ng mga Geraseno, na nagpapakita na ang habag ng Hari ay umaabot sa sukdulang pagkasira nang walang takot. Isinalaysay ni Marcos ang lalaki na naninirahan sa mga libingan, hindi mapigilan, at sinasaktan ang sarili, at inutusan ni Jesus ang mga maruruming espiritu na lumabas, na ibinalik ang lalaki sa katinuan at dignidad (Marcos 5:1–15, NIV). Binibigyang-diin ng kuwento hindi lamang ang kapangyarihan, kundi ang pagpapanumbalik, sapagkat ang lalaki ay nakita kalaunan na nakaupo, nakabihis, at nasa wastong pag-iisip, na larawan ng kabuuan sa ilalim ng paghahari ni Cristo.

Ipinapakita rin ng pagpapalaya ni Jesus na ang espirituwal na pang-aapi ay madalas nagbubunga ng panlipunang paghihiwalay, kahihyan, at takot, at na ang kaligtasan ng Hari ay muling nagbabalik ng tao sa buhay. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang awtoridad ni Cristo ay hindi lamang nag-aalis ng kadiliman, lumilikha ito ng bagong pagiging alagad, sapagkat ang lalaking pinalaya ay nagnanais sumunod kay Jesus at inatasang magpatotoo. Inilalantad din ng kuwento na maaaring mas piliin ng mga pamayanan ang kanilang

kaghinhawaan at kabuhayan kaysa sa presensya ni Jesus, sapagkat nakiusap ang mga tao na Siya ay umalis, na naghahayag ng pagtutol sa Kanyang nakagugulong awtoridad. Kaya ang pagiging alagad ay dapat maging tapat na ang kaligtasan ni Jesus ay nagbabago ng panlipunang dinamika, sapagkat ang mga naibalik ay nagiging mga saksi, at ang mga sistemang nakatuon sa kaghinhawaan ay madalas tumutol sa pagbabagong iyon. Nagpapalaya si Jesus upang bawiin ang mga buhay para sa Ama, at ang Kanyang habag ay hindi nalilimitahan ng lalim ng pagkaalipin.

Isang Pipì na Espiritu at ang Panawagan sa Umaasang Pananampalataya

Pinalaya ni Jesus ang isang batang pinahihirapan ng espiritung nag-aalis ng pananalita at naglalagay sa panganib ng kanyang buhay, na nagpapakita na ang kadiliman ay mapanira at na ang mga alagad ay dapat umasa sa awtoridad ni Cristo. Isinalaysay ni Marcos ang desperadong pagsusumamo ng ama, ang pagsaway ni Jesus sa maruming espiritu, at ang pagpapanumbalik ng bata, at binibigyang-diin ng salaysay na ang ilang espirituwal na labanan ay naglalantad ng kahinaan ng mga alagad at tumatawag sa kanila pabalik sa panalanging umaasa (Marcos 9:17–27, NIV). Ang awtoridad ni Jesus ay tiyak, at ang Kanyang habag ay humaharap sa takot ng pamilya nang hindi ito binabalewala.

Ipinapakita rin ng pakikipag-ugnayan ni Jesus sa ama ang isang pastoral na lambing na nag-aanyaya ng tapat na pagpapahayag ng halong pananampalataya. Dapat ituro ng mga pastor na ang pananampalataya ay hindi pagpapanggap na malakas, ito ay pagdadala ng kahinaan kay Jesus at pagtitiwala sa Kanyang pagkilos. Hinahamon ng tagpong ito ang mga iglesiang umaasa sa pamamaraan at

kumpiyansa habang pinababayaan ang panalangin, sapagkat ipinaliwanag ni Jesus na ang pag-asa ay mahalaga. Inaaliw din nito ang mga mananampalatayang nabibigatan ng masalimuot na pagdurusa, sapagkat hindi hinihingi ni Jesus ang perpektong katatagan ng damdamin, hinihingi Niya ang paglapit sa Kanya. Ang pagpapalaya rito ay awa at pagsasanay, sapagkat pinalalaya ng Hari ang bata at tinuturuan ang Kanyang mga tagasunod na mamuhay sa umaasang pakikipag-ugnayan sa Ama. Nagpapalaya si Jesus, at hinuhubog din Niya ang mga alagad na alam nilang hindi sila makapaglilingkod nang hiwalay sa Kanya.

Ang Pagkatalo ni Satanas at ang Mas Makapangyarihang Nagbibigkis

Iपालिwanag ni Jesus ang Kanyang ministryo ng pagpapalaya sa pamamagitan ng pagtuturo na Kanyang ginagapos ang malakas na lalaki, na naghahayag na ang mga pagpapalayas ay hindi hiwa-hiwalay na gawa, kundi mga tanda ng mas malawak na tagumpay laban sa nasasakupan ni Satanas. Sa gitna ng paratang, nilinaw ni Jesus na ang Kanyang kapangyarihan ay hindi kaalyado ng kadiliman, kundi kalaban nito, sapagkat ang isang kahariang nagkakabahagi laban sa sarili ay hindi mananatili. Ipinapakita ng Kanyang mga gawa ng pagpapalaya na Siya ang Mas Makapangyarihan na pumapasok sa teritoryo ng kaaway, ginagapos ito, at inililigtas ang mga bihag (Marcos 3:27, NIV).

Tinutulungan ng turo ni Jesus ang Iglesia na maunawaan na ang espirituwal na pakikibaka ay nakasentro kay Cristo, hindi sa mga demonyo. Dapat ituro ng mga pastor na ang mapagpasyang tagumpay ay hindi nakakamit sa tindi ng tao, kundi sa awtoridad ni Cristo, sapagkat Siya ang mas makapangyarihang Hari na nagsimula na ng pagbagsak.

Pinoprotektahan din nito ang mga mananampalataya mula sa kawalan ng pag-asa, sapagkat nililinaw nito na ang kadiliman ay hindi kapantay na kapangyarihan, ito ay natalong kapangyarihan sa ilalim ng pahintulot ng Diyos. Gayunman, nagbibigay-babala rin ang talinghaga laban sa pagiging kampante, sapagkat ipinahihiwatig nito ang tunay na labanan at ang pangangailangan ng pagbabantay. Ginagapos ni Jesus ang malakas na lalaki upang samsamin ang kanyang bahay, na nangangahulugang inililigtas Niya ang mga tao para sa kaluwalhatian ng Ama, at dapat ipahayag ng Iglesia ang kaligtasang iyon nang may pagtitiwala at kababaang-loob.

Pagpapalaya at ang Panawagan sa Panibagong Katapatan

Ang mga himala ng pagpapalaya ni Jesus ay madalas may kasamang mga babala tungkol sa kung ano ang sumusunod sa kalayaan, sapagkat ang paglaya ay nilalayong humantong sa pagiging alagad, hindi sa espirituwal na kawalan. Isinalaysay ni Mateo ang babala ni Jesus na ang maruming espiritu ay maaaring bumalik na may higit na lakas kapag ang isang tao ay “walang laman,” na nagpapakita na ang pagpapalaya na walang pagsuko ay maaaring mag-iwan ng tao na mas lantad sa mas malalim na pagkaalipin (Mateo 12:43–45, NIV). Hindi nagtuturo si Jesus ng pamahiing pinupukaw ng takot, itinuturo Niya na ang puso ay nilalayong mapuspos ng Diyos, at anumang kulang doon ay kawalang-katatagan.

Hinuhubog ng babala ni Jesus ang pastoral na pangangalaga sapagkat ipinapakita nito na ang kalayaan ay pinananatili sa pamamagitan ng patuloy na katapatan sa Hari. Dapat disiplinahin ng mga pastor ang mga tao sa Kasulatan, panalangin, pamayanan, at pagsunod, sapagkat ang bagong buhay ay nangangailangan ng bagong mga

huwaran sa ilalim ng paghahari ng Diyos. Tinutulungan din nito ang mga mananampalataya na iwasan ang pagtrato sa pagpapalaya bilang hiwalay na pangyayari na ginagarantiyahan ang pangmatagalang kabanalan nang walang pagiging alagad. Nagpapalaya si Jesus upang ibalik ang pagsamba, at ang pagsamba ay dapat manatili, sapagkat ang puso ay laging maglilingkod sa isang bagay. Kaya dapat tawagin ng Iglesia ang mga pinalaya, ang mga pagod, at ang mga bagong lumaya, sa isang buhay na puspos ng presensya ni Cristo at ginagabayan ng Kanyang mga utos. Pinalalaya ng Hari ang mga bihag upang sila ay mapabilang sa Kanya, at ang pag-aari sa Kanya ang bantay ng tumatagal na kalayaan.

SEKSYON 3: MGA HIMALA SA KALIKASAN AT BANAL NA KAPANGYARIHAN

Ginawa ni Jesus ang mga himala sa kalikasan upang ipahayag na ang Kanyang awtoridad ay umaabot hanggang sa mismong nilikha, na nagpapatunay na ang nagsasalita ay hindi lamang isang lingkod sa loob ng sanlibutan, kundi ang Panginoon nito. Kapag pinapatahimik ni Jesus ang mga bagyo, pinaparami ang tinapay, at naglalakad sa ibabaw ng tubig, inihaharap ng mga Ebanghelyo ang mga gawaing ito bilang mga paghahayag ng banal na pagkakakilanlan. Sumusunod sa Kanya ang kalikasan, at ang pagsunod na ito ay umaalingawngaw sa mga tema ng Lumang Tipan kung saan ang Diyos lamang ang may kapangyarihan sa dagat at nagbibigay sa ilang. Ang kapangyarihan ni Jesus ay hindi hiniram, sapagkat ang Kanyang utos ay mabisa agad, at tumutugon ang nilikha na para bang kinikilala nito ang Maylalang nito.

Hinuhubog din ng mga himala ni Jesus sa kalikasan ang pagiging alagad sapagkat hinaharap nila ang takot, kakulangan, at maling pagtitiwala. Paulit-ulit na nahirapan ang mga alagad na maunawaan ang kahulugan ng awtoridad ni Jesus, lalo na nang sumunod sa Kanya ang mismong kalikasan, at ang kanilang takot ay naglantad kung gaano kababaw ang pananampalataya kahit matapos masaksihan ang kapangyarihan. Hindi ginawa ni Jesus ang mga tandang ito upang ipahiya sila, kundi upang sanayin sila, tinatawag sila sa mas malalim na pagtitiwala sa probisyon ng Ama at sa Kanyang sariling pagkakakilanlan. Kaya ang mga himala sa kalikasan ay naghahayag ng banal na awtoridad ni Cristo at inilalantad din ang pangangailangan ng mga alagad na mabago. Pinamumunuan ng Hari ang hangin at mga alon, at tinatawag ang Kanyang bayan na magtiwala sa Kanya kapag magulo ang kanilang mga kalagayan.

Ang Pagpapatahimik ng Bagyo at ang Awtoridad na Nagpapakalma ng Takot

Pinatahimik ni Jesus ang isang marahas na bagyo sa Dagat ng Galilea, na nagpapakita na ang Kanyang awtoridad ay umaabot sa kaguluhan at ang takot ay hinaharap ng Kanyang presensya. Isinalaysay ni Marcos na sinaway ni Jesus ang hangin at inutusan ang mga alon na tumahimik, at huminto ang bagyo, at ang mga alagad ay napuno ng pagkamangha, nagtatanong kung sino Siya na sinusunod maging ng hangin at mga alon (Marcos 4:35–41, NIV). Ipinapakita ng himala na kinikilala ng kalikasan ang utos ni Jesus, at inilalantad nito na marami pang dapat matutunan ang mga alagad tungkol sa Kanyang pagkakakilanlan.

Itinuturo rin ng pagpapatahimik ni Jesus ng bagyo na ang pagiging alagad ay kinapapalooban ng pagtitiwala sa Hari kapag ang pagsunod ay nagdadala sa atin sa mga hindi

matatag na kalagayan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pananampalataya ay hindi garantiya ng tahimik na dagat, ngunit ito ay garantiya ng presensya at awtoridad ni Cristo sa gitna ng bagyo. Ang takot ng mga alagad ay hindi kinukutya, ito ay hinaharap, sapagkat tinanong sila ni Jesus kung bakit sila natakot, hinihikayat silang mapagtanto na binabago ng Kanyang presensya ang kahulugan ng takot. Nagbibigay rin ang himalang ito ng pastoral na balangkas para sa pagkabalisa, sapagkat ipinapakita nito na ang lunas ay hindi sariling likhang kalma, kundi ang pagkilala kung sino si Jesus. Tinatawag ng Hari na nag-uutos sa nilikha ang Kanyang bayan na magtiwala sa Kanya, hindi na kontrolin ang takot sa pamamagitan ng pamamahala, sapagkat sapat ang Kanyang awtoridad.

Ang Pagpapakain sa Limang Libo at ang Probisyon ng Pastol-Hari

Pinakain ni Jesus ang limang libong lalaki, bukod pa sa mga babae at mga bata, na nagpapakita na ang kaharian ay humaharap sa pangangailangan ng tao habang itinuturo ang mas dakilang probisyon ng Diyos. Binibigyang-diin ni Marcos ang habag ni Jesus nang makita Niya ang karamihan na parang mga tupang walang pastol, at pagkatapos ay nagbigay Siya sa pamamagitan ng pagpaparami, na may natirang mga basket na tanda ng kasaganaan at kaayusan, hindi kaguluhan (Marcos 6:34–44, NIV). Ang himala ay umaalingawngaw sa mga tema ng probisyon sa ilang at inihahayag si Jesus bilang Pastol na nagbibigay para sa Kanyang bayan.

Itinuturo ng probisyon ni Jesus sa Iglesia na maglingkod nang may habag nang hindi sumusuko sa takot sa kakulangan. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na dalhin ang mayroon sila kay Jesus sa

halip na mag-imbak dahil sa takot, sapagkat pinararami ng Hari ang tapat na pagsunod, hindi ang balisang pagkontrol. Inilalantad din ng himalang ito kung gaano kabilis magpokus ang mga alagad sa kakulangan sa halip na sa presensya ng Panginoon, sapagkat nakita lamang nila ang kakapusan ng mga yaman. Hindi binabalewala ni Jesus ang mga praktikal na alalahanin, ngunit Kanyang binibigyang-kahulugan ang mga ito sa ilalim ng banal na kasapatan, at isinasama Niya ang mga alagad sa pamamahagi, hinuhubog sila bilang mga lingkod-pinuno. Ang probisyon ng kaharian ay hindi dahilan para sa katamaran, ito ay paanyaya sa pagtitiwala at pakikibahagi, sapagkat ang Pastol-Hari ay nagmamalasakit sa mga tao sa katawan at kaluluwa.

Ang Paglalakad sa Tubig at ang Paghahayag ng Banal na Pagiging Malapit

Naglakad si Jesus sa ibabaw ng Dagat ng Galilea, na nagpapakita ng banal na awtoridad laban sa tubig at hinaharap ang takot ng mga alagad sa pamamagitan ng Kanyang presensya. Isinalaysay ni Mateo na lumapit si Jesus sa kanila habang naglalakad sa tubig, ang mga alagad ay natakot, at nagsalita si Jesus, sinasabing magpakatatag sila sapagkat Siya iyon at hindi sila dapat matakot (Mateo 14:25–27, NIV). Ang himala ay hindi lamang pagpapakita ng kapangyarihan, ito ay paghahayag ng pagkakakilanlan, sapagkat ipinapakita ni Jesus ang Kanyang sarili bilang ang Naroroon sa dilim, ang Presensya sa hangin, at ang may kapangyarihan sa lahat ng nakakatakot.

Itinuturo rin ng paglapit ni Jesus na ang takot ay madalas bumabaluktot ng pananaw, sapagkat una Siyang inakala ng mga alagad bilang banta sa halip na Tagapagligtas. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na kilalanin na ang espirituwal na paglago ay kinapapalooban ng pagkatutong makita ang presensya ni Cristo sa mga

panahong nakakabagabag, kapag ang mga kalagayan ay hindi pamilyar at ang puso ay natutuksong mag-panic. Binibigyang-diin din ng himalang ito na nagsasalita si Jesus sa gitna ng takot, at ang Kanyang mga salita ay may awtoridad at aliw nang sabay. Hindi lamang inaalig ng Hari ang panganib, inihahayag Niya ang Kanyang sarili sa loob nito, at ang paghahayag na iyon ang nagiging batayan ng lakas ng loob. Lumalago ang pagiging alagad kapag mas pinagtitiwalaan ng mga mananampalataya ang tinig ni Jesus kaysa sa tinig ng bagyo, sapagkat ang Kanyang presensya ang tunay na katiyakan.

Ang Barya sa Bibig ng Isda at Awtoridad na Nagpapasakop Nang Hindi Nawawala ang Dangal

Nagbigay si Jesus ng isang barya mula sa bibig ng isda upang bayaran ang buwis sa templo, na nagpapakita ng parehong banal na awtoridad sa kalikasan at mapagkumbabang pagpapasakop alang-alang sa kapayapaan. Isinalaysay ni Mateo na ipinaliwanag ni Jesus na bilang Anak Siya ay malaya, ngunit pinili Niyang magbayad upang hindi makapagdulot ng pagkatisod, at ang mismong probisyon ay nagpapakita ng soberanong kontrol nang walang pampublikong palabas (Mateo 17:24–27, NIV). Ipinapakita ni Jesus na hindi Siya bihag ng mga sistemang pantao, ngunit tumatanggi rin Siyang mamuhay sa hindi kailangang alitan kapag ang tapat na pagpapasakop ay makapaglilingkod sa layunin ng Ama.

Itinuturo ng gawa ni Jesus sa Iglesia ang isang hinog na paninindigan sa isang mundong puno ng pagtatalo, kung saan dapat malaman ng mga mananampalataya kung kailan igiit ang katotohanan at kung kailan magsagawa ng mapagkumbabang pagpapaluwag alang-alang sa patotoo. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga alagad na iwasan

ang mapanlabang pagmamataas na lumilikha ng alitan upang patunayan lamang ang kalayaan, sapagkat ipinapakita ni Jesus na ang kalayaan ay maaaring pumili ng pagpipigil. Kasabay nito, inihahayag ng himala na ang pagpapasakop ay hindi katumbas ng kahinaan, sapagkat nagbibigay si Jesus sa paraang nagpapakita ng soberanong kontrol. Nagpapasakop ang Hari nang hindi isinusuko ang Kanyang paghahari, at ang huwarang ito ang humuhubog sa pagiging mamamayan ng Kristiyano, pamumuno sa iglesia, at pang-araw-araw na ugnayan. Ang awtoridad ni Jesus ay hindi nalalagay sa panganib ng kababaang-loob, at maaaring isagawa ng mga alagad ang kapayapaan nang hindi nawawala ang paninindigan.

Ang Pagsumpa sa Puno ng Igus at ang Awtoridad na Humahatol sa Kawalan ng Bunga

Isinumpa ni Jesus ang isang puno ng igus bilang tanda ng propesiya, na nagpapakita na ang Kanyang awtoridad ay may kasamang paghatol at na inaasahan ng Diyos ang bunga kung saan may pagpapahayag. Isinalaysay ni Marcos na nagsalita si Jesus sa puno, at kalaunan ay nakita ng mga alagad na ito ay natuyo, at ginamit ni Jesus ang sandali upang magturo tungkol sa pananampalataya at panalangin, ngunit ang tanda ay may bigat din ng babala laban sa baog na relihiyosidad (Marcos 11:12–14, NIV). Ang gawa ay hindi maliit na pagkabigo, ito ay isang simbolikong paghatol na humaharap sa anyo ng buhay na walang tunay na bunga.

Hinahamon ng tanda ni Jesus ang mga iglesia at mga mananampalataya na may mga dahon ng relihiyosong gawain ngunit kulang sa bunga ng pagsisisi at pagsunod. Dapat ituro ng mga pastor na ang Diyos ay hindi humahanga sa panlabas na pagpapakita, sapagkat hinahanap ng Hari ang bungang sumasalamin sa paghahari

ng Ama, kabilang ang katarungan, habag, katapatan, at mapagkumbabang pagsamba. Ipinapaalala rin ng himalang ito sa mga alagad na ang awtoridad ni Jesus ay hindi lamang umaaliw, ito ay nagdadalisay, sapagkat hinaharap ng isang banal na Hari ang pagkukunwari. Dapat tanggapin ng Iglesia ang parehong habag at babala ni Cristo, sapagkat kapwa ito pagpapahayag ng Kanyang paghahari. Hinahatulan ni Jesus ang kawalan ng bunga upang tawagin ang Kanyang bayan pabalik sa tunay na pagiging alagad, kung saan ang pananampalataya ay totoo at ang pagsunod ay nakikita.

SEKSYON 4: MGA HIMALA NG MULING PAGKABUHAY AT ANG KAPANGYARIHAN NG BUHAY

Binuhay ni Jesus ang mga patay upang ipahayag na ang Kanyang awtoridad ay umaabot hanggang sa pinakamalalim na kaaway ng sangkatauhan, ang kamatayan mismo, at ang mga himalang ito ay paunang tanaw sa mas dakilang tagumpay ng Kanyang sariling muling pagkabuhay. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo ang mga himala ng muling pagkabuhay bilang mga tanda na ang buhay ng kaharian ay pumapasok sa isang mundong hinuhubog ng pagkabulok, pagdadalamhati, at wakas. Kapag binubuhay ni Jesus ang mga patay, hindi lamang Niya pansamantalang binabaligtad ang trahedya, ipinapahayag Niya na ang paghahari ng Ama ay may kasamang buhay na nagtatagumpay laban sa kamatayan. Inihahayag ng mga pangyayaring ito ang Kanyang habag sa mga nagluluksa, ang Kanyang kabanalan na humaharap sa kawalan ng pag-asa, at ang Kanyang pagkakakilanlan bilang ang Pinagmumulan ng buhay.

Pinapalalim din ng mga himala ng muling pagkabuhay ang pagiging alagad sapagkat ipinakikita nila na ang pananampalataya ay madalas humahawak ng dalamhati at pagtitiwala nang sabay. Ang mga taong nasa mga salaysay na ito ay hindi kalmado, at hindi sinisita ni Jesus ang kanilang kalungkutan na tila ang pagdadalamhati ay kawalan ng pananampalataya. Sa halip, pumapasok Siya sa gitna ng dalamhati, nagsasalita nang may awtoridad, at kumikilos nang may kapangyarihan, ipinakikitang ang Hari ay malapit sa pagluluksa at makapangyarihan sa tila hindi na mababago. Nililina rin ng mga himalang ito na ang misyon ni Jesus ay hindi lamang pagbutihin ang buhay, kundi magbigay ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng Kanyang gawaing nagliligtas. Ang kapangyarihan ng buhay na inihahayag sa mga tanda ng muling pagkabuhay ay tuwirang tumuturo sa krus at sa walang laman na libingan, sapagkat ang Hari na bumubuhay sa iba ay magbibigay ng Kanyang sariling buhay at muli itong babangon.

Ang Anak na Babae ni Jairo at ang Awtoridad na Pumapasok sa Dalamhati

Binuhay ni Jesus ang anak na babae ni Jairo, na nagpapakita ng mahabaging awtoridad na pumapasok sa kalungkutan ng isang pamilya nang walang pag-aatubili. Isinalaysay ni Marcos na hinawakan ni Jesus ang kamay ng bata at nagsalita ng mga salitang nagbibigay-buhay, at agad itong bumangon, ipinakikitang ang Kanyang utos ay umaabot kung saan nagtatapos ang lakas ng tao (Marcos 5:39–42). Ipinakikita rin ng salaysay na sinabi ni Jesus sa mga nagdadalamhati na huwag mag-panic, hindi dahil walang saysay ang kamatayan, kundi dahil binabago ng Kanyang presensya ang kahulugan nito.

Itinuturo ng gawa ni Jesus sa Iglesia kung paano maglingkod sa gitna ng dalamhati na may lambing at pag-asa. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na iwasan ang dalawang sukduhan, ang kawalan ng pag-asa na tila wala ang Diyos, at ang pagtangga na tila ang sakit ay hindi espirituwal. Ipinapakita ni Jesus ang ikatlong daan, ang mahabaging pagiging malapit na sinamahan ng banal na awtoridad, sapagkat Siya ay kapwa naroroon at makapangyarihan. Ipinapaalala rin ng himalang ito sa mga alagad na madalas tumatawag si Jesus sa pananampalataya kapag ang mga kalagayan ay tila wakas na, at ang pananampalatayang iyon ay maaaring nanginginig at totoo pa rin. Hinahawakan ng Hari ang hindi mahahawakan, nagsasalita kapag nauubos ang mga salita, at ibinabalik ang buhay bilang tanda na ang paghahari ng Ama ay mas malakas kaysa sa pag-angkin ng kamatayan.

Ang Anak ng Balo sa Nain at ang Habag na Hindi Hinihingi

Binuhay ni Jesus ang anak ng balo sa Nain, at binibigyang-diin ng salaysay ang habag na nagsisimula kay Jesus, hindi sa inisyatiba ng tao. Isinalaysay ni Lucas na nakita ni Jesus ang ina, nahabag Siya sa kanya, at sa Kanyang utos ay bumalik sa buhay ang binata, ipinakikitang ang habag ay tumutugon sa dalamhati kahit walang naitalang kahilingan (Lucas 7:12–15). Hindi naghihintay si Jesus ng perpektong teolohiya o makintab na pananampalataya, lumalapit Siya sa kalungkutan nang may awtoridad ng Panginoon.

Itinuturo ng habag ni Jesus dito sa Iglesia na ang pagdamay ay hindi laging reaktibo, maaari itong maging maagap, sapagkat napapansin at kumikilos ang pag-ibig na tulad ni Cristo. Dapat hikayatin ng mga pastor ang mga kongregasyon na makita ang mga nagdadalamhati at mahihina, hindi bilang mga proyekto sa ministryo, kundi

bilang mga kapitbahay na may mabibigat na pasanin. Inihahayag din ng himalang ito na ang habag ni Jesus ay hindi lamang pakikiramay, ito ay aktibong pagpapanumbalik na tumuturo sa puso ng Ama para sa mga sugatan. Nakilala ng karamihan ang pagdalaw ng Diyos, at mahalaga iyon, sapagkat ang mga himala ay mga tanda na naglalayong ituro ang pagsamba sa nagliligtas na presensya ng Diyos kay Cristo. Binubuhay ni Jesus ang mga patay upang ipahayag ang banal na habag, at tinatawag ang mga alagad na isabuhay ang habag na lumalapit sa dalamhati na may praktikal na pag-aaruga at pag-asa ng ebanghelyo.

Si Lazaro at ang Kaluwalhatiang Naghihintay Bago Kumilos

Binuhay ni Jesus si Lazaro matapos ang pagkaantala, na nagpapakita na ang Kanyang oras ay maaaring makaramdam ng sakit, ngunit ito ay nakaayos para sa kaluwalhatian ng Ama at para sa mas malalim na pananampalataya. Isinalaysay ni Juan na sinabi ni Jesus kay Marta na Siya ang muling pagkabuhay at ang buhay, at pagkatapos ay inutusan si Lazaro na lumabas, at lumabas nga ito, ipinakikitang ang awtoridad ay umaabot hanggang sa libingan (Juan 11:25, 43–44). Ipinakikita ng pangyayari na hindi lamang nagtuturo si Jesus tungkol sa buhay, Siya ang buhay, at ang kamatayan ay dapat sumunod sa Kanyang salita.

Itinuturo rin ng pagkaantala ni Jesus ang pagiging alagad na ang pananampalataya ay madalas sinusubok ng oras, sapagkat maaaring bigyang-kahulugan ng mga mananampalataya ang paghihintay bilang kawalang-pakialam. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pag-ibig ni Jesus ay hindi sinusukat sa bilis, sapagkat ang Anak ay masunurin sa mga layunin ng Ama, at kabilang sa mga

layuning iyon ang paghubog ng pananampalatayang mas malalim kaysa sa kalagayan. Ipinapakita rin ng salaysay na umiyak si Jesus, ipinakikitang ang habag ay hindi sumasalungat sa soberanya, sapagkat ang Hari ay maaaring magdalamatian at manatiling may awtoridad. Ang muling pagkabuhay ni Lazaro ay tumuturo sa hinaharap na muling pagkabuhay ni Jesus, ngunit pinatitindi rin nito ang pagsalungat, ipinakikitang kahit ang hindi mapasusubaliang kapangyarihan ay maaaring magpatigas ng mga pusong nakatuon sa sariling paghahari. Binuhay ni Jesus si Lazaro upang ipahayag ang kaluwalhatian ng Diyos at palakasin ang pananampalataya, at dapat pagtiwalaan ng Iglesia ang Kanyang oras habang kumakapit sa Kanyang pagkakakilanlan.

Mga Tanda ng Muling Pagkabuhay at ang Paparating na Tagumpay Laban sa Kamatayan

Ang mga himala ng muling pagkabuhay ni Jesus ay nagsisilbing mga tanda na paunang tanaw ng Kanyang ganap na tagumpay, sapagkat ang pansamantalang pagbabalik-buhay ay tumuturo sa permanenteng pagkatalo ng kamatayan sa pamamagitan ng Kanyang sariling muling pagkabuhay. Ipinaliwanag ni Pablo na si Cristo ay muling binuhay bilang unang bunga, nangangahulugang ang Kanyang muling pagkabuhay ang simula ng ani ng buhay na muling pagkabuhay para sa Kanyang bayan (1 Corinto 15:20). Ipinapakita ng mga tandang ito na ang kamatayan ay hindi ang huling awtoridad, sapagkat hawak ng Hari ang kapangyarihan ng buhay at kayang ibalik ang tila ganap nang nawala.

Hinuhubog din ng nagbibigay-buhay na awtoridad ni Jesus ang Kristiyanong pag-asa, sapagkat itinatag nito ang pagiging alagad sa realidad ng muling pagkabuhay sa halip na sa takot na pamumuhay. Dapat ituro ng mga pastor ang

tapat na pagdadalamhati na may pag-asa, sapagkat ang muling pagkabuhay ay hindi nagbubura ng sakit, binabago nito ang tanaw nito. Itinuturo rin ng mga tanda ng muling pagkabuhay na ang kapangyarihan ni Jesus ay hindi lamang para sa mga dramatikong sandali, ito ay para sa tapat na pagtitiis, sapagkat ang mga mananampalataya ay nabubuhay sa pagitan ng kasalukuyang pagdurusa at hinaharap na pagpapanumbalik. Tinatawag ang Iglesia na magpatotoo nang may katiyakan, sapagkat ang ebanghelyo ay hindi pilosopiya tungkol sa kahulugan, ito ay pahayag na ang ipinako sa krus at muling nabuhay na Hari ay nagtagumpay laban sa kamatayan. Binubuhay ni Jesus ang mga patay upang ipahayag ang buhay ng kaharian, at Kanyang tatapusin ang buhay na iyon kapag binuhay Niya ang Kanyang bayan sa huling pagpapanibago.

Buhay sa Anak at ang Layunin ng mga Tanda ni Jesus

Ang mga tanda ni Jesus, kabilang ang mga himala ng muling pagkabuhay, ay isinulat upang ang mga mambabasa ay sumampalataya at magkaroon ng buhay sa Kanyang pangalan, ipinakikitang ang mga himala ay hindi layunin sa kanilang sarili, kundi mga paanyaya tungo sa nagliligtas na pananampalataya. Tahasang ipinahayag ni Juan ang layuning ito, ipinakikitang ang mga salaysay ng himala ay pang-ebanghelyo at humuhubog sa pagiging alagad, hindi lamang pangkasaysayang usisa (Juan 20:31). Nagbibigay si Jesus ng buhay hindi lamang sa pansamantalang pagpapanumbalik ng mga katawan, kundi sa pagbibigay ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng pakikipag-isa sa Kanya bilang Anak ng Diyos.

Hinahamon ng layunin ni Jesus ang Iglesia na unawain ang mga himala sa liwanag ng ebanghelyo sa halip na sa lente ng palabas. Dapat ituro ng mga pastor na ang

pinakadakilang himala ay ang bagong kapanganakan, ang pagbabagong mula sa espirituwal na kamatayan tungo sa buhay sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, sapagkat ang buhay na iyon ay walang hanggan at hindi mababawi. Muling binibigyang-kahulugan ng mga tanda ng muling pagkabuhay ang pagdurusang, sapagkat kayang magtiis ng mga mananampalataya nang hindi nawawalan ng pag-asa, batid na hawak ng Hari ang buhay at bubuhayin ang Kanyang bayan. Hindi nito minamaliit ang kasalukuyang sakit, ngunit iniaangkla ito sa isang kuwento kung saan ang kamatayan ay walang huling salita. Si Jesus ang muling pagkabuhay at ang buhay, at ang pagiging alagad ay ang pagkatutong mamuhay ngayon sa liwanag ng buhay na Kanyang ibinibigay, sumasamba sa Kanya bilang Panginoon at nagtitiwala sa Kanyang awtoridad laban sa bawat takot.

TATLONG PARAAN UPANG IAPLAY ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Isabuhay ang Habag na Lumalapit sa Pangangailangan Nang Hindi Isinusuko ang Kabanalan

Nagpagaling at nagpapanumbalik si Jesus bilang pagpapahayag ng banal na habag, at kailangang matutunan ng Iglesia na lumapit sa pagdurusang nang hindi nagiging bulag sa kasalanan. Maraming pamayanan ang umiindayog sa pagitan ng kalupitan na lumalayo sa mga wasak na tao at ng labis na lambot na pinapalusot ang mga bagay na sumisira, ngunit ipinakita ni Jesus ang habag na nakaugat sa kabanalan. Hinawakan Niya ang marumi, pinatawad ang

kasalanan, at ibinalik ang dangal, ipinakikitang ang habag ay hindi pagpapalayaw kundi pag-ibig na umaakay tungo sa pagpapanumbalik sa ilalim ng paghahari ng Diyos.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na maglingkod nang praktikal habang malinaw na nagsasalita ng katotohanan, kabilang ang pag-aaruga sa maysakit, suporta sa mga nagdadalamhati, at pananagutan para sa mga nagsisisi. Hikayatin ang iglesia na tratuhin ang mga nagdurusa bilang mga kapitbahay, hindi bilang mga proyekto, at iwasan ang habag na naghahanap ng papuri. Nangangailangan ang kabanalan ng matalinong hangganan, ngunit nangangailangan ang habag ng pagiging malapit, at ipinakita ni Jesus na maaaring magsama ang dalawa sa ilalim ng awtoridad ng Ama. Kapag banal ang habag, ito ay nagiging kapani-paniwala at nagpapagaling, sapagkat sinasalamin nito ang Hari.

Harapin ang Espirituwal na Kadiliman Nang May Maingat na Kumpiyansa kay Cristo

Hinarap ni Jesus ang mga demonyo nang may kalmadong awtoridad, ipinakikitang hindi kailangan ng mga mananampalataya ang takot, pagkahumaling, o kayabangan kapag humaharap sa espirituwal na pagsalungat. Maraming Kristiyano ang natutuksong balewalain ang espirituwal na digmaan o labis na pagtuunan ito, ngunit ipinakita ni Jesus ang isang maingat na tindig na nakatuon sa Kanyang awtoridad at sa paghahari ng Ama. Tinatawag ng Kasulatan ang mga mananampalataya na manatiling matatag laban sa mga pakana ng diyablo sa pamamagitan ng pag-asa sa lakas at katotohanan ng Diyos.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat ituro ng mga pastor ang

pagpapahalaga sa pagsamba, Kasulatan, panalangin, at pagsisisi, sapagkat ang kadiliman ay madalas nakakakuha ng puwang kapag inaalagaan ang kasalanan at napapabayaang katotohanan. Hikayatin ang mga kongregasyon na humingi ng marunong na paggabay pastoral kapag may hinala ng espirituwal na pang-aapi, at iwasan ang sensasyonalismo na niluluwalhati ang kaaway. Paalalahanan ang mga mananampalataya na ang ganap na tagumpay ay kay Cristo, at ang kalayaan ay pinananatili sa pamamagitan ng patuloy na pagtalima sa Kanya. Kapag namumuhay ang mga mananampalataya sa ilalim ng paghahari ni Cristo, nawawala ang kapit ng kadiliman.

Mamuhay na May Pag-asang Muling Pagkabuhay na Humuhubog sa Kasalukuyang Pagsunod

Binuhay ni Jesus ang mga patay upang ipahayag na ang kamatayan ay hindi ang wakas, at ang pag-asa ng muling pagkabuhay ay dapat humubog sa pamumuhay, pagdadalamhati, at paglilingkod ng mga mananampalataya. Maraming tao ang namumuhay na tila ang kasalukuyang buhay lamang ang umiiral, na nagbubunga ng takot sa pagkawala at mababaw na mga prayoridad, ngunit itinuturo ng mga himala ni Jesus ang isang kahariang nagtatagumpay ang buhay laban sa kamatayan. Dahil muling binuhay si Cristo, maaaring manatiling matatag ang mga mananampalataya at buong pusong maglingkod sa Panginoon.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na isabuhay ang pag-asa sa pamamagitan ng kongkretong pagsunod, kabilang ang paglilingkod sa nagdurusa, pamumuhunan sa pagiging alagad, at pagsasabuhay ng bukas-palad na pamumuhay na nakatuon

sa walang hanggan. Hikayatin ang tapat na pagdadalamhati na may pag-asa, sapagkat ang muling pagkabuhay ay hindi nag-aalis ng sakit, ngunit binabago nito ang direksiyon nito. Kapag ang pag-asa ng muling pagkabuhay ang sentro, nababawasan ang pagkabalisa, tumitibay ang lakas ng loob, at lumalakas ang pagtitiis, sapagkat ang pamumuhay ay hindi na lamang para sa mga bagay na maaaring mawala.

KONKLUSYON

Inihahayag ng mga himala ni Jesus ang isang Hari na ang awtoridad ay ganap, umaabot sa karamdaman, mga demonyo, kalikasan, at kamatayan, at ang awtoridad na ito ay laging isinasagawa sa pagsunod sa Ama. Ipinakikita ng mga himala ng pagpapagaling ang mahabaging kabanalan, ipinapahayag ng mga himala ng pagpapalaya ang pagkatalo ng kadiliman, inihahayag ng mga himala sa kalikasan ang banal na paghahari, at ipinoproklama ng mga himala ng muling pagkabuhay na ang kapangyarihan ng buhay ay pumasok sa mundong pinaghaharian ng pagkabulok. Ang mga tandang ito ay hindi basta kababalaghan, sila ay mga pahayag ng kaharian na tumuturo sa pagkakakilanlan ni Jesus bilang Anak ng Diyos at sa Kanyang misyon na ipanumbalik ang winasak ng kasalanan.

Hinuhubog din ng mga himala ni Jesus ang pagiging alagad sa pamamagitan ng paglalantad kung saan nagtitiwala ang puso kapag dumarating ang takot at nauubos ang yaman. Mabagal matuto ang mga alagad, iba-iba ang tugon ng mga tao, at madalas lumaban ang mga pinuno ng relihiyon kahit malinaw ang ebidensiya, ipinakikitang ang mga himala ay hindi awtomatikong nagbubunga ng pagsuko. Gayunman, nananatiling mahabaging Hari si Jesus na lumalapit sa nagdurusa, at nananatili Siyang banal na Panginoon na humihingi ng ganap na katapatan. Pinakamainam na

sinusunod ng Iglesia si Cristo kapag inuunawa nito ang mga himala sa liwanag ng ebanghelyo, at namumuhay nang may habag, lakas ng loob, at pag-asa sa ilalim ng Kanyang awtoridad.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan mo higit na kailangang magtiwala sa awtoridad ni Jesus sa isang kasalukuyang “unos” sa halip na subukang kontrolin ang kalalabasan sa pamamagitan ng takot?
2. Anong uri ng pagdurusa, karamdaman, o kahihiyan sa iyong buhay ang nag-aalinlangan kang lumapit kay Jesus nang may tapat na pananampalataya at pagsuko?
3. Paano maisasabuhay ng iyong iglesia ang banal na habag na nagpapanumbalik sa mga wasak habang tinatawag pa rin ang mga tao sa pagsisisi at pagiging alagad?
4. Sa anong mga paraan mo maaaring binabalewala ang espirituwal na digmaan o labis kang naaabala nito, sa halip na ituon ang iyong pagtitiwala kay Cristo?
5. Anong tiyak na hakbang ng pagsunod ang malinaw na magpapakita na ang pag-asa ng muling pagkabuhay, at hindi pansamantalang ginhawa, ang humuhubog sa iyong mga prayoridad sa linggong ito?

KABANATA 8: ANG MGA TURO NI JESUS TUNGKOL SA PAGIGING ALAGAD AT MISYON

PANIMULA

Tinawag ni Jesus ang mga tao sa pagiging alagad bilang Hari na inaangkin ang buong buhay, hindi bilang isang guro na nagtitipon lamang ng mga kaswal na tagahanga. Sa mga Ebanghelyo, ang pagiging alagad ay hindi isang dagdag na gawaing panrelihiyon, hindi isang gawi tuwing katapusan ng linggo, at hindi isang pribadong kagustuhan, sapagkat tinatawag ni Jesus ang mga lalaki at babae na sumunod sa Kanya nang hayagan, matuto sa Kanyang mga daan, at pasakop sa Kanyang awtoridad sa bawat bahagi ng buhay. Ang Kanyang panawagan ay mapagbiyaya dahil inaanyayahan Niya ang mga makasalanan na lumapit, at ito ay mapanghamon dahil hindi Siya tumatanggap ng hati-hating katapatan. Sinusubaybayan ng kabanatang ito ang mga turo ni Jesus tungkol sa pagsunod, halaga, paghubog ng pagkatao, at misyon upang makita ng Iglesia ang pagiging alagad bilang isang buhay na nakasentro kay Cristo sa ilalim ng paghahari ng Ama.

Ipinag-ugnay din ni Jesus ang pagiging alagad at misyon sapagkat ang kaharian ay hindi tinatanggap nang hiwalay, ito ay dinadala sa mundo sa pamamagitan ng mga taong binago. Hinuhubog Niya ang mga alagad sa pamamagitan ng Kanyang Salita, Kanyang presensya, at Kanyang

halimbawa ng pagsunod, at pagkatapos ay isinugo Niya sila bilang mga saksi na nagpapahayag ng kaharian at nagsasabuhay ng habag nito. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo na ang pagiging alagad ay lumalago sa pamamagitan ng pagsubok, pagtutuwid, at matiising paghubog, sapagkat nagtatayo si Jesus ng mga taong kayang magtiis ng pagsalungat at maglingkod nang may kabanalan. Kapag naunawaan ng mga mananampalataya ang pagiging alagad ayon sa layon ni Jesus, ang misyon ay nagiging hindi tungkol sa pagbebenta ng relihiyon kundi tungkol sa tapat na patotoo sa buhay na Panginoon na nagliligtas at naghahari.

SEKSYON 1: ANG PANAWAGAN NA SUMUNOD KAY JESUS

Ang panawagan ni Jesus na sumunod ay laging personal at may awtoridad sapagkat ang pagiging alagad ay nagsisimula sa pag-aari sa Kanya. Hindi Niya inanyayahan ang mga tao na tanggapin lamang ang mga ideya, magpatibay ng mga gawi sa moralidad, o sumali sa isang kilusan, sapagkat inanyayahan Niya silang lumapit sa Kanya, matuto mula sa Kanya, at mamuhay sa ilalim ng Kanyang paghahari. Sa mga Ebanghelyo, ang mahalagang usapin ay hindi kung pinahalagahan ng isang tao ang mga turo ni Jesus, kundi kung iiwan niya ang sariling pamamahala at magpapasakop sa awtoridad ni Cristo. Ang pagsunod kay Jesus ay nangangahulugang pagtitiwala sa Kanyang pagkakakilanlan bilang Anak at pagsunod sa Kanyang mga salita bilang Hari, at ang panawagang ito ay agad na muling inaayos ang mga prayoridad.

Hinahamon din ng panawagan ni Jesus ang palagay na maaaring manatiling neutral ang mga tao sa Kanya. Iniharap Niya ang Kanyang sarili bilang sentro ng kaharian,

na nangangahulugang ang mga tugon ay sa huli ay tugon sa Kanya, hindi sa abstraktong espirituwalidad. May mga sumunod dahil sa pag-usisa, may mga sumunod dahil sa mga himala, at may mga sumunod nang may nagsisising pananampalataya, at patuloy na nilinaw ni Jesus na ang tunay na pagsunod ay kinabibilangan ng pagtitiis, pagsunod, at pag-ibig. Ang panawagan na sumunod ay samakatuwid ay paanyaya at panawagan, sapagkat ang Hari ay mapagbiyaya at ang Hari ay Panginoon. Tinutuklas ng seksyong ito kung paano tumatawag si Jesus, kung ano ang ibig sabihin ng pagsunod, at kung paano nagsisimula ang pagiging alagad sa isang mapagpasyang pagtalikod patungo kay Cristo.

Sumunod Ka Sa Akin at ang Awtoridad na Umaangkin ng Buhay

Tinawag ni Jesus ang mga mangingisda sa pamamagitan ng pagsasabing, “Sumunod kayo sa akin,” at ang utos na ito ay nagpapakita ng pagiging alagad bilang pagpapasakop sa awtoridad ng Hari sa halip na sariling direksyong espirituwal na paghahanap. Itinala ni Marcos ang pagtawag ni Jesus kina Simon at Andres, at pagkatapos kina Santiago at Juan, at ang kanilang tugon ay agaran, na nagpapakita na ang panawagan ay may bigat na humihiling ng pagtitiwala. Hindi nag-alok si Jesus ng kasunduang may napag-usapang mga tuntunin, sapagkat ang Kanyang paghahari ay hindi pakikipagsosyo, ito ay karapat-dapat na pamamahala.

Hinahamon pa rin ng panawagan ni Jesus ang mga makabagong Kristiyano na nais si Jesus bilang tagatulong ngunit hindi bilang Panginoon. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsunod ay nagsisimula kapag kinilala ng isang tao ang awtoridad ni Jesus at tumugon nang may pagsunod kahit hindi pa nauunawaan ang bawat detalye. Hindi nito niluluwalhati ang pagiging padalos-dalos, ipinapakita nito

ang katapatan, sapagkat ang mga unang alagad ay kumilos batay sa awtoridad ng Tumawag sa kanila. Ang kanilang pag-alis ay hindi laban sa paggawa, ito ay muling inayos na pagsamba, sapagkat si Cristo ang naging bagong sentro. Ang pagiging alagad ay nananatiling pasyang ilagay si Jesus higit sa karera, kaginhawaan, at sariling pagkakakilanlan, sapagkat ang pag-angkin ng Hari ay ganap at ang Kanyang paanyaya ay buhay.

Pagkatuto Mula Kay Jesus at ang Saligang Loob ng Isang Alagad

Tinukoy ni Jesus ang pagiging alagad bilang pagkatuto mula sa Kanya, hindi lamang pagsang-ayon sa Kanya, sapagkat ang pagbabago ay nagmumula sa patuloy na pakikisalamuha sa Kanyang mga turo at sa Kanyang presensya. Itinala ni Mateo ang paanyaya ni Jesus sa mga nabibigatan na lumapit sa Kanya at matuto mula sa Kanya, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay may kasamang kapahingahan at pakikipamatok. Ang pamatok ay nangangahulugang iisang direksyon at kusang pagpapasakop, at ipinangako ni Jesus na ang Kanyang pamatok ay magaan sapagkat Siya ay maamo at mapagpakumbaba sa puso.

Itinuturo ng paanyaya ni Jesus sa Iglesia na ang pagiging alagad ay hindi hinuhubog ng kahihyan, ito ay hinuhubog ng biyayang umaakay sa pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pagkatuto mula kay Jesus ay kinabibilangan ng patuloy na pagsisisi, pagbabago ng mga gawi, at lumalalim na pagkakahawig sa Kanyang pagkatao. Ipinapakita rin nito na ang pagiging alagad ay may kaugnayan, sapagkat hindi lamang ito pagbabasa ng mga salita, ito ay pagtitiwala sa isang Persona, at hinuhubog ni Jesus ang mga alagad sa pamamagitan ng pakikipag-ugnayan sa Kanya. Ang mga

napapagod ay hindi pinawawalan sa pagsunod, sila ay pinalalakas para sa pagsunod, sapagkat nagbibigay si Cristo ng kapahingahang nagbubuhay ng kaluluwa. Ang pagsunod kay Jesus ay samakatuwid ay kinabibilangan ng disiplinadong pagkatuto na nagbubunga ng kababaang-loob, katatagan, at masayang pagpapasakop sa ilalim ng paghahari ng Ama.

Ang Panawagan sa Pamamagitan ng Salita at ang Kahalagahan ng Pakikinig

Binigyang-diin ni Jesus na ang tunay na mga alagad ay yaong mga nakikinig sa Salita ng Diyos at isinasagawa ito, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay sinusukat sa pamamagitan ng pagsunod at hindi sa lapit sa gawaing panrelihiyon. Itinala ni Lucas ang tugon ni Jesus sa isang pahayag tungkol sa Kanyang pamilya sa pagsasabing ang Kanyang ina at mga kapatid ay yaong mga nakikinig sa Salita ng Diyos at ginagawa ito. Hindi Niya hinahamak ang Kanyang pamilyang panlupa, tinutukoy Niya ang bagong pamayanang nabuo sa pamamagitan ng katapatan sa Kanya sa masunuring pakikinig.

Hinahamon ng pahayag ni Jesus ang espirituwal na pagiging pamilyar na pumapalit sa pagsunod sa pamamagitan ng kaugnayang panrelihiyon. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagdalo sa simbahan, wikang Kristiyano, at kaalamang teolohikal ay maaaring umiral kasama ng pagsuway kung ang pakikinig ay hindi nagiging pagpapasakop. Pinapalakas din nito ang loob ng mga mananampalatayang nakakaramdam na sila ay hindi mahalaga, sapagkat ang tanda ng pag-aari ay hindi katayuan, kaloob, o entablado, ito ay masunuring pakikinig na dumadaloy mula sa pagtitiwala kay Jesus. Nagiging mas malusog ang Iglesia kapag tinatrato nito ang Salita bilang tinig ng Hari na humuhubog ng mga tunay na pasya, hindi

bilang inspirasyong nasa likuran lamang. Nagsisimula ang pagsunod kay Jesus sa pakikinig, at pinatutunayan ng pakikinig ang sarili nito sa pamamagitan ng pagsasabuhay, sapagkat ang pagiging alagad ay isinasabuhay na pagpapasakop kay Cristo.

Pag-iwan sa Sariling Pamamahala at ang Panawagan sa Pagsisisi

Tinawag ni Jesus ang mga tao na magsisi at maniwala sa mabuting balita sapagkat ang pagsunod sa Kanya ay nangangailangan ng mapagpasyang pagputol sa sariling pamamahala. Itinala ni Marcos ang pagpapahayag ni Jesus na ang kaharian ng Diyos ay malapit na at ang Kanyang panawagan sa pagsisisi at pananampalataya. Ang pagsisisi ay pagtalikod sa kasalanan at sa sariling awtoridad, at ang pananampalataya ay pagtitiwala kay Jesus bilang Hari na nagdadala ng paghahari ng Diyos.

Nanatiling mahalaga ang panawagan ni Jesus sa pagsisisi sapagkat madalas ituring ng makabagong kultura ang pagsisisi bilang negatibo sa halip na bilang habag. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsisisi ay hindi pagkondena sa sarili, ito ay pagpapasakop na nagbubukas ng pintuan sa buhay sa ilalim ng Diyos. Kung walang pagsisisi, ang pagiging alagad ay nagiging pagsasaayos ng asal na walang pagsamba, at bumabagsak ito sa pagkukunwari o kawalan ng pag-asa. Tinatawag ng awtoridad ni Jesus ang mga tao palayo sa lihim na kasalanan at pampublikong palabas na panrelihiyon, sapagkat nais Niya ang buong pusong katapatan. Ang pagsunod kay Jesus ay samakatuwid ay patuloy na buhay ng pagsisisi, sapagkat patuloy na inilalantad ng Hari ang mga diyus-diyosan at inaanyayahan ang mas malalim na pagpapasakop.

Pag-ibig Kay Jesus Higit sa Lahat at ang Unahin ang Katapatan

Itinuro ni Jesus na ang pagsunod sa Kanya ay nangangailangan ng pag-ibig sa Kanya higit pa sa kahit na pinakamarangal na ugnayang pantao, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay sa huli ay tungkol sa pagsamba. Itinala ni Mateo ang sinabi ni Jesus na ang sinumang umiibig sa ama o ina nang higit sa Kanya ay hindi karapat-dapat sa Kanya, at gayundin sa anak na lalaki o babae. Hindi iniuutos ni Jesus ang kawalan ng pag-ibig, itinatag Niya ang wastong kaayusan ng pag-ibig, sapagkat ang bawat ibang pag-ibig ay dapat pasakop sa katapatan sa Hari.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang mga mananampalatayang nais panatilihin si Jesus bilang isa lamang sa maraming prayoridad sa halip na bilang nagtatakdang sentro. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga alagad na makita na kapag hindi inuuna si Jesus, ang pamilya ay nagiging diyus-diyosan, ang tagumpay ay nagiging diyus-diyosan, at maging ang ministryo ay maaaring maging diyus-diyosan. Ang pag-ibig kay Jesus nang una ay talagang nagpoprotekta sa ibang mga ugnayan sapagkat ginagawa nitong mas tapat, hindi mapag-angkin, at mas handang magsakripisyo ang pag-ibig. Inihahanda rin ng turong ito ang mga alagad sa presyon, sapagkat ang katapatan kay Cristo ay kung minsan ay magdudulot ng tensyon, at tinatawag iyon ni Jesus nang hayagan. Ang pagsunod kay Jesus ay nangangahulugang Siya ang may unang karapatan sa puso, at ang karapatang iyon ay habag sapagkat Siya lamang ang Panginoong nagbibigay-buhay.

SEKSYON 2: ANG HALAGA NG PAGIGING ALAGAD

Itinuro ni Jesus ang halaga ng pagiging alagad sapagkat tumatanggi Siya na akitin ang mga tao sa pamamagitan ng mga ilusyon. Tinanggap Niya ang mga tao, subalit malinaw din Niyang ipinaliwanag na ang landas ng pagsunod sa Kanya ay may kasamang sakripisyo, pagtanggap, at patuloy na pagpapasakop. Ang kaharian ay isang kaloob, ngunit hindi ito mura, sapagkat hinihingi nito ang pagtalikod sa sariling pamamahala at ang pagtanggap sa paghahari ni Cristo sa mga tunay na pasya sa buhay. Ang awtoridad ni Jesus dito ay may habag, sapagkat ang tapat na babala ay nagpoprotekta sa mga tao mula sa mababaw na sigasig na bumabagsak sa ilalim ng pagsubok, at mula sa relihiyong nangangako ng kaginhawaan na walang pagsunod.

Inilagay din ni Jesus ang halaga bilang usapin ng pagkakakilanlan at katapatan, sapagkat ang pagiging alagad ay hindi serye ng paminsan-minsang sakripisyo, ito ay isang buong-orientasyong pamumuhay. Tinatawag Niya ang mga alagad na pasanin ang krus, isuko ang buhay upang matagpuan ito, at piliin Siya higit sa kaginhawaan at katiyakan, sapagkat ang Kanyang misyon ay hugis-krus. Ang mahal na pagiging alagad ay hindi landas upang makamit ang kaligtasan, ito ay patunay na pinahahalagahan ng isang tao si Cristo at ang Kanyang kaharian higit sa lahat ng kalabang kayamanan. Sinusuri ng seksyong ito ang mga panawagan ni Jesus tungkol sa pagtanggap sa sarili, ang krus, pagbibilang ng halaga, at ang panganib ng pagkamit ng sanlibutan kapalit ng kaluluwa.

Pagpapasan ng Krus at ang Kamatayan ng Sariling Pamamahala

Iniutos ni Jesus sa Kanyang mga alagad na tanggihan ang sarili, pasanin ang kanilang krus, at sumunod sa Kanya, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay kinabibilangan ng pagkamatay ng makasariling kontrol. Itinala ni Marcos ang

pahayag na ito ni Jesus matapos Niyang ihayag ang Kanyang darating na pagdurusa, na nagpapakita na ang landas ng alagad ay salamin ng landas ng Guro. Ang krus sa kontekstong iyon ay hindi simpleng abalang hindi kanais-nais, ito ay kahandaang magdusa ng pagkawala at pagtanggì sa halip na talikuran ang katapatan kay Cristo.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang mga anyo ng Kristiyanismo na nangangako ng kasaganaan nang walang pagpapasakop. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagtanggì sa sarili ay hindi pagkamuhi sa sarili, ito ay pagtanggìng sambahin ang sarili, sapagkat ang pagsamba ay para sa Diyos lamang. Ang pagpapasan ng krus ay nangangahulugang pagtanggap sa pagsunod kahit ito ay may kapalit sa reputasyon, kaginhawaan, o kaligtasan, sapagkat ang awtoridad ng Hari ay higit sa pagsang-ayon ng tao. Pinapalakas din nito ang loob ng mga mananampalatayang nagdurusa dahil sa katapatan, sapagkat inilalagay nito ang pagdurusa bilang pakikibahagi sa misyon ni Cristo, hindi bilang pagtalikod ng Diyos. Ang alagad ay sumusunod sa ipinakong Panginoon, at ang krus ang humuhubog sa inaasahan, mga prayoridad, at pagtitiis ng alagad.

Pagkawala ng Buhay Upang Matagpuan Ito at ang Kabalintunaan ng Kaharian

Itinuro ni Jesus na ang sinumang nagnanais iligtas ang kanyang buhay ay mawawalan nito, ngunit ang sinumang mawalan ng buhay alang-alang sa Kanya at sa ebanghelyo ay makapagligtas nito, na nagpapakita ng kabalintunaan ng kaharian. Iniharap ni Marcos ang turong ito bilang tuwirang implikasyon ng krus, na nagpapakita na ang pag-iingat sa sarili bilang pinakamataas na layunin ay humahantong sa espirituwal na pagkawala, samantalang ang pagpapasakop kay Cristo ay humahantong sa tunay na

buhay. Hindi niroromantisa ni Jesus ang pagdurusa, binabago Niya ang kahulugan ng buhay, sapagkat ang buhay ay matatagpuan sa pag-aari sa Kanya.

Hinahamon ng kabalintunaan ni Jesus ang mga mananampalatayang sumusukat ng buhay ayon sa kaginhawaan at kontrol. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga alagad na makita na ang pag-iingat sa sarili na hinihimok ng takot ay maaaring maging praktikal na pagtangi kay Cristo, sapagkat itinatakda nito ang kaligtasan bilang panginoon. Ang pagkawala ng buhay ay kinabibilangan ng pagsuko sa pangangailangang kontrolin ang mga resulta at sa pagnanais na purihin, sapagkat madalas hinuhubog ng mga hangaring ito ang mga pasya higit kaysa pagsunod. Gayunman, ang pangako ay totoo, sapagkat hindi tinatawag ni Jesus ang mga alagad sa kawalan, tinatawag Niya sila sa buhay na nakaugat sa paghahari ng Diyos. Kapag ang mga mananampalataya ay sumusuko alang-alang kay Cristo, natatagpuan nila ang katatagan, kagalakan, at layunin na hindi kayang likhain ng sariling pamamahala.

Pagbibilang ng Halaga at ang Pagtangi sa Mababaw na Sigasig

Nagbabala si Jesus na ang mga alagad ay dapat magbilang ng halaga, gamit ang mga larawan ng pagtatayo ng tore at pakikidigma, na nagpapakita na ang pagsunod sa Kanya ay nangangailangan ng mahinahong pagsusuri at hindi padalus-dalos na damdamin. Itinala ni Lucas ang sinabi ni Jesus na ang sinumang hindi magpasan ng kanyang krus at sumunod sa Kanya ay hindi maaaring maging Kanyang alagad, at pagkatapos ay hinikayat Niya ang pagninilay kung matatapos ba ng isang tao ang kanyang sinimulan. Hindi pinanghihinaan ni Jesus ng loob ang pagiging alagad,

ipinipilit Niya ang pagiging makatotohanan sapagkat hindi Siya ituturing bilang pansamantalang eksperimento.

Ang turo ni Jesus ay mapagpastol sapagkat pinoprotektahan nito ang Iglesia mula sa kulturang mabilis magsimula at mabilis sumuko. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagtitiyaga ay tanda ng tunay na pananampalataya, hindi dahil kinikita ng mga alagad ang kaligtasan sa pamamagitan ng pagtitiis, kundi dahil ipinapakita ng pagtitiis ang tunay na katapatan. Ang pagbibilang ng halaga ay tumutulung din sa mga mananampalataya na maunawaan ang paghihirap, sapagkat kapag dumating ang kahirapan, mas hindi nila iisiping bigo ang Diyos. Tinatawag ni Jesus ang matatag na paninindigan sapagkat ang kaharian ay pangwakas, at ang pangwakas na katapatan ay hindi maaaring pabaya. Ang pagiging alagad ay nagsisimula sa tapat na pagsusuri, ngunit nagpapatuloy ito sa patuloy na pag-asa kay Cristo, sapagkat ang Hari lamang ang makapagpapanatili ng katapatan ng alagad.

Ang Panganib ng Pagkamit ng Sanlibutan at Pagkawala ng Kaluluwa

Tinanong ni Jesus kung ano ang pakinabang ng makamit ang buong sanlibutan ngunit mawala ang kaluluwa, na nagpapakita na ang espirituwal na pagkawala ay maaaring mangyari kahit sa gitna ng panlabas na tagumpay. Inilalantad ng babalang ito ang kasinungalingan na ang tagumpay, kayamanan, at pagsang-ayon ay maaaring bumawi sa pagkakahiwalay sa Diyos. Itinala ni Marcos ang paggamit ni Jesus ng tanong na ito upang harapin ang mga pagpapahalaga ng sanlibutan, sapagkat ang sanlibutan ay nag-aalok ng pansamantalang gantimpala habang tahimik na winawasak ang panloob na buhay.

Ang babala ni Jesus ay lubhang mahalaga sapagkat maraming tao ang bumubuo ng buhay sa paligid ng karera, imahe, at katiyakan habang ipinapalagay na maaaring manatiling maliit na bahagi lamang ang pananampalataya. Dapat ituro ng mga pastor ang pagsusuri ng mga pasya ayon sa walang hanggan, sapagkat ang kaluluwa ay hindi pinoprotektahan ng kaginhawaan at hindi maaaring tubusin ng katayuan. Nangangahulugan din ito na dapat pangalanan ng pagiging alagad ang mga diyus-diyosan nang malinaw, kabilang ang konsumerismo, kompromisong seksuwal, at paghahangad ng kapangyarihan, sapagkat nangangako ang mga diyus-diyosan ng buhay ngunit naghahatid ng kawalan. Tinatawag ni Jesus ang Kanyang mga tao na piliin ang nananatili, sapagkat Siya lamang ang makapagliligtas ng kaluluwa. Ang halaga ng pagiging alagad ay totoo, subalit ang halaga ng pagtangga sa pagiging alagad ay higit na malaki, sapagkat ang pagkawala kay Cristo ay pagkawala ng buhay.

Hindi Hating Katapatan at ang Pagtalikod sa mga Karibal na Pag-angkin

Itinuro ni Jesus na ang mga alagad ay dapat talikuran ang lahat ng kanilang tinataglay upang maging Kanyang alagad, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay kinabibilangan ng pagsuko ng pagmamay-ari, hindi lamang pagsuko ng ilang gawi. Binibigyang-diin ng wika ni Lucas na ang mga ari-arian, mga plano, at mga pag-angkin ay dapat pasakop sa paghahari ni Cristo. Hindi itinuturo ni Jesus ang kahirapan bilang pangkalahatang tuntunin, itinuturo Niya na walang maaaring manatiling hindi naaabot, sapagkat ang mga bahaging hindi naaabot ay nagiging mga lihim na diyus-diyosan.

Hinahamon ng kahilingan ni Jesus ang mga mananampalatayang nais sumunod habang pinananatili ang

pribadong sulok ng awtonomiya. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga alagad na magsanay ng katiwalahan na nagpapahayag na si Jesus ay Panginoon ng salapi, oras, mga ugnayan, at mga ambisyon. Ang pagtalikod ay hindi pagtanggì sa mga nilikhang mabuti, ito ay pagtanggì sa pagsamba sa mga nilikhang mabuti, sapagkat ang pagsamba ay para sa Ama lamang. Pinapalaya rin ng turong ito ang mga mananampalataya, sapagkat kapag si Jesus ang Panginoon, ang mga ari-arian ay nagiging mga kasangkapan ng pag-ibig sa halip na mga pasaning puno ng pagkabalisa. Ang pagiging alagad ay hindi hating katapatan sapagkat hindi ibinabahagi ni Jesus ang Kanyang trono, at ito ay habag sapagkat ang mga karibal na panginoon ay laging nang-aalipin.

SEKSYON 3: ANG PAGHUBOG NG UGALING PANGKAHARIAN

Hindi lamang nagtalaga si Jesus ng mga gawain, hinubog Niya ang ugali, sapagkat ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng mga taong ang panloob na buhay ay sumasalamin sa kabanalan at habag ng Ama. Ang pagiging alagad ay hindi lamang panlabas na paglilingkod, ito ay pagiging isang taong kayang dalhin ang misyon ni Cristo nang hindi ito sinisira. Itinuro ni Jesus ang pagpapakumbaba, pagpapatawad, pananalangin, at pagsunod, at isinabuhay Niya ang mga ito sa Kanyang sariling buhay, na nagpapakita na ang ugaling pangkaharian ay hinuhubog sa pakikipag-ugnayan sa Ama at pagpapasakop sa Anak. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo na paulit-ulit na itinuwid ni Jesus ang Kanyang mga alagad sapagkat ang paghubog ay gawaing nangangailangan ng pagtitiyaga, at ang Hari ay tapat sa paghubog ng Kanyang bayan.

Hinubog din ni Jesus ang ugaling pangkaharian sa pamamagitan ng pagharap sa mga panloob na motibo na sumisira sa pag-ibig, kabilang ang pagmamataas, inggit, ambisyon, at takot. Maraming alagad ang nagnanais ng misyon nang walang pagbabago, subalit iginiit ni Jesus na ang misyon ay dapat dumaloy mula sa ugali, sapagkat ang sirang puso ay babaluktot sa paglilingkod tungo sa pagpapalaganap ng sarili. Ang ugaling pangkaharian ay hindi moralismo, ito ay pagkakahawig kay Cristo, at ang pagkakahawig kay Cristo ay nalilikha sa pamamagitan ng pagpapasakop, pagsisisi, at patuloy na pagkatuto mula kay Jesus. Sinusuri ng seksyong ito kung paano hinuhubog ni Jesus ang pagpapakumbaba, pagpapatawad, tapat na pag-asa, at paglilingkod upang ang mga alagad ay mabuhay bilang mga mamamayan ng paghahari ng Diyos.

Pagpapakumbaba at ang Kadakilaang Muling Tinukoy ng Hari

Muling tinukoy ni Jesus ang kadakilaan sa pamamagitan ng pagtuturo na ang pinakadakila ay ang nagiging tulad ng isang bata, na nagpapakita na ang pagpapakumbaba ay hindi opsyonal, ito ang tindig ng mga mamamayan ng kaharian. Itinala ni Mateo ang paglalagay ni Jesus ng isang bata sa gitna ng mga alagad at ang Kanyang pahayag na kung hindi sila magbabago at maging tulad ng maliliit na bata, hindi sila makapapasok sa kaharian. Ang punto ay hindi pagiging musmos, ito ay pag-asa, kahandaang matuto, at kalayaan mula sa pagkahumaling sa katayuan.

Hinahamon ng muling pagtukoy ni Jesus ang mga kultura ng iglesia na nagbibigay gantimpala sa pagiging lantad, impluwensiya, at kontrol. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagpapakumbaba ay espirituwal na pananggalang, sapagkat ang pagmamataas ay ginagawang hindi matuwid at mapanganib ang isang tao. Pinatitibay din ng

pagpapakumbaba ang pagkakaisa, sapagkat ang mga mapagkumbaba ay kayang magpahayag ng kasalanan, tumanggap ng payo, at magdiwang sa tagumpay ng iba nang walang inggit. Hinuhubog ni Jesus ang pagpapakumbaba hindi sa pamamagitan ng pagpuri sa kawalan ng tiwala sa sarili, kundi sa pagtawag sa mga alagad na magtiwala sa Ama sa halip na mang-agaw ng katanyagan. Ang kadakilaan sa kaharian ay sinusukat sa pagkakahawig kay Cristo, at ang kadakilaan ni Cristo ay nahahayag sa masunuring pag-ibig, hindi sa mapang-aping kapangyarihan.

Pagpapatawad at ang Habag na Nagpapanatili ng Pamayanan

Itinuro ni Jesus ang pagpapatawad sapagkat ang kaharian ay isang pinagkasundong pamayanan, at ang hindi napagkasunduang kapaitan ay kalauna'y lalason sa pagsamba at misyon. Itinala ni Mateo ang sinabi ni Jesus kay Pedro na magpatawad hindi lamang pitong beses kundi pitumpu't pitong beses, na binibigyang-diin na ang pagpapatawad ay tindig ng puso, hindi bihirang gawain. Hindi minamaliit ni Jesus ang katarungan, iniutos Niya ang habag sapagkat ang Kanyang mga alagad ay mga taong tumanggap ng habag at kaya dapat magbigay nito.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang mga mananampalatayang itinuturing ang sama ng loob bilang makatarungang pagprotekta sa sarili. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagpapatawad ay hindi pagtangga sa pinsala, ito ay pagsuko ng paghihiganti sa Diyos at pagpiling hangarin ang tunay na ikabubuti ng kapwa. Ang pagpapatawad ay nangangailangan din ng karunungan at kung minsan ay mga hangganan, subalit ang tindig ng puso ay dapat manatiling mahabagin at hindi mapaghiiganti. Pinoprotektahan ng turong ito ang mga iglesia mula sa

pagkakawatak-watak sapagkat ang misyon ay hindi uunlad kung ang galit ay iniingatan. Hinuhubog ni Jesus ang Kanyang bayan na magpatawad sapagkat Siya mismo ay nagpatawad sa halaga ng Kanyang buhay, at ang Kanyang krus ang pinagmulan at huwaran ng habag ng kaharian.

Mapanalangin Pag-asa at ang Buhay ng Nananalig na Pananatili

Itinuro ni Jesus sa mga alagad ang patuloy na pananalangin sapagkat ang misyon na walang pag-asa sa Diyos ay nagiging pagmamataas at kalauna'y pagbagsak. Itinala ni Lucas ang pagtuturo ni Jesus sa pamamagitan ng isang talinghaga tungkol sa matiyagang pananalangin, na hinihikayat ang mga tao na laging manalangin at huwag sumuko, na nagpapakita na ang pagtitiyaga sa pananalangin ay sumasalamin sa pagtitiwala sa kabutihan ng Ama. Hinuhubog ni Jesus ang mga alagad na umasa sa Diyos sa halip na sa mabilis na solusyon sapagkat ang pag-asa ay pagsamba at sapagkat ang Ama ay nalulugod na tumugon nang may karunungan.

Hinuhubog din ng huwaran ni Jesus sa pananalangin ang ugaling pangkaharian sapagkat sinasanay nito ang puso na ipasakop ang mga hangarin sa kalooban ng Ama. Dapat ituro ng mga pastor na ang pananalangin ay hindi pagmamanihala ng mga kinalabasan, ito ay pakikiayon sa paghahari ng Diyos at pagtanggap ng lakas upang sumunod. Pinipino rin ng patuloy na pananalangin ang mga motibo sapagkat sa paglipas ng panahon ay inihahayag nito kung ang isang tao ay naghahanap sa Diyos o naghahanap lamang ng ginhawa. Nagiging mas matatag ang pagiging alagad kapag natututo ang mga mananampalataya na manalangin sa gitna ng pagkaantala nang walang kapaitan, sapagkat ang pagkaantala ay maaaring magpalalim ng

pagtitiwala sa halip na sirain ito. Hinuhubog ni Jesus ang mga alagad na nananalangin sapagkat pinananatiling malambot, mapagkumbaba, at masunurin ang puso sa ilalim ng Hari.

Paglilingkod at Pamumuno Bilang Mapag-alay na Pag-aalaga

Itinuro ni Jesus na ang pamumuno sa Kanyang kaharian ay paglilingkod, at inugat Niya ang turong ito sa Kanyang sariling misyon na maglingkod at ibigay ang Kanyang buhay. Itinala ni Marcos ang sinabi ni Jesus na ang sinumang nagnanais maging dakila ay dapat maging lingkod, at ang sinumang nagnanais mauna ay dapat maging alipin ng lahat. Pagkatapos ay itinuro Niya ang Kanyang sarili bilang Anak ng Tao na dumating hindi upang paglingkuran kundi upang maglingkod at ibigay ang Kanyang buhay bilang pantubos, na nangangahulugang kabayaran nagliligtas sa iba.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang pamumunong naghahanap ng entablado, palakpakan, at kontrol. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga pinuno na tingnan ang awtoridad bilang pananagutang mag-alaga sa iba sa halip na karapatang parangalan. Pinoprotektahan din ng paglilingkod ang iglesia mula sa pang-aabuso sapagkat inilalagay nito ang pamumuno bilang sakripisyo ayon sa halimbawa ni Cristo. Ang turong ito ay hindi laban sa pamumuno, ito ay laban sa makasariling pamumuno, sapagkat ang Hari ay namumuno sa pamamagitan ng banal na pag-ibig at may kabayaran pagsunod. Kapag tinanggap ng mga alagad ang paglilingkod, nagiging kapani-paniwala ang misyon, sapagkat ang iglesia ay nagsisimulang magmukhang tulad ng Cristong ipinahahayag nito.

Pagsunod Bilang Pag-ibig at ang Hugis ng Katapatan

Itinuro ni Jesus na ang pag-ibig ay nahahayag sa pagsunod, at ikinabit Niya ang pagsunod sa nananatiling ugnayan sa Kanya. Itinala ni Juan ang sinabi ni Jesus na ang mga tumutupad sa Kanyang mga utos ang siyang umiibig sa Kanya, at ipinangako Niya na iibigin sila ng Ama at ipakikilala Niya ang Kanyang sarili sa kanila. Hindi ito kaligtasan sa pamamagitan ng gawa, ito ay bunga ng tunay na pagiging alagad, kung saan ang pananampalataya ay nagbubunga ng pagsunod sapagkat pinahahalagahan ng puso si Cristo.

Pinoprotektahan ng turo ni Jesus ang mga mananampalataya mula sa paghihiwalay ng espirituwalidad at etika. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsunod ay hindi legalismo kapag ito ay dumadaloy mula sa pag-ibig, at hindi ito opsyonal kapag si Jesus ang Panginoon. Pinatitibay din ng pagsunod ang katiyakan sapagkat ipinapakita nito na ang pananampalataya ay totoo at hindi lamang pananalita. Gayunman, ang pagsunod ay dapat manatiling nakasentro kay Cristo sapagkat ang layunin ay hindi moral na pag-angat, ito ay pagkakahawig kay Jesus at kagalakan sa Ama. Ang pagiging alagad ay pag-ibig na sumusunod, at ang pagsunod na iyon ay nagiging malinaw na patotoo na ang paghahari ng Hari ay humawak na sa isang buhay.

SEKSYON 4: ANG MISYON NG MGA ALAGAD

Hinubog ni Jesus ang mga alagad upang sila ay isugo, sapagkat ang kaharian ay hindi pribadong kanlungan kundi pampublikong pahayag na dinadala sa pamamagitan ng

mga saksi. Tinawag Niya silang ipahayag ang mabuting balita, ipakita ang habag, at anyayahan ang mga tao sa pagsisisi at pananampalataya. Ang misyon ay hindi lamang isang programa, ito ay bunga ng katapatan kay Cristo at pakikibahagi sa Kanyang gawaing nagliligtas. Ang awtoridad ni Jesus ang pundasyon ng misyon sapagkat ang mga alagad ay hindi isinugo gamit ang sarili nilang ideya kundi dala ang Kanyang mensahe at Kanyang kapangyarihan, at ang pagiging mabisa nila ay nakasalalay sa tapat na pagpapasakop at hindi sa karisma.

Itinuro rin ni Jesus na ang misyon ay may kasamang pagtutol, pagtitiyaga, at pag-asa sa Espiritu, sapagkat ang mundong tumututol sa Hari ay tututol din sa Kanyang mga saksi. Gayunman, ipinangako ni Jesus ang Kanyang presensya at kapayapaan, na nagpapakita na ang misyon ay pinananatili ng patuloy na pakikipag-ugnayan sa Kanya. Ang iglesia ay hindi isinugo upang manalo ng papuri ng kultura kundi upang magpatotoo nang tapat tungkol kay Cristo sa pamamagitan ng salita at buhay. Sinusuri ng seksyong ito ang pagpapadala ni Jesus, ang Kanyang mga tagubilin tungkol sa pag-asa at pagpapahayag, at ang Kanyang pangako ng presensya na nagpapatibay sa misyon hanggang sa wakas.

Isinugo upang Magpahayag at Magpagaling sa Ialim ng Awtoridad ni Cristo

Isinugo ni Jesus ang Labindalawa upang ipangaral ang kaharian at magpagaling, na nagpapakita na ang misyon ay kinabibilangan ng pahayag at mahabaging gawa. Itinala ni Lucas na ibinigay ni Jesus sa kanila ang kapangyarihan at awtoridad laban sa mga demonyo at upang magpagaling ng mga sakit, at isinugo Niya sila upang ipahayag ang kaharian ng Diyos at pagalingin ang maysakit. Ipinapakita nito na ang misyon ay hindi lamang pananalita, ito ay

patotoo ng kaharian na ipinahahayag sa pamamagitan ng mensahe at habag.

Itinuturo ng pagpapadala ni Jesus sa iglesia na ang misyon ay dapat manatiling nakasentro kay Cristo at hindi sa personalidad. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na unahin ang mensahe ng ebanghelyo habang isinasabuhay ang kongkretong habag na sumasalamin sa puso ng Hari. Nangangailangan din ito ng pagpapakumbaba sapagkat ang kapangyarihan ay kay Cristo, at ang mga saksi ay mga lingkod at hindi mga tanyag. Ang awtoridad ni Jesus ang nag-iingat sa misyon mula sa takot sapagkat ang mga alagad ay hindi isinugo nang nag-iisa kundi sa ilalim ng utos ng Hari. Nagiging tapat ang misyon kapag tinatanggihan ng iglesia ang paghihiwalay ng katotohanan at pag-ibig, sapagkat ipinangaral at pinagaling ni Jesus ang iisang patotoo ng paghahari ng Ama.

Pag-asa, Kasimplehan, at Pagtitiwala sa Ama

Inutusan ni Jesus ang Kanyang mga alagad na maglakbay nang payak, na nagtuturo na ang misyon ay pinananatili ng pagtitiwala sa Ama at hindi ng kontrol na galing sa sarili. Itinala ni Lucas ang sinabi ni Jesus na huwag silang magdala ng labis na kagamitan, na binibigyang-diin na ang kanilang pansin ay dapat manatili sa pagsunod at ang Diyos ang maglalaan sa pamamagitan ng mga pusong bukas. Ipinahahayag ng tagubiling ito na ang misyon ay maaaring mahadlangan ng pagkolekta na dulot ng takot at na ang pananampalataya ay nahahayag sa kasimplehan at pagtitiwala.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang makabagong paglilingkod na inaakalang ang bisa ay nangangailangan ng patuloy na pag-iipon, walang katapusang kagamitan, o pamamahala ng

imahe. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya ang matalinong pagpapalano habang tinatanggi ang pagsamba sa paghahanda bilang sukdulang seguridad. Nililina din ng kasimplehan ang mga prayoridad sapagkat ang misyon ay nangangailangan ng pagiging mapagmatyag sa mga tao, mapanalanging pag-asa, at tapang na ipahayag ang ebanghelyo. Hinuhubog ng ganitong tindig ang mga alagad na tanggapin ang pagtanggap nang walang pagkataranta at tanggapin ang pagtanggap nang walang pag-aangkin. Hinuhubog ni Jesus ang mga misyonerong nagtitiwala sa Ama sapagkat ang misyon ay hindi pinopondohan ng kumpiyansa sa sarili kundi pagsunod sa ilalim ng banal na pag-aaruga.

Patotoo sa Lahat ng mga Bansa at ang Pandaigdigang Saklaw ng Kaharian

Inatasan ni Jesus ang Kanyang mga alagad na gumawa ng mga alagad mula sa lahat ng mga bansa, na inugat ang misyon sa Kanyang awtoridad at ipinangako ang Kanyang presensya. Itinala ni Mateo ang sinabi ni Jesus na ang lahat ng awtoridad sa langit at sa lupa ay ibinigay sa Kanya, kaya sila ay dapat humayo, gumawa ng mga alagad, magbautismo, at magturo ng pagsunod sa Kanyang mga utos. Ang misyon ay nakaugat sa pandaigdigang awtoridad ni Cristo at nakatuon sa paghubog ng masunuring mga tagasunod at hindi lamang mga nagpasya.

Hinuhubog ng atas ni Jesus ang pagkakakilanlan ng iglesia sapagkat ipinapakita nito na ang misyon ay hindi opsyonal kundi tuwirang bunga ng paghahari ni Cristo. Dapat ituro ng mga pastor na ang paggawa ng mga alagad ay kinabibilangan ng pagtuturo ng pagsunod, na nangangailangan ng pagtitiyaga, pamayanan, at malalim na paghubog at hindi mababaw na pagdedesisyon. Pinananatili rin ng pangako ng presensya ni Jesus ang misyon sapagkat

ang iglesia ay hindi umaasa sa sariling lakas kundi namumuhay sa ilalim ng patuloy na paglapit ng Hari. Inaanyayahan ng atas na ito ang mga mananampalataya na lumampas sa hangganan ng tribo at lokal na kaghinawaan sapagkat si Jesus ay Panginoon ng lahat ng mga tao. Ang misyon ay pandaigdigang sapagkat ang kaharian ay pandaigdigang, at ang pagiging alagad ang paraan kung paano lumalawak ang paghahari ni Cristo sa pamamagitan ng tapat na patotoo.

Pinapalakas ng Espiritu ang mga Saksi at ang Tapang na Magsalita

Ipinangako ni Jesus ang kapangyarihan sa pamamagitan ng Banal na Espiritu upang ang mga alagad ay maging Kanyang mga saksi, na nagpapakita na ang misyon ay imposible kung walang banal na pagpapalakas. Itinala sa Mga Gawa na sinabi ni Jesus na tatanggap sila ng kapangyarihan kapag dumating sa kanila ang Banal na Espiritu, at sila ay magiging mga saksi sa Jerusalem, Judea, Samaria, at hanggang sa dulo ng lupa. Inilalarawan nito ang misyon bilang patotoong pinapagana ng Espiritu tungkol kay Cristo at hindi lamang panghihikayat ng tao.

Itinuturo ng pangako ni Jesus sa iglesia na umasa sa Diyos sa halip na sa estratehiya bilang sukdulan. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na hanapin ang tapang, karunungan, at pag-ibig ng Espiritu sapagkat ang patotoo ay nangangailangan ng katotohanan at katatagan sa ilalim ng presyon. Nangangahulugan din ito na ang misyon ay may kasamang pagdurusa sapagkat ang mga saksi ay madalas humaharap sa pagtangga, subalit pinalalakas ng Espiritu ang pagtitiyaga. Pinoprotektahan ng kapangyarihan ng Espiritu ang mga mananampalataya mula sa takot na katahimikan at mula sa kalupitan sapagkat ang Espiritu ay nagbubunga ng tapang na may ugaling tulad ni Cristo.

Isinusugo ni Jesus ang Kanyang bayan bilang mga saksi, at inihahanda sila ng Espiritu upang magpatotoo nang tapat, sapagkat ang kaharian ay sumusulong sa pamamagitan ng Salitang dinadala ng pamayanang hinubog ng Espiritu.

Misyong Hinuhubog ng Pag-ibig at ang Kredibilidad ng Pagsunod

Itinuro ni Jesus na ang pag-ibig sa isa't isa ng mga alagad ang magiging malinaw na patotoo, na nagpapakita na ang misyon ay kinabibilangan ng nakikitang buhay ng pamayanan. Itinala ni Juan ang sinabi ni Jesus na makikilala ng lahat na sila ay Kanyang mga alagad kung sila ay may pag-ibig sa isa't isa. Ang pag-ibig na ito ay hindi damdamin lamang, ito ay mapag-alay na paninindigan na sumasalamin sa sariling pag-ibig ni Cristo at nagpapakita na ang paghahari ng Ama ay lumikha ng bagong uri ng bayan.

Hinahamon ng turo ni Jesus ang mga iglesia na ipinahahayag ang ebanghelyo habang pinahihintulutan ang alitan, pagkakahati, at pagmamataas. Dapat idiin ng mga pastor na ang pag-ibig ay hindi kapalit ng katotohanan, ito ang isinasabuhay na anyo ng katotohanan at nagbibigay kredibilidad sa patotoo. Kapag ang mga alagad ay nagpapatawad, naglilingkod, at nagdadala ng mga pasanin ng isa't isa, nakikita ng mundo ang pamayanang hinubog ng ibang Hari. Pinananatili rin ng pag-ibig ang misyon sa loob sapagkat lumilikha ito ng pagkakaisa, at ang pagkakaisa ay nagpapatibay sa pagtitiyaga sa kahirapan. Isinusugo ni Jesus ang mga alagad upang magsalita, subalit tinatawag din Niya silang mamuhay sa paraang ginagawang kapanipaniwala ang mensahe, sapagkat ang misyon ng kaharian ay dinadala sa pamamagitan ng ugaling pangkaharian.

TATLONG PARAAN UPANG IAPLAY ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Bumuo ng mga Landas ng Pagiging Alagad na Nangangailangan ng Pagsunod at Hindi Lamang Pagdalo

Tinukoy ni Jesus ang mga alagad bilang mga nakikinig sa Salita ng Diyos at isinasagawa ito, na nangangahulugang ang mga iglesia ay dapat magdisenyo ng mga landas na humahantong sa aktuwal na pagsunod. Maraming kongregasyon ang sumusukat ng pagiging ganap sa pamamagitan ng pagdalo, pakikilahok, o kaalaman, ngunit sinusukat ito ni Jesus sa pamamagitan ng katapatan na nahahayag sa pagsisisi, pagpapatawad, at pagpapasakop sa Kanyang mga utos. Nangangailangan ito ng mga lider na bumuo ng malinaw na pagtuturo, pananagutang ugnayan, at praktikal na aplikasyon, sapagkat ang pagiging alagad ay paghubog ng buhay at hindi lamang paglipat ng impormasyon.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang dapat magtakda ang mga pastor ng malinaw at mapag-alagang inaasahan, na tinatawag ang mga tao sa araw-araw na pagbabasa ng Kasulatan, tuloy-tuloy na panalangin, tapat na pagpapahayag ng kasalanan, at kongkretong gawa ng habag. Bumuo ng mga ugnayang paggabay kung saan ang mga may-gulang sa pananampalataya ay naglalakad kasama ng mga bagong mananampalataya, hindi bilang mga tagakontrol kundi bilang matiising tagapayo sa ilalim ni Cristo. Kapag ang pagsunod ay naging normal sa iglesia, nagiging mas handa

ito sa misyon sapagkat ang mga alagad ay nagiging mapagkakatiwalaang mga saksi.

Ituro ang May-Halagang Pagiging Alagad na Nagbubunga ng Tapang at Pag-asa

Itinuro ni Jesus ang halaga ng pagiging alagad sapagkat mahal Niya ang Kanyang bayan at inihahanda Niya sila sa pagsubok. Maraming mananampalataya ang nabibigla sa kahirapan sapagkat inasahan nila ang kaginhawaan, ngunit malinaw na itinuro ni Jesus ang landas na hugis-krus na humahantong sa tunay na buhay. Kailangang ituro ng mga iglesia ang halaga ng pagsunod nang tapat at may malasakit, tinutulungan ang mga mananampalataya na unawain ang pagdurusa bilang bahagi ng katapatan at hindi bilang patunay ng paglayo ng Diyos.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang ipangaral ang halaga kasama ng pangako, na ipinapakita na ang pagsuko ay humahantong sa mas malalim na kagalakan at hindi sa kawalan. Sanayin ang mga mananampalataya na harapin ang halaga ng pagsunod sa ugnayan, etika, at hayagang pagpapahayag kay Cristo, at tulungan silang magtiis sa pamamagitan ng panalangin, suporta ng pamayanan, at pag-asang nakaugat sa Kasulatan. Kapag ang mga iglesia ay tapat sa pagtuturo ng halaga, ang mga alagad ay nagiging mas matatag at hindi madaling mabuwal sa harap ng pagsubok.

Panatiliing Nakasentro kay Cristo ang Misyon sa Pamamagitan ng Pagbuo ng mga Saksi at Hindi mga Tagaganap

Isinusugo ni Jesus ang mga alagad bilang mga saksi na pinalalakas ng Espiritu, kaya ang misyon ay dapat

manatiling nakaugat sa patotoo tungkol kay Cristo at hindi sa relihiyosong pagtatanghal. Madaling malito ang misyon bilang marketing o aktibismo na hiwalay sa ebanghelyo, ngunit malinaw ang utos ni Jesus na gumawa ng mga alagad na sumusunod sa Kanyang mga utos at nagpapahayag ng Kanyang paghahari. Ang patotoo ay sinasabi at isinasabuhay, sapagkat ang pag-ibig, pagkakaisa, at paglilingkod ang nagbibigay kredibilidad sa mensahe.

Ang aplikasyon na nakasentro kay Jesus ay nangangahulugang sanayin ang mga mananampalataya na ipahayag ang ebanghelyo nang malinaw, magbahagi ng kanilang patotoo nang tapat, at maglingkod sa kapwa nang may kongkretong habag. Ihanda ang iglesia na asahan ang pagtanggap nang walang kapaitan at tumugon nang may pagpapakumbaba sa halip na pagtatanggol sa sarili. Panatilihin ang pokus kay Jesus, sa Kanyang awtoridad, sa Kanyang krus, at sa Kanyang pagkabuhay na mag-uli, sapagkat ang misyon ay tungkol sa pagpapakilala sa Kanya at hindi sa pagtatayo ng pangalan ng iglesia.

KONKLUSYON

Itinuro ni Jesus ang pagiging alagad bilang ganap na katapatan sa Hari na tumatawag, humuhubog, at nagsusugo ng Kanyang bayan sa ilalim ng paghahari ng Ama. Tinatawag Niya ang mga alagad na sumunod sa Kanya nang personal, matuto sa Kanya nang tuloy-tuloy, at ibigin Siya higit sa lahat ng karibal na katapatan, sapagkat ang kaharian ay hindi tinatanggap sa bahagyang pagsuko. Tinukoy din Niya ang halaga nang may katapatan, tinatawag ang Kanyang mga tagasunod sa landas na hugis-krus kung saan namamatay ang sariling pamamahala at natatagpuan ang tunay na buhay. Ang halagang ito ay hindi

bayad para sa pag-aari sa kaharian, ito ang patunay ng pag-aari, sapagkat ang tunay na nagmamahal kay Cristo ay handang isuko ang anumang humahadlang sa Kanya.

Ipinag-ugnay din ni Jesus ang pagiging alagad sa misyon sapagkat ang mga binagong tao ang paraan kung paano lumalaganap ang patotoo ng kaharian sa mundo. Hinuhubog Niya ang ugaling pangkaharian sa pamamagitan ng pagpapakumbaba, pagpapatawad, panalagin, at paglilingkod, at pagkatapos ay isinugo Niya ang mga alagad upang ipahayag ang ebanghelyo, isabuhay ang habag, at gumawa ng mga alagad sa lahat ng mga bansa. Ang misyon ay hindi pinapatakbo ng kumpiyansa ng tao kundi ng awtoridad ni Cristo at ng kapangyarihan ng Espiritu. Ang iglesia ay nagiging tapat kapag tinanggihan nito ang pagiging manonood at pinili ang pagsunod na nakikita, matiisin, at tumatagal.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saang bahagi ka pinaka-natutuksong ituring ang pagsunod kay Jesus bilang kagustuhan lamang at hindi bilang ganap na katapatan sa Kanyang awtoridad?
2. Ano ang isang kongkretong “halaga” na matagal mo nang iniwasan ngunit hinihingi ng panawagan ni Cristo na harapin mo nang may masunuring tapang?
3. Aling bahagi ng ugaling pangkaharian, pagpapakumbaba, pagpapatawad, panalagin, o paglilingkod, ang higit na nangangailangan ng sinadyang paghubog sa iyong buhay ngayon?
4. Paano kailangang magbago ang mga landas ng pagiging alagad sa iyong iglesia upang ang pagsunod ang maging karaniwang sukatan ng paglago?

5. Ano ang isang tiyak na paraan kung paano ka makapagpapatotoo kay Cristo ngayong linggo sa pamamagitan ng malinaw na pananalita at konkretong pag-ibig?

KABANATA 9: ANG HULING LINGGO

PANIMULA

Pumasok si Jesus sa Kanyang huling linggo nang may malinaw at sinadyang layunin, hindi bilang biktima ng pangyayari, kundi bilang masunuring Anak na patuloy na humakbang patungo sa krus ayon sa kalooban ng Ama. Ipinakikita ng mga Ebanghelyo ang linggong ito bilang ruok ng Kanyang pampublikong ministeryo, kung saan ang Kanyang awtoridad ay nagiging hindi na maikakaila at ang Kanyang pagkakakilanlan ay hindi na maaaring iwasan. Ang bawat hakbang, mula sa daan patungong Jerusalem hanggang sa hapag sa silid sa itaas, ay may bigat ng banal na layunin. Hindi lamang tumutugon si Jesus sa poot, hinaharap Niya ang kasalanan, inilalantad ang huwad na pagsamba, at tinipon ang Kanyang mga alagad sa katapatang nakasentro sa tipan sa ilalim ng Kanyang paghahari.

Ipinakikita rin ng linggong ito na ang habag at kabanalan ni Jesus ay hindi kailanman magkahiwalay. Tinatanggap Niya ang papuring hayagan, ngunit umiiyak Siya dahil sa matitigas na puso. Pumapasok Siya sa templo, hindi upang humanga sa gawaing panrelihiyon, kundi upang linisin ang pagsamba at harapin ang katiwalian. Nagtuturo Siya nang malinaw, humaharap sa tunggalian nang walang kompromiso, at inihahanda ang Kanyang mga alagad sa kahulugan ng Kanyang kamatayan. Kung ang pagiging alagad ay tila teoretikal sa mga naunang kabanata, dito ito nagiging lubhang kongkreto, sapagkat si Jesus ay tumutuloy sa sakripisyong nagtitiyak ng pagtubos. Ang

huling linggo ay hindi lamang serye ng mga pangyayari, ito ang Hari na tinatapos ang Kanyang misyon.

SEKSYON 1: ANG TRIUMFAL NA PAGPASOK AT ANG PAGPAPAHAYAG NG MESIYANIKO

Pumasok si Jesus sa Jerusalem sa paraang hayagang ipinakita ang Kanyang mesiyanikong pagkakakilanlan, ngunit ginawa Niya ito nang may pagpapakumbabang humahamon sa inaasahang pampulitika. Hindi Siya dumating bilang mananakop na naghahanap ng palakpak para sa kapangyarihan, sapagkat ang Kanyang paghahari ay nahahayag sa pagsunod sa Ama at sa habag sa mga makasalanan. Ang triumfal na pagpasok ay parehong paghahayag at pagsubok, sapagkat inilalantad nito ang inaasahan ng mga tao sa Mesiyas at kung ano ang kanilang gagawin kapag tumanggi si Jesus na umayon sa kanilang nais na kuwento. Tinatanggap ng Hari ang papuri, ngunit inilalantad din Niya ang maling pagkaunawa, sapagkat ang sigla ng karamihan ay hindi awtomatikong nagiging katapatan sa tipan.

Itinatakda rin ng pagpasok ni Jesus ang tono ng tunggaliang susunod, sapagkat ito ay isang isinasabuhay na pahayag ng Kanyang karapat-dapat na awtoridad. Dumarating Siya sa lungsod kung saan tinanggihan ang mga propeta at kung saan nakatayo ang templo bilang sentro ng pagsamba ng Israel, at ang Kanyang presensya ay humihingi ng pasya. Tatanggapin ba ng Jerusalem ang Hari ayon sa Kanyang tunay na anyo, o ayon lamang sa kanilang nais. Ang triumfal na pagpasok ay sandali ng biyaya at babala nang sabay, sapagkat hayagan Niyang iniaalok ang Kanyang

sarili, ngunit hindi Siya papayag na gawing simbolo para sa adyenda ng iba.

Ang Sinasadyang Pagpasok at ang Haring Pinili ang Sandali

Inayos ni Jesus ang Kanyang pagpasok nang may layunin, na nagpapakitang ang Kanyang huling linggo ay hindi aksidente. Isinugo Niya ang mga alagad upang kunin ang asno, itinakda ang mga detalye, at pagkatapos ay pumasok sa Jerusalem sa paraang nagpapahiwatig ng hari nang walang makamundong pagpapakita. Ipinakikita ng salaysay ni Mateo ang mga taong naglatag ng kanilang mga balabal at sanga at sumigaw ng papuri habang pumapasok si Jesus, na nagpapahiwatig ng pampublikong pagkilala na may dakilang nangyayari. Hindi na nagtatago si Jesus, sapagkat dumating na ang panahon ng hayagang pagpapahayag ng Kanyang pagiging Mesiyas ayon sa plano ng Ama.

Itinuturo ng sinadyang pagpasok na ito ang pagiging alagad bilang pagtitiwala sa karunungan ni Cristo sa halip na sa tiyempo ng tao. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na si Jesus ay hindi minamadali ng presyon at hindi pinipigilan ng takot, sapagkat ang Kanyang pagsunod ay matatag at may direksyon. Pinipili ng Hari ang sandali, paraan, at kahulugan ng Kanyang paghahayag, at ito ay dapat magtuwid sa mga alagad na nagkakamaling ipantay ang pagkaapurahan sa katapatan. Pumapasok si Jesus bilang Panginoon, ngunit may pagpapakumbaba, na nagpapatunay na ang banal na awtoridad ay hindi nangangailangan ng palabas upang maging tunay.

Papuri, Inaasahan, at ang Panganib ng Mababaw na Hosanna

Tinanggap ni Jesus ang sigaw ng karamihan nang may katahimikan, ngunit inilalantad din ng mga sigaw ang bilis ng pagbabago ng relihiyosong kasabikan tungo sa pagkadismaya kapag mali ang inaasahan. Ang salitang “Hosanna” ay may dalang pagsusumamo para sa kaligtasan, at ang galak ng karamihan ay nagpapahiwatig ng pag-asang makalaya, ngunit marami ang nag-iisip ng pampulitikang tagumpay higit sa espirituwal na pagtubos. Itinala ni Lucas na ang mga alagad ay nagpuri sa Diyos nang malakas at hiniling ng mga Pariseo na patahimikin sila, ngunit iginiit ni Jesus na ang papuri ay nararapat sa oras na iyon. Tinatanggap ng Hari ang wastong karangalan, ngunit batid Niya kung gaano kabagay-bagay ang pagsang-ayon ng karamihan.

Nagbababala ang sandaling ito sa Iglesia laban sa pagkalito ng lakas ng tunog sa katapatan at ng sigla sa pagsunod. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagsamba ay dapat nakaugat sa katotohanan tungkol kay Jesus at sa Kanyang layunin, sapagkat ang mababaw na papuri ay bumabagsak kapag hinaharap ni Cristo ang kasalanan at hindi lamang ang kaaway. Ipinagdiwang ng karamihan ang ideya ng Mesiyas, ngunit dumating si Jesus upang harapin ang puso at hindi lamang ang kalagayan. Tinatanggap ng tunay na pagiging alagad ang paghahari ni Jesus kahit na ginugulo nito ang minamahal na pag-asa, sapagkat ang misyon ng Hari ay mas malalim kaysa sa agarang ginhawa.

Natupad na Propesiya at ang Pagpapakumbaba ng Mesyanikong Hari

Ang pagpili ni Jesus na sumakay sa asno ay tumupad sa propesiya at nagpahayag ng paghaharing may tatak ng kapayapaan at pagpapakumbaba, hindi ng pananakot at pamimilit. Tahasang iniuugnay ni Mateo ang pagpasok sa pangakong propetiko, na binibigyang-diin na dumarating si

Jesus bilang Hari, maamo at nakasakay sa asno, na inilalarawan ang Kanyang awtoridad bilang banal at madaling lapitan. Hindi ito kahinaan, ito ang lakas ng masunuring Anak na tumatangging agawin ang kaluwalhatian nang hiwalay sa kalooban ng Ama.

Itinuturo ng katuparang ito sa mga alagad na basahin ang Kasulatan bilang kabuuang salaysay na nagbibigay-kahulugan kay Jesus, at hindi bilang hiwa-hiwalay na sipi. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na tinutupad ni Jesus ang mga pangako ng Diyos sa paraang humahamon sa pagmamataas ng tao, sapagkat madalas nating hinahangad ang kapangyarihang bumubuyo sa atin at hindi ang kapangyarihang nagliligtas. Ang asno ay pagsaway sa triumfalismo, sapagkat ang tagumpay ni Jesus ay dadaan sa mapagtiis na pag-ibig.

Luha sa Jerusalem at ang Habag na Nagbababala

Umiiyak si Jesus dahil sa Jerusalem sapagkat ang Kanyang habag ay hindi sentimental, ito ay tapat na dalamhati sa matigas na pagtangga sa kapayapaan ng Diyos. Isinalaysay ni Lucas na nang lumapit si Jesus at makita ang lungsod ay Siya ay umiyak, sapagkat hindi nila nakilala ang magdadala ng kapayapaan, at nagbabala Siya tungkol sa darating na paghatol at pagkawasak. Ang Hari ay hindi nagagalak sa paghatol, sapagkat ang Kanyang puso ay nadudurog sa trahedyang pagtangga, kahit nagsasalita Siya nang malinaw tungkol sa bunga nito.

Hinuhubog ng sandaling ito ang ganap na pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ang pag-ibig ay may kasamang babala. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na tanggihan ang huwad na habag na tumatangging magbanggit ng panganib, sapagkat ang mga luha ni Jesus ay hindi nagpatahimik sa Kanyang

katotohanan. Kasabay nito, ang babala ay hindi dapat ihiwalay sa dalamhati, sapagkat nagbabala si Jesus bilang Panginoong nagnanais ng pagsisisi. Ipinakikita ng Kanyang mga luha ang Haring ang kabanalan ay hindi nagpapawalang-bisa sa habag, at ang habag ay hindi nagpapawalang-bisa sa kabanalan.

Hayagang Pahayag at ang Pagkakahating Sinasadyang Likha ni Jesus

Nagdulot ng pagkakahati ang pagpasok ni Jesus sapagkat ang hayagang katapatan sa Kanya ay humahamon sa umiiral na mga istruktura ng kapangyarihan at inilalantad ang mga nakatagong katapatan. Itinala ni Juan na ang karamihan ay nagtipon at nagpatotoo dahil sa tanda kay Lazaro, at tumugon ang mga pinunong panrelihiyon nang may takot at poot, sapagkat nanganganib ang kanilang kontrol. Ang triunfal na pagpasok ay hindi neutral na pagdiriwang, ito ay banggaan sa pagitan ng karapat-dapat na awtoridad ng Hari at ng mga sistemang mas pinipili ang sariling pamamahala.

Itinuturo ng pagkakahating ito sa Iglesia na huwag ipagpalagay na ang kaliwanagan tungkol kay Jesus ay laging magbubunga ng pagkakasundo. Dapat ihanda ng mga pastor ang mga mananampalataya sa katotohanang ang awtoridad ni Jesus ay gumugulo sa mga taong nakatali sa pagkontrol sa relihiyon, reputasyon, o kinalabasan. Ang pagpasok ay nagpapakita na ang ebanghelyo ay hindi lamang umaaliw, ito ay nakagugulo, sapagkat ipinapahayag nito ang Panginoong nag-aangkin ng lahat. Ang paggulong na ito ay biyaya, sapagkat inilalantad nito ang mga pasya kung saan maaaring mangyari ang pagsisisi.

SEKSYON 2: ANG PAGLILINIS NG TEMPLO

Nilinis ni Jesus ang templo sapagkat Siya ang tunay na Panginoon ng pagsamba, at hindi Niya pahihintulutan na ang bahay ng Diyos ay maging kasangkapan ng pagsasamantala, nasyonalismo, o palabas na relihiyosong gawain. Ang kilos na ito ay hindi biglaang pagsabog ng damdamin, ito ay isang propetikong paghatol na isinagawa ng Hari na umiibig sa kaluwalhatian ng Ama at sa mga taong nasasaktan ng tiwaling mga sistema. Ang templo ay itinakdang maging tanda ng presensya at habag ng Diyos, ngunit hinarap ni Jesus kung paano ito nabaluktot at ginawang pamilihan ng kontrol. Ang Kanyang awtoridad dito ay malinaw sapagkat kumikilos Siya bilang may karapatang mag-ayos ng pagsamba mula sa loob.

Pinatindi rin ng paglilinis ang tunggalian sapagkat inilantad nito ang sentrong moral ng pagtutol laban kay Jesus. Kayang tiisin ng mga pinunong panrelihiyon ang debate at kaunting pagkagambala, ngunit tinamaan ni Jesus ang kita, katayuan, at impluwensiya, at iyon ay nagbanta sa mga istrukturang kanilang pinanghahawakan. Gayunman, ang sigasig ni Jesus ay hindi lamang mapanira, sapagkat ang paglilinis ay nakatuon sa pagpapanumbalik, pagbibigay-daan muli sa panalangin, pananampalataya, at pagtanggap sa mga itinutulak sa gilid. Dapat tanggapin ng Iglesia ang sandaling ito bilang babala at paghubog, sapagkat patuloy na pinahalalagan ni Cristo ang pagsambang totoo, banal, at mahabagin, at hindi ang pagsambang hinuhubog ng kaginhawaan at kalakalan.

**Sigasig Para sa Bahay ng Ama at ang Awtoridad
na Linisin ang Pagsamba**

Pumasok si Jesus sa mga looban ng templo at itinaboy ang mga bumibili at nagbebenta, na ipinakikitang taglay Niya ang awtoridad na humatol sa tiwaling pagsamba. Isinalaysay ni Marcos na itinumba ni Jesus ang mga mesa at pinigilan ang mga taong nagdadala ng paninda sa loob, na nagpapakita na tinuring Niya ang templo bilang banal na lugar at hindi bilang daanan o makinang pangkita. Ipinahayag ng Kanyang kilos na ang pagsamba ay para sa Ama at hindi maaaring gawing kasangkapan ng kita nang hindi humaharap sa banal na pagtutuwid.

Itinuturo ng sigasig na ito sa Iglesia na ang pagsamba ay hindi lamang usapin ng estilo, ito ay usapin ng kabanalan at katotohanan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na hinaharap ni Jesus ang anumang gawain na ginagawang manipulasyon ang debosyon, maging ito man ay pinansiyal na pagsasamantala, espirituwal na pagpapakitang-tao, o pagbubukod sa nangangailangan. Ang sigasig ay dapat manatiling katulad kay Cristo at hindi palabas na galit, sapagkat ang layunin ni Jesus ay paglilinis at hindi personal na pagbubuhos ng galit. Ipinapaalala rin ng paglilinis na ang mga banal na lugar at gawain ay maaaring masira kapag inangkin ng tao ang ministryo bilang pagmamay-ari sa halip na katiwalaan.

Panalangin Para sa Lahat ng Bansa at ang Puso ng Pagtanggap ng Diyos

Sinipi ni Jesus ang Kasulatan upang ipakita kung ano ang layunin ng templo, isang bahay ng panalangin, na nagpapahiwatig ng pakikipagniig sa Diyos at hindi pakikipagtransaksiyon sa relihiyon. Ipinahayag Niya na ang bahay ay dapat maging bahay ng panalangin para sa lahat ng bansa, na inilalantad kung paanong ang katiwalian ay hindi lamang nakapinsala sa mga mananamba kundi sumira

rin sa misyon ng templo bilang lugar kung saan maaaring lumapit ang mga bansa sa Diyos ng Israel. Ang kilos ni Jesus ay pagtatanggol sa espirituwal na paglapit ng mga madalas itinataboy.

Itinuturo ng pokus na ito sa pagiging alagad na ang kabanalan ng Diyos ay hindi laban sa pagtanggap ng Diyos, sapagkat ang banal na pagsamba ay nagbibigay-daan sa mga nagsisising naghahanap. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga iglesia na suriin kung ang mga gawi, saloobin, o prayoridad ay tahimik na nagbubukod sa mga nangangailangan ng habag, maging sa pamamagitan ng paboritismo, pagkakahati ng uri, o kulturang pang-loob. Ang mga looban ng templo ay para sa paglapit ng mga tagalabas sa panalangin, at inilalantad ng paglilinis ni Jesus kung gaano kadalang ipagtanggol ng Iglesia ang kaginhawaan sa halip na itaguyod ang misyon. Ipinagtatanggol ni Jesus ang panalangin sapagkat ang panalangin ay pag-asa sa Diyos, at ang pag-asa ay tindig ng mga taong kinikilalang Hari ang Diyos.

Relihiyosong Pagsasamantala at ang Kasalanan ng Paggamit sa Diyos Para sa Pakinabang

Tinawag ni Jesus ang tiwaling gawain na pugad ng mga magnanakaw, na nagpapakita na ang problema ay hindi lamang negosyo sa banal na lugar kundi pagsasamantalang nakabalot sa espirituwal na anyo. Isinalaysay ni Mateo na itinataboy ni Jesus ang mga nagbebenta at bumibili at ipinahayag na ang bahay ay lugar ng panalangin at hindi lungga ng mga magnanakaw, na inilalantad kung paano maaaring gamitin ang relihiyosong wika upang itago ang kasakiman at kontrol. Hinaharap ito ni Jesus sapagkat sinisira nito ang mga kaluluwa at binabaluktot ang larawan ng Diyos.

Nanatiling mahalaga ang babalang ito sapagkat ang relasyong pagsasamantala ay may makabagong anyo, kabilang ang manipulasyon sa pamamagitan ng takot, prestihiyo, at pinansiyal na presyon. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagbibigay ay pagsamba, ngunit ang pamimilit ay pang-aabuso, at hindi kinukunsinti ni Jesus ang mga sistemang kumikita sa pamamagitan ng pagpapabigat sa mahihina. Inaanyayahan din ng paglilinis ang mga pinuno na suriin ang kanilang mga motibo, sapagkat posibleng mahal in ang mga benepisyo ng ministeryo higit sa katapatan sa ministeryo. Hinaharap ng awtoridad ni Jesus ang kasakiman dahil iniibig Niya ang mga taong nasasaktan nito at dahil nilalapastangan ang kaluwalhatian ng Ama kapag ang pagsamba ay ibinibili at ipinagbibili.

Pagpapagaling sa Templo at ang Habag na Naibalik Pagkatapos ng Paglilinis

Hindi nilinis ni Jesus ang templo upang lumikha ng kawalan, nilinis Niya ito upang ibalik ang tamang layunin, at itinala ni Mateo na pagkatapos ng paglilinis ay lumapit sa Kanya ang mga bulag at pilay sa templo at pinagaling Niya sila. Mahalaga ang pagkakasunod na ito sapagkat ipinakikita na ang layunin ng paglilinis ay muling pagbubukas ng daan para sa habag at hindi sterile na kontrol. Inaalal ng awtoridad ni Jesus ang nagpapasira upang ang biyaya ay malayang makakilos kung saan may sugat.

Itinuturo ng huwarang ito sa Iglesia na ang reporma ay hindi lamang pag-aalis ng mali, ito ay pagpapanumbalik ng ministeryo ni Cristo sa mga nangangailangan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang kabanalan at habag ay magkaugnay, sapagkat kapag nilinis ang pagsamba, mas nagiging

malinaw at kapani-paniwala ang awa. Maraming iglesia ang mahusay sa pagpuna at pagtutuwid ngunit mabagal sa pagpapagaling ng sugatan, ngunit ipinakikita ni Jesus na ang paglilinis ay sinusundan ng pagpapagaling. Ipinapakita nito na ang kaharian ng Diyos ay laging kumikilos patungo sa mga wasak.

Hinamon na Awtoridad at ang Simula ng Huling Pagtutol

Pinatindi ng paglilinis ni Jesus ang pagtutol sapagkat pinilit nitong harapin ng mga pinuno ang Kanyang awtoridad nang hayagan. Isinalaysay ni Lucas na tinanong ng mga pinunong panrelihiyon kung sa anong awtoridad ginagawa ni Jesus ang mga ito, at sumagot Siya sa paraang inilantad ang kanilang pagtanggap pasakop sa katotohanan sapagkat mas takot sila sa tao kaysa sa Diyos. Ang isyu ay hindi pamamaraan kundi paghahari, sapagkat kung ang awtoridad ni Jesus ay mula sa Diyos, ang kanilang pagtutol ay paghihimagsik.

Itinuturo ng paghaharap na ito sa pagiging alagad na ang pagsunod kay Cristo ay magbubunga ng pagtutol mula sa mga sistemang nakatali sa kontrol. Dapat ihanda ng mga pastor ang mga mananampalataya sa mga tanong at paratang na nagtatago ng mas malalim na pagtutol sa awtoridad ni Jesus. Ang mga pinuno ay hindi naghahanap ng kaliwanagan upang sumunod, naghahanap sila ng paraan upang patahimikin, at tumanggi si Jesus na makipaglaro sa kanilang manipulasyon. Nagbababala rin ito laban sa pamumunong hinuhubog ng takot, sapagkat ang takot sa pagkawala ng impluwensiya ay maaaring magdala sa pagsalungat sa gawain ng Diyos. Ang awtoridad ni Jesus ay tinatanggap sa pamamagitan ng pagsisisi, hindi sa pulitika, at ang huling linggo ay naglalantad kung sino ang magsisisi at kung sino ang magpapatigas.

SEKSYON 3: PAGTUTURO, TUNGGALIAN, AT ANG HULING HAPUNAN

Ginugol ni Jesus ang huling linggo sa mas malinaw at mas matinding pagtuturo, kapwa sa publiko at sa pribado, sapagkat lumipas na ang panahon ng hindi tuwirang paghaharap. Siya ay nagturo sa mga looban ng templo, sumagot sa mga hamon, naglantad ng pagkukunwari, at nagpahayag ng darating na paghatol, habang inihahanda ang Kanyang mga alagad sa kahulugan ng Kanyang kamatayan. Hindi ito pagkamapait ni Jesus, ito ay pagiging malinaw, sapagkat ang pag-ibig ay nagsasabi ng katotohanan kapag mas madali ang manahimik. Ang lumalalim na tunggalian ay hindi isang trahedyang hindi pagkakaunawaan, ito ay banggaan ng paghahari ng Diyos at ng pagtutol ng tao, ng awtoridad ng Hari at ng pagpupumilit ng mga pinuno sa sariling pamamahala.

Inakay rin ni Jesus ang Kanyang mga alagad patungo sa Huling Hapunan bilang isang matalik na tagpuan kung saan sila ay patatatagin kapag dumating ang kaguluhan. Hindi lamang Siya nagbigay ng impormasyon, binigyan Niya sila ng kahulugang magpapaliwanag sa mga mangyayari, sapagkat ang pagiging alagad ay nangangailangan ng pag-unawa sa krus bilang plano ng kaligtasan ng Diyos at hindi simpleng pagbitay na pampulitika. Ang Huling Hapunan ay nakapaloob sa pagtuturo at tunggalian sapagkat ipinakikita nito na ang kabanalan ni Jesus ay humaharap sa pampublikong pagkukunwari habang ang Kanyang habag ay gumagabay sa pribadong kahinaan. Sa bahaging ito, ang Hari ay nagtuturo, humaharap sa pagtutol, at saka tinipon ang Kanyang mga sarili upang ihanda sila sa katapatan sa tipan.

Awtoridad sa Pagtuturo at ang Paglalantad ng Mapagkunwaring Relihiyon

Nagturo si Jesus nang may awtoridad at hinarap ang pagkukunwari sapagkat ang huwad na relihiyon ay sumisira sa mga tao habang nagkukunwaring kumakatawan sa Diyos. Isinalaysay ni Mateo na binigkas ni Jesus ang mga kapighatian laban sa mga eskriba at mga Pariseo, inilalantad ang kanilang pagkahumaling sa anyo, ang kanilang pagpapabaya sa katarungan, awa, at katapatan, at ang kanilang ugaling magpataw ng mabibigat na pasanin sa iba habang sila mismo ay umiiwas. Hindi ito personal na insulto, ito ay propetikong paghatol, sapagkat iniibig ni Jesus ang karangalan ng Ama at ang mga taong naliligaw.

Hinuhubog ng pagtuturong ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagbababala na ang wikang panrelihiyon ay maaaring magtago ng pusong tumatanggi. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga iglesia na suriin kung ang kanilang mga gawain ay nagbubunga ng kababaang-loob at awa o nagbubunga ng pagmamataas at kalupitan. Ang paghaharap ni Jesus ay babala rin sa mga pinuno na agad magsisi, sapagkat ang pagkukunwari ng pamumuno ay kumakalat na parang lason at humuhubog sa buong komunidad tungo sa palabas na pananampalataya. Gayunman, ang awtoridad ni Jesus ay nagbibigay-aliw sa mga tapat na alagad, sapagkat ipinakikita nito na nakikita ng Hari ang mga lihim at hindi Niya hahayaang manaig ang manipulasyon. Nagiging mas malusog ang Iglesia kapag tinatanggap nito ang mga babala ni Jesus bilang awa.

Ang Pinakadakilang Utos at ang Pag-ibig Bilang Diwa ng Katapatan

Ibinilangkas ni Jesus ang tapat na pagsunod sa pamamagitan ng pag-ugat nito sa pag-ibig sa Diyos at pag-ibig sa kapwa, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay hindi simpleng pagsunod sa mga tuntunin kundi katapatan sa tipan na ipinapahayag sa pag-ibig. Itinala ni Marcos na pinagtibay ni Jesus na ang pinakadakilang utos ay ang ibigin ang Panginoon nang buong puso, kaluluwa, pag-iisip, at lakas, at ibigin ang kapwa gaya ng sarili. Inilagay ni Jesus ang pag-ibig sa gitna ng pagiging alagad sapagkat ang pag-ibig ang naghahayag kung ano ang sinasamba ng puso.

Pinoprotektahan ng pagtuturong ito ang mga alagad laban sa legalismo at kawalan ng batas. Dapat ituro ng mga pastor na ang pag-ibig sa Diyos ay hindi malabong damdamin, ito ay buong-pagkataong katapatan na humuhubog sa mga prayoridad, pagnanasa, at pagsunod. Ang pag-ibig sa kapwa ay hindi piling kabutihan, ito ay bunga ng pagsambang nakasentro sa Diyos na nahahayag sa konkretong awa, katotohanan, at katarungan. Hinaharap din ng buod ni Jesus ang relihiyong walang misyon, sapagkat maaaring maging abala ang mga tao sa panloob na pagtatalo habang pinapabayaang aktuwal na pag-ibig. Sa huling linggo, nililinaw ni Jesus na ang kaharian ay hindi tungkol sa paligsahan sa relihiyon kundi sa paghahari ng Diyos na humuhubog ng mga taong tapat sa pag-ibig.

Ang Diskurso sa Bundok ng mga Olivo at ang Pagpupuyat sa Ilalim ng Nagbabalik na Hari

Nagturo si Jesus tungkol sa darating na paghatol at sa pangangailangan ng pagpupuyat, inihahanda ang mga alagad na mamuhay nang tapat kapag ang mga pangyayari ay tila magulo at ang pagtutol ay tumitindi. Isinalaysay ni Mateo na nagbabala si Jesus na walang nakaaalam ng araw o oras, at tinawag Niya ang mga alagad na magbantay,

binibigyang-diin ang kahandaan, pagtitiyaga, at tapat na paglilingkod sa gitna ng kawalan ng katiyakan. Hindi nililinanang ni Jesus ang sindak, nililinanang Niya ang matatag na katapatan.

Hinuhubog ng pagtuturong ito ang pagiging alagad sa bawat henerasyon sapagkat laging natutukso ang mga mananampalataya na maanod sa kaginhawaan at ipagpaliban ang kaseryosohan. Dapat ituro ng mga pastor na ang pagpupuyat ay hindi pagkahumaling sa haka-haka, ito ay araw-araw na pagsunod na may tanaw sa walang hanggan. Pinoprotektahan din ng babala ni Jesus laban sa espirituwal na katamaran na nag-aakalang laging may oras pa para sa pagsisisi at lalim. Ipinakikita ng huling linggo na ang pagtutol ay maaaring dumating nang biglaan, at ang mga alagad ay dapat nakaugat kay Cristo at hindi sa kalagayan. Tinatawag ng Hari ang Kanyang bayan na mamuhay nang handa, hindi dahil alam nila ang oras, kundi dahil mapagkakatiwalaan nila ang Kanyang pangako.

Paghahanda sa Pagkakanulo at ang Lungkot ng Wasak na Hapunan

Pumasok si Jesus sa Huling Hapunan na alam na may pagtataksil sa mesa, at hinarap Niya ito nang may banal na linaw at pinigil na dalamhati. Isinalaysay ni Lucas na sinabi ni Jesus na ang kamay ng magtataksil ay nasa hapag, at kinilala Niya na ang Kanyang landas ay itinakda, ngunit nagpahayag din Siya ng kapighatian sa magtataksil, na nagpapakita na ang soberanya ng Diyos ay hindi nag-aalis ng pananagutan ng tao. Nanatiling masunurin si Jesus bilang Anak kahit napapalibutan ng pagtataksil.

Hinuhubog ng sandaling ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na posible ang katapatan kahit nabibiyak ang mga relasyon. Dapat tulungan ng mga pastor

ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pagtataksil ay hindi nangangahulugang nawalan ng kontrol si Jesus, subalit ito ay tunay na masakit at nakapagdudulot ng lungkot. Ipinakikita rin ng halimbawa ni Jesus na ang pagharap sa kasalanan ay hindi nangangailangan ng kalupitan, sapagkat nagsalita Siya ng katotohanan nang walang palabas at ipinagpatuloy ang layunin ng tipan ng hapunan. Dapat matutunan ng Iglesia na pagsamahin ang malinaw na pagtingin sa kasalanan at ang mahabaging pagpapatuloy ng misyon ni Cristo. Ang mesa ni Jesus ay may kahinaan at kabiguan, ngunit ang Kanyang layunin ay pagtubos.

Ang Hapunan Bilang Paghahanda at ang Pagpapatuloy sa Mahihinang Alagad

Ginamit ni Jesus ang hapag upang palakasin ang mga alagad na malapit nang magsipangalat, na ipinapakitang ang pagiging alagad ay pinananatili ng Kanyang pagpapatuloy at hindi ng lakas ng tao. Isinalaysay ni Juan na hinugasan ni Jesus ang mga paa ng Kanyang mga alagad bilang aral ng mapagpakumbabang paglilingkod, at sinabi Niya kay Pedro na kung hindi Niya ito huhugasan ay wala siyang bahagi sa Kanya. Inihahanda ni Jesus ang mga alagad para sa krus sa pamamagitan ng pagtuturo kung ano ang kahulugan ng pag-aari, mapagpakumbabang pag-asa sa Kanyang naglilinis na biyaya.

Itinuturo ng pagpapatuloy na ito sa Iglesia na ang pagiging alagad ay may kasamang pagtutuwid at pag-aliw. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na kilala ni Jesus ang kahinaan ng Kanyang mga tagasunod, subalit hindi Niya sila iniwan, tinuturuan Niya sila, nililinis, at tinatawag na tularan ang Kanyang kababaang-loob. Hinaharap din ng paghuhugas ng paa ang pagmamataas na tumatangging tumanggap ng biyaya,

sapagkat tumanggi si Pedro sa simula. Ipinipilit ni Jesus na ang Kanyang paglilinis ay kailangan, sapagkat ang kaharian ay nagsisimula sa habag ni Cristo bago ito maging paglilingkod na katulad Niya. Ipinakikita ng huling linggo si Jesus na humuhubog ng mga alagad sa pinakamalalim na antas, sapagkat ang misyon ay magtatagal lamang kung ang mga puso ay hinubog ng kababaang-loob at pinananatili ng biyaya.

SEKSYON 4: ANG HULING HAPUNAN AT ANG BAGONG TIPAN

Itinatag ni Jesus ang kahulugan ng Kanyang kamatayan sa hapag, ipinakikita na ang krus ay hindi lamang bunga ng pampulitikang pagkapoot, kundi ang nagliligtas na plano ng Ama na tinupad ng masunuring Anak. Ang Huling Hapunan ay may katangiang pangtipan, sapagkat ipinapaliwanag nito ang nalalapit na sakripisyo ni Jesus bilang katuparan ng mga pangakong mapanubos ng Diyos at bilang paglikha ng isang binagong bayan sa ilalim ng Kanyang paghahari. Hindi hinayaan ni Jesus na ipakahulugan ng Kanyang mga alagad ang Kanyang kamatayan bilang pagkatalo, sapagkat binigyan Niya sila ng mga salitang nag-ugat sa Kasulatan at sa katotohanang pangtipan. Inihahanda ng Hari ang Kanyang bayan na makita ang kaligtasan bilang pagkilos ng Diyos at tanggapin ito sa pananampalataya.

Ipinakita rin ni Jesus ang bagong tipan bilang personal at pangkomunidad. Ito ay personal sapagkat nangangailangan ito ng pananampalataya sa sakripisyo ni Cristo, at ito ay pangkomunidad sapagkat humuhubog ito ng isang bayan na nagsasalo sa iisang hapag at iisang Panginoon. Ang bagong

tipan ay nangangahulugang kapatawaran, naibalik na relasyon sa Diyos, at isang binagong komunidad na hinubog ng pag-ibig at pagsunod ni Jesus. Sa huling linggo, hindi lamang nagturo si Jesus tungkol sa kaharian, itinatag Niya ang pundasyong pangtipan kung saan umiiral ang bayan ng kaharian. Ang hapag ay naging lugar ng pag-alala, pagpapahayag, kababaang-loob, at pag-asa, sapagkat itinuturo nito ang krus at inaasahan ang kaganapan ng kaharian.

Tinapay na Ibinigay at ang Sariling Pagbibigay ng Mesiyas

Kinuha ni Jesus ang tinapay, nagpasalamat, pinagputol-putol, at ibinigay sa Kanyang mga alagad bilang tanda na ang Kanyang buhay ay ibibigay para sa kanila. Itinala ni Lucas ang sinabi ni Jesus, “Ito ang aking katawan na ibinibigay para sa inyo; gawin ninyo ito bilang pag-alaala sa akin,” na nag-uugat sa hapunan sa pag-alaalang pangtipan at sa kahulugang sakripisyal. Ipinapaliwanag ni Jesus ang Kanyang kamatayan bilang sinadyang pagbibigay ng sarili, hindi bilang trahedyang pagkagambala, sapagkat Siya ang Mesiyas na kusang nagbubuwis ng buhay sa pagsunod sa Ama.

Hinuhubog ng gawaing ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ang pakikipag-isa kay Cristo ay nakasalig sa Kanyang sakripisyo at hindi sa ating espirituwal na pagganap. Dapat ituro ng mga pastor na tanggapin ng Iglesia ang Hapunan ng Panginoon nang may banal na pasasalamat, sapagkat ipinahahayag nito na ang kaligtasan ay kaloob na binili ng pagsunod ni Cristo. Hinaharap din ng pinagputol na tinapay ang relihiyong makasarili, sapagkat inilalagay nito sa gitna ang Hari na nagbigay ng Kanyang sarili at tinatawag ang mga alagad na tularan ang Kanyang saloobin sa mga relasyon. Ang pag-

alaala ay hindi simpleng paggunita, ito ay katapatan sa tipan, sapagkat pinananatili nito ang krus sa gitna ng pagsamba at misyon. Ibinibigay ni Jesus ang Kanyang sarili bilang tinapay ng hapag ng tipan, at ang Kanyang bayan ay pinananatili ng Kanyang nagawa, hindi ng kanilang mapapatunayan.

Ang Kopa at ang Pagpapahayag ng Bagong Tipan

Kinuha ni Jesus ang kopa at ipinahayag ito bilang bagong tipan sa Kanyang dugo, ipinakikita na ang Kanyang kamatayan ang magpapasimula ng ipinangakong pagpapanibago ng tipan ng Diyos. Itinala ni Lucas na sinabi ni Jesus na ang kopang ito ay ang bagong tipan sa Kanyang dugo na ibinubuhos para sa Kanyang mga alagad, na iniuugnay ang pagtubos sa sakripisyo at ang kapatawaran sa pagbubuhos ng dugo. Ipinahahayag ni Jesus na ang Kanyang krus ang tutupad sa mga ipinahiwatig ng mga naunang tanda ng tipan, isang naibalik na relasyon sa Diyos na nakabatay sa tiyak na handog na tumatubos.

Hinuhubog ng pahayag na ito ang teolohiya at pagsamba ng Iglesia sapagkat inilalagay nito ang kaligtasan sa dugo ni Cristo, ibig sabihin, ang Kanyang buhay na ibinuhos sa kamatayan bilang handog na nagkakasundo sa mga makasalanan at sa Diyos. Dapat ituro ng mga pastor na ang tipan ay hindi malabong damdaming espirituwal, ito ay nagbubuklod na pangako ng Diyos na tinupad sa pagsunod ni Cristo at lumilikha ng isang bayang Kanyang pag-aari. Hinaharap din ng kopa ang pabaya at maginhawang Kristiyanismo, sapagkat kung ang tipan ay nagkakahalaga ng dugo ni Cristo, ang pagiging alagad ay hindi maaaring gawing relihiyong inuuna ang aliw. Gayunman, ang kopa ay umaaliw sa mga nagsisising makasalanan sapagkat ipinahayag nito ang tunay na kapatawaran na siniguro ni

Jesus. Ang bagong tipan ay nakasentro kay Cristo at binili ng dugo, at ang Iglesia ay dapat mamuhay nang may kaseryosohan at kagalakan.

Isang Hapunan ng Pagkakaisa at ang Pagbuo ng Bayan ng Tipan

Nagbigay si Jesus ng iisang tinapay at iisang kopa sa maraming alagad, hinuhubog ang isang bayang pangtipan na nagkakaisa sa Kanya at hindi sa katayuan, pinagmulan, o pansariling kagustuhan. Kalaunan, ipinaliwanag ni Pablo ang katotohanang ito sa pagsasabing ang tinapay ay iisa at ang mga mananampalataya ay iisang katawan sapagkat sila ay nakikibahagi sa iisang tinapay, na nagpapakita na ang hapag ay nagpapahayag ng pagkakaisang nakaugat kay Cristo. Ang pagkakaisang ito ay hindi sentimental, ito ay pangtipan, sapagkat nilikha ito ng iisang pakikibahagi sa nagliligtas na gawain ni Cristo.

Hinuhubog ng pagkakaisang ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtawag sa Iglesia na talikuran ang paksyon, pagmamataas, at pag-iisa. Dapat ituro ng mga pastor na ang komunyong ay hindi lamang pribadong debosyon, ito ay gawaing pangkomunidad na nagpapahayag ng pag-aari, pananagutan sa isa't isa, at iisang pagkakakilanlan sa ilalim ng iisang Panginoon. Hindi binubura ng pagkakaisa ang mga pagkakaiba, ngunit inilalagay ang mga ito sa ilalim ng mas dakilang pagkakakilanlan ng komunidad ng tipan ni Cristo. Hinaharap din ng hapag ang mga mananampalatayang naghihiwalay ng pagsamba sa mga relasyon, sapagkat ang pakikibahagi sa tipan ay nangangailangan ng kababaang-loob, kapatawaran, at pagkakasundong pamumuhay. Hinuhubog ni Jesus ang isang bayan sa hapag na kayang magtiis sa darating na unos, sapagkat ang nagkakaisang

komunidad na nakaugat sa krus ay makatatagal sa mga pagsubok na hindi kakayanin ng mga nag-iisa.

Ang Pagtukoy sa Magtataksil at ang Kaseryosohan ng Pakikibahagi sa Tipan

Kasama sa hapag ni Jesus ang babala at kaaliwan, sapagkat ang biyaya ng tipan ay hindi pahintulot sa pagkukunwari. Itinala ni Mateo na sinabi ni Jesus na may isa sa kanila na magtataksil, at habang nagtatanong sila, tinukoy Niya ang pagtataksil bilang sinadyang gawain, ipinakikita na ang panlabas na paglapit kay Jesus ay hindi garantiya ng panloob na katapatan. Ang hapag ay nagiging lugar kung saan nahahayag ang mga puso, sapagkat ang paglapit sa tipan na walang katapatan ay mapanganib sa espiritu.

Hinuhubog ng babalang ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtawag sa tapat na pagsusuri ng sarili at tunay na pagsisisi. Dapat ituro ng mga pastor na ang pakikibahagi sa mga banal na gawain ay hindi dapat maging kapalit ng pagsuko, sapagkat maaaring itago ng relihiyosong aktibidad ang kawalan ng pananampalataya kapag ang puso ay nananatiling nakatuon sa sariling pamamahala. Tinukoy ni Jesus ang pagtataksil nang hindi nawawala ang Kanyang kapanatagan, ipinakikitang ang banal na awtoridad ay nananatiling matatag kahit gumuho ang katapatan ng tao. Dapat matutunan ng Iglesia na panghawakan ang hapag nang may banal na paggalang, tinatanggap ang mga nagsisising makasalanan habang tinatanggihan ang pabaya at kaswal na pagtrato sa biyaya. Ang pakikibahagi sa tipan ay kaloob, ngunit hindi ito laruan, sapagkat ipinahahayag nito ang pakikipag-isa sa ipinakong Hari. Nagbabala si Jesus sa hapag upang seryosohin ng mga alagad ang kabanalan at tunay na kumapit sa awa.

Pag-asa Higit sa Hapag at ang Hinaharap na Kaganapan ng Kaharian

Ibinilangkas ni Jesus ang hapag na may pananaw sa hinaharap, ipinakikitang ang tipang itinatag sa pagdurusa ay tutuparin sa kaganapan ng kaharian. Itinala ni Mateo na sinabi ni Jesus na hindi na Siya iinom ng bunga ng ubas hanggang sa inumin Niya itong muli na kasama ang Kanyang mga alagad sa kaharian ng Ama, na inuugnay ang hapag sa hinaharap na pangako at sa kasalukuyang sakripisyo. Ikinokonekta ni Jesus ang krus sa darating na kagalakan, pinatutunayang ang pagdurusa ay hindi ang huling kabanata para sa Hari o para sa Kanyang bayan.

Hinuhubog ng pag-asang ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo sa mga mananampalataya na mamuhay nang may pagtitiyaga, sapagkat ang hapag ay tumitingin pabalik sa krus at pasulong sa kaharian. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na labanan ang kawalang-pag-asa kapag ang katapatan ay may kabayaran, sapagkat itinahang mismo ni Jesus ang Kanyang pagdurusa sa ipinangakong pakikisama sa hinaharap. Nagiging mas matatag ang pagsamba ng Iglesia kapag naaalala nito na ang komunyong ay hindi lamang pag-alaala, ito ay pagpapahayag ng pag-asa at paghihintay sa pagbabalik ng Hari. Pinabanal din ng pangakong ito ang misyon, sapagkat ang mga alagad ay hindi lamang nagsisikap na mabuhay sa isang kaaway na mundo, sila ay namumuhay patungo sa kaharian kung saan si Cristo ay maghahari nang hayagan. Ibinigay ni Jesus ang hapag bilang angkla ng tipan at ibinigay ang pag-asa bilang lakas ng tipan.

TATLONG PARAAN UPANG IANGKOP ANG NILALAMANG

ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Hayaan ang Pagkahari ni Jesus na Muling Hubugin ang Paraan ng Pagtugon sa Papuri at Presyon ng Publiko

Tinanggap ni Jesus ang papuri sa matagumpay na pagpasok nang hindi nagiging alipin nito, at hinarap Niya ang pagkapoot nang hindi hinayaang ito ang magdikta ng Kanyang misyon, sapagkat ang Kanyang pagkakakilanlan ay nakaugat sa kalooban ng Ama. Ipinakita ni Lucas na pinuri ng mga tao si Jesus, at tumanggi Siyang patahimikin ang papuring iyon sa sandaling iyon, ngunit nagpatuloy Siya nang hindi hinahayaang ang palakpakan ang humubog sa Kanyang direksiyon. Ipinakikita ng Hari ang katatagan, sapagkat ang Kanyang layunin ay pagsunod, hindi pamamahala ng reputasyon.

Sa iyong konteksto, nangangahulugan ito na ang pagiging alagad ay dapat nakaugat sa awtoridad ni Cristo at hindi sa pabago-bagong pagsang-ayon ng mga tao. Dapat ituro ng mga pastor sa mga lider at kongregasyon ang pamumuhay nang tapat kahit hindi ipinagdiriwang, sapagkat mabilis magbago ang tinig ng karamihan. Kailangan din nitong labanan ang takot na humahantong sa kompromiso kapag tumataas ang presyong pangkultura, sapagkat hindi pinalambot ni Jesus ang katotohanan upang maiwasan ang alitan. Kapag natutunan ng Iglesia ang katatagang tulad ni Cristo, nagiging mas matapang at mas mahabagin ito nang sabay, sapagkat hindi na ito nagtatanggol ng imahe. Pinalalaya ng paghahari ni Jesus ang mga alagad upang maglingkod nang may kababaang-loob, magsalita nang malinaw, at magtiis nang may pag-asa.

Sukatin ang Pagsamba sa Pamamagitan ng Panalangin, Integridad, at Awa, Hindi Lamang sa Relihiyosong Gawain

Nilinis ni Jesus ang templo sapagkat maaaring maging kahanga-hanga ang relihiyosong aktibidad habang hungkag ang pagsamba, at iginiit Niya na ang bahay ng Diyos ay para sa panalangin at hindi para sa pagsasamantala. Itinala ni Marcos na idineklara ni Jesus ang templo bilang bahay ng panalangin at hinarap ang mga tiwaling gawain, ipinakikitang mahalaga sa Diyos ang moral na katapatan ng pagsamba at hindi lamang ang pagiging abala. Patuloy na hinaharap ng awtoridad ni Jesus ang mga iglesiang nalilito ang kilos sa katapatan.

Sa iyong konteksto, dapat suriin ng mga pastor kung ang mga istruktura ng ministryo ay humuhubog ng pananalig na umaasa sa panalangin, malinaw na pamamahala, at mahabaging pagtanggap sa mahihina. Kabilang dito ang pagsusuri sa mga gawaing pinansyal, mga motibo ng pamumuno, at mga saloobin ng kongregasyon na maaaring tahimik na inuuna ang kaginhawaan o katayuan. Nangangahulugan din ito ng paglikha ng puwang para sa tunay na panalangin na humuhubog sa mga desisyon, hindi panalangin na dekorasyon lamang ng mga planong napagdesisyunan na. Kapag nilinis ang pagsamba, nagiging mas hayag ang awa at mas kapani-paniwala ang misyon, sapagkat hindi na ginagamit ng Iglesia ang wika ng Diyos upang ipagtanggol ang pansariling interes. Nililinis ni Jesus ang pagsamba upang ang mga tao ay makalapit sa Ama nang tapat, at ang isang iglesiang nananalangin ay nagiging isang iglesiang matatag.

Ituring ang Hapunan ng Panginoon Bilang Pagbubuo ng Tipan, Hindi Bilang Nakagawiang Ritwal

Ibinigay ni Jesus ang tinapay at ang kopa upang ipaliwanag ang Kanyang kamatayan at hubugin ang isang bayang pangtipan na mananatiling matatag kapag dumating ang takot at pagkalat. Itinuro ni Pablo na ang kopa ay pakikibahagi sa dugo ni Cristo, na nagpapaalala sa Iglesia na ang komunyong ay pakikipag-isa sa nagliligtas na gawa ni Jesus at hindi isang kaswal na ritwal. Ang hapag ay nilalayong humubog ng pagkakakilanlan, kababaang-loob, at pag-asa sa ilalim ng paghahari ni Cristo.

Sa iyong konteksto, dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na lumapit sa hapag nang may banal na pasasalamat, tapat na pagsisisi, at paninindigan sa pagkakaisa. Kabilang dito ang pagtuturo na ang Hapunan ay tumatawag sa Iglesia na ayusin ang mga relasyon, talikuran ang pagkukunwari, at alalahanin na ang kaligtasan ay binili sa napakataas na halaga. Nangangahulugan din ito ng paglalagay ng komunyong bilang pagpapahayag ng ebanghelyo, sapagkat pinananatili ng hapag ang krus sa gitna kapag may mga abalang nagsisikap agawin ang pansin. Kapag itinuturing ng isang iglesia ang komunyong bilang pagbubuo ng tipan, lumalalim ang pagiging alagad, sapagkat natututo ang mga tao na mamuhay mula sa biyaya at hindi mula sa pagganap, at itaguyod ang kabanalan nang hindi iniwan ang awa. Ginagabayan ni Jesus ang Kanyang bayan sa pamamagitan ng hapag, at ang mga tapat na iglesia ay hinahayaang hubugin ng paggabay na iyon ang kanilang komunidad.

KONKLUSYON

Ipinahahayag ng huling linggo ni Jesus na ang awtoridad ng Hari ay hindi abstraktong doktrina, ito ay isinasabuhay na paghahari na humaharap sa mga puso, nililinis ang pagsamba, at nagtatatag ng kaligtasang pangtipan sa pamamagitan ng masunuring sakripisyo. Ginawang hayag ng matagumpay na pagpasok ang Kanyang mesyanikong pag-aangkin, inilantad ng paglilinis ng templo ang tiwaling relihiyon, at ipinakita ng pinaigting na pagtuturo na ang pagtanggap kay Jesus ay sa huli ay pagtanggap sa paghahari ng Diyos. Gayunman, sa gitna ng alitan, nananatili si Jesus bilang mahabaging Anak na tumatangis para sa mga tumitigas ang puso at banal na Panginoon na tumatanging palusutin ang pagkukunwari. Pinipilit ng huling linggo ang mga alagad na makita na si Cristo ay hindi dumating upang panatilihin ang komportableng relihiyon, Siya ay dumating upang tubusin ang mga makasalanan at ibalik ang pagsamba sa pamamagitan ng Kanyang sariling pagsunod.

Pagkatapos, tinipon ng Huling Hapunan ang lahat sa kahulugang pangtipan, sapagkat ipinaliwanag ni Jesus ang Kanyang nalalapit na kamatayan bilang pundasyon ng bagong tipan, na humuhubog ng isang bayang Kanyang pag-aari sa pamamagitan ng Kanyang dugo. Ang hapag ay nagiging parehong kaaliwan at babala, sapagkat tinatanggap ng biyaya ang nagsisisi at inilalantad ang mapagkunwari, at itinuturo nito ang krus at inaasahan ang kaganapan ng kaharian. Hindi lamang nagtuturo si Jesus tungkol sa pagtubos, tinutupad Niya ang pagtubos, at inihahanda Niya ang Kanyang mga alagad na manatiling tapat kapag humina ang kanilang lakas ng loob. Ang huling linggo ay ang Hari na tinatapos ang Kanyang misyon, at ang Iglesia ay tinatawag na sumunod sa Kanya nang may banal na pagsuko, nilinis na pagsamba, at pag-asang nakasentro sa tipan.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan ka natutuksong purihin si Jesus nang malakas habang tinatanggihan pa rin ang Kanyang awtoridad sa isang tiyak na larangan ng pagsunod?
2. Anong uri ng “katiwalian sa templo” ang maaaring harapin ni Jesus sa iyong buhay ng pagsamba, ibig sabihin, isang gawi kung saan ang kaginhawaan o pakinabang ay nakikipagpaligsahan sa panalangin at integridad?
3. Paano hinahamon ng mga babala ni Jesus laban sa pagkukunwari ang paraan ng iyong pagsusuri sa espirituwal na paglago, kapwa sa iyong sarili at sa iyong iglesia?
4. Ano ang magiging itsura ng paglapit mo sa Hapunan ng Panginoon bilang pagbubuo ng tipan na humuhubog ng pagkakaisa, pagsisisi, at misyon, sa halip na bilang nakagawian lamang?
5. Sa anong praktikal na paraan ka maaaring mamuhay ngayong linggo nang may mapagbantay na katapatan sa paghahari ni Cristo, nagtitiwala sa Kanyang layunin kahit tumitindi ang presyon?

KABANATA 10: ANG PAGDURUSA, KAMATAYAN, AT MULING PAGKABUHAY NI JESUS

PANIMULA

Pumasok si Jesus sa Kanyang pagdurusa nang may sinasadyang pagsunod, hindi bilang isang taong nagulat sa pagtataksil, kundi bilang Anak na itinuon ang Kanyang mukha upang ganapin ang nagliligtas na kalooban ng Ama. Ipinapakita ng mga Ebanghelyo ang bahaging ito ng Kanyang buhay bilang banal na sentro ng pananampalatayang Kristiyano, sapagkat dito ang pagkakakilanlan ni Jesus at ang misyon ni Jesus ay nahahayag sa pinakalinaw na paraan. Ang Hari ay hindi naghahari sa pamamagitan ng pag-iwas sa sakit, kundi sa pamamagitan ng tapat na pagpasok dito, pagdadala ng bigat ng bunga ng kasalanan, at pagtanggì sa anumang shortcut na sisira sa pagsunod.

Pinipilit din ng kabanatang ito ang mga may-gulang na alagad na makita na ang awtoridad ni Cristo ay hindi kailanman hiwalay sa Kanyang kababaang-loob. Siya ay nananalangin, nagpapasakop, nagtitiis ng kawalang-

katarungan, nagdurusa sa hayag na paraan, tunay na namamatay, at muling nabubuhay sa katawan, at ang bawat kilos ay puspos ng kahulugang pangtipan. Hindi maaaring ituring ng Iglesia ang salaysay na ito bilang isang pamilyar na kuwentong panrelihiyon, sapagkat ito ang sandaling nagtatagpo ang awa ng Diyos at ang katarungan ng Diyos sa masunuring Anak. Kapag hindi natin naunawaan ang krus at ang muling pagkabuhay, hindi rin natin mauunawaan ang pagiging alagad, misyon, pagsamba, at pag-asa, sapagkat ang lahat ay dumadaloy mula sa nagawa ni Jesus dito.

SEKSYON 1: ANG PAGHIHIRAP SA GETHEMANE

Pumasok si Jesus sa Getsemani bilang tapat na Anak na humarap sa darating na krus nang may malinaw na kamalayan, at ang kamalayang iyon ay hindi nagbunga ng pag-atras, kundi ng mapanalanging pagpapasakop. Hindi Siya pumasok sa pagdurusa nang hindi handa, sapagkat hinanap Niya ang Ama nang may layunin at lalim, na nagpapakita na ang Kanyang pagsunod ay hindi pasibong pagtanggap lamang. Ipinapakita ng Getsemani na si Jesus ay ganap na nakatalaga sa misyon, ngunit ganap ding tapat tungkol sa bigat ng Kanyang papasanin, at ang katapatang iyon ay hindi kahinaan. Ito ay kabanalan ng isang Tagapagligtas na hindi magpapanggap na madali ang krus.

Ginamit din ni Jesus ang Getsemani upang hubugin ang Kanyang mga alagad, sapagkat ang pagsunod ay dapat patatagin ng pakikipag-ugnayan sa Ama at hindi ng lakas ng loob ng tao. Nailalantad ang kahinaan ng mga alagad, ngunit naipapakita rin ang katatagan ni Jesus, at sinadya ang pagkakaibang ito. Sa harding ito, ipinapakita ng Hari na ang pagdurusa ay pinakamabuting hinaharap sa

pamamagitan ng panalangin, pagbabantay, at pagpapasakop, hindi sa pamamagitan ng pagkataranta o pagkontrol. Itinuturo ng Getsemani sa Iglesia na ang landas ng pagtubos ay hindi sentimental, ito ay may kabayaran, at buong-pusong tinanggap ni Jesus ang kabayaranang iyon sa perpektong pagsunod.

Ang Hardin na Pinili Nang May Layunin

Pinili ni Jesus ang hardin bilang lugar ng panalangin at paghahanda, na nagpapakita na hinarap Niya ang oras ng pagdurusa nang may kaliwanagan at hindi sa pagtangga. Isinalaysay ni Mateo na dinala ni Jesus ang Kanyang mga alagad sa Getsemani, sinabi sa kanila na maupo habang Siya ay nananalangin, at isinama sina Pedro, Santiago, at Juan bilang mga saksi sa Kanyang kalungkutan at pagkabagabag. Ito ang Hari na hindi itinatago ang Kanyang pagkatao, ngunit hindi rin Niya iniwan ang Kanyang misyon, sapagkat Siya ay patungo sa krus bilang masunuring Anak.

Ang sinasadyang pagpasok ni Jesus sa hardin ay humuhubog sa pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ang pagsunod ay kadalasang nangangailangan ng pagpili sa lugar kung saan masusubok ang pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang espirituwal na paglago ay hindi napapatunayan sa pag-iwas sa paghihirap, kundi sa pagharap dito nang may tapat na panalangin at masunuring pagpapasakop. Hindi nagbukod si Jesus na parang ang kahinaan ay kahiya-hiya, sapagkat inanyayahan Niya ang mga pinagkakatiwalaang alagad na lumapit, kahit mabibigo sila. Dito natututuhan ng Iglesia na ang banal na pamumuno ay kinabibilangan ng tapat na pag-asa sa Ama at mapagkumbabang pagiging bukas sa harap ng bayan ng Diyos.

Kalungkutan na Walang Kasalanan at ang Banal na Bigat ng Oras

Ipinapakita ng kalungkutan ni Jesus sa Getsemani ang tunay na bigat ng Kanyang haharapin, sapagkat hindi lamang pisikal na pagdurusa ang Kanyang kahaharapin, kundi ang espirituwal na pasanin ng pagdadala ng kasalanan. Isinalaysay ni Marcos na sinabi ni Jesus na ang Kanyang kaluluwa ay nababalot ng matinding kalungkutan hanggang sa kamatayan, at hiniling Niya sa Kanyang mga alagad na manatili at magbantay. Hindi ito makasalang kawalan ng pag-asa, kundi banal na dalamhati, sapagkat malinaw na nakikita ng Anak ang halaga at tumatangging maliitin ito.

Itinuturo ng paghihirap ni Jesus sa Iglesia na tanggihan ang mababaw na espirituwalidad na nagpapanggap na ang matibay na pananampalataya ay hindi kailanman mabigat. Dapat ituro ng mga pastor na ang matinding damdamin ay hindi awtomatikong kawalan ng pananampalataya, sapagkat naranasan ni Jesus ang malalim na kalungkutan habang nananatiling ganap na masunurin. Ang kaibahan ay dinala ni Jesus ang Kanyang kalungkutan sa panalangin at hindi sa paghihimagsik, at ang Kanyang dalamhati ay naging lugar ng pagpapasakop at hindi ng pag-iingat sa sarili. Hinuhubog nito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagbibigay-pahintulot sa katapatan sa harap ng Diyos at pagtawag sa panalangin kapag dumarating ang takot. Ipinapakita ni Jesus na ang kabanalan ay maaaring manginig, ngunit ang kabanalan ay patuloy na sumusunod.

Ang Kopa at ang Panalangin ng Pagpapasakop

Ipinanalangin ni Jesus ang tungkol sa kopa sapagkat naunawaan Niya ang krus bilang itinalagang pasanin ng banal na paghatol at mapagtubos na pagdurusa na Siya

lamang ang makapapasan. Isinalaysay ni Mateo na nagpatirapa si Jesus at nanalangin na kung maaari ay alisin ang kopa, ngunit ganap Siyang nagpasakop at ipinahayag na ang kalooban ng Ama ang dapat mangyari. Inilalantad ng panalanging ito ang puso ng masunuring Anak, sapagkat hindi Siya humihingi ng kaginhawaan, kundi pumipili ng katapatan.

Itinuturo ng panalangin ni Jesus sa mga alagad na ang pagpapasakop ay hindi kawalan ng pagnanais, kundi ang pagsuko ng pagnanais sa kalooban ng Ama. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang tunay na panalangin ay maaaring magsama ng tapat na pagsusumamo at malalim na damdamin habang nagtatapos pa rin sa pagsunod. Hindi nakikipagkasundo si Jesus bilang kapantay na umiiwas sa pananagutan, sapagkat Siya ang Anak na nakatalaga sa misyon, ngunit Siya rin ay tunay na tao na nakararamdam ng bigat. Dito natututuhan ng Iglesia na ang kalooban ng Ama ay hindi laging ang pinakamadaling landas, ngunit ito ay laging banal, at buong pagtitiwala itong pinili ni Jesus.

Pagbabantay at ang Kahinaan ng mga Alagad

Binalaan ni Jesus ang Kanyang mga alagad na magbantay at manalangin sapagkat alam Niyang inilalantad ng espirituwal na presyon ang panloob na kahinaan at mahalaga ang mapagbantay na pag-asa sa Diyos. Isinalaysay ni Mateo na bumalik si Jesus at natagpuan silang natutulog, at sinabi Niya na ang espiritu ay handa ngunit ang laman ay mahina, na nagtutulak sa kanila sa mapanalanging pagbabantay sa halip na sa kumpiyansang sarili. Ang kanilang pagtulog ay hindi lamang pagod, ito ay larawan kung gaano kadaling manghina ang mga alagad kapag bumibigat ang oras.

Hinuhubog ng babalang ito ang Iglesia sa pamamagitan ng pagtuturo na ang tukso ay hindi napagtatagumpayan ng mabubuting hangarin lamang. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya sa pagbabantay sa pamamagitan ng panalangin, pag-iisip na hinuhubog ng Kasulatan, at tapat na pananagutan, sapagkat tumitindi ang panganib kapag inaakala ng tao na siya ay ligtas. Ninais ng mga alagad na maging tapat, ngunit bumigay ang kanilang katawan at kalooban sa bigat ng sandali, at pinangalanan ni Jesus ang katotohanang iyon nang hindi ito pinapalusot. Natututuhan ng Iglesia na ituring ang panalangin bilang paghahanda at hindi huling opsiyon, sapagkat ang pagsunod sa krisis ay pinatitibay ng pakikipag-ugnayan bago pa man ito dumating.

Ang Paglapit ng Taksil at ang Pananatiling Matatag ni Jesus

Hinarap ni Jesus ang pagtataksil nang may kalmadong awtoridad, na nagpapakita na hindi Siya nabitag sa plano ni Judas, kundi kusang lumalakad sa pagsunod sa Ama. Isinalaysay ni Marcos ang pagdating ni Judas kasama ang karamihan, ang tanda ng pagtataksil, at ang tuwirang pagharap ni Jesus, na tumangging tumakas at tumangging gumanti sa takot. Ang hardin ay nagiging lugar ng pagkakanulo sa Hari, ngunit ang Kanyang katatagan ay nagpapakita na hindi Siya nawalan ng kontrol, sapagkat pinipili Niya ang pagsunod.

Itinuturo ng tugon ni Jesus sa mga alagad na ang katapatan ay nasusukat hindi lamang sa salita kundi sa kapanatagan sa ilalim ng presyon. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang pagtataksil ay kadalasang nagtutulak sa kapaitan, pagiging reaktibo, o paghihiganti, ngunit nananatiling banal at may layunin si Jesus. Hindi Niya binabawasan ang kasamaan, ngunit hindi

rin Niya hinahayaang ang kasamaan ang humubog sa Kanyang tugon, sapagkat ang Kanyang misyon ay magligtas sa pamamagitan ng pagdurusa. Dito natutuhan ng Iglesia na ang daan ni Cristo ay kinabibilangan ng pagtitiis ng mali nang hindi isinusuko ang katuwiran, at ng pagtitiwala na ang plano ng Ama ay patuloy na gumagalaw kahit tila hindi makatarungan ang sandali.

SEKSYON 2: ANG PAG-ARESTO AT MGA PAGLILITIS KAY JESUS

Nagpasakop si Jesus sa pag-aresto at paglilitis bilang ang inosenteng Anak na hinayaang maganap ang kawalang-katarungan nang hindi isinusuko ang Kanyang pagkakakilanlan. Inilalantad ng bahaging ito ang lalim ng kasalanan ng tao, sapagkat ginamit ng mga pinunong panrelihiyon at ng mga awtoridad pampolitika ang batas, presyon, at paratang upang hatulan ang Isa na mismong nagkatawang-katotohanan. Gayunman, inihahayag din nito ang lalim ng pagsunod ni Cristo, sapagkat hindi Siya umiwas sa pananagutan o nagmanipula ng mga pangyayari upang iligtas ang sarili. Lumilitaw dito ang awtoridad ng Hari sa isang kabalintunaan, sapagkat Siya ay may kapangyarihan ngunit pinili ang pagpipigil, na nagpapakita na ang pagtubos ay nakakamtan sa pamamagitan ng kusang pagsuko.

Pinagtiisan din ni Jesus ang mga paglilitis na ito upang ilantad ang huwad na relihiyon at ang duwag na pulitika, sapagkat kapwa pinili ng dalawang sistemang ito ang pangangalaga sa sarili kaysa sa katotohanan. Natakot ang mga pinunong panrelihiyon na mawalan ng impluwensiya, at natakot ang mga namumuno na mawalan ng kaayusan, at kapwa ginamit si Jesus bilang problemang kailangang alisin sa halip na Panginoong dapat sundin. Sa gitna ng

kadilimang ito, nananatiling tapat na saksi si Jesus, nagsasalita ng katotohanan kapag kinakailangan, nananatiling tahimik kapag ang pananalita ay magsisilbi lamang sa manipulasyon, at tumatangging ikompromiso ang Kanyang misyon. Kailangang basahin ng Iglesia ang mga paglilitis na ito bilang salamin na naglalantad ng ating sariling tukso na pangalagaan ang kaghinawaan kaysa parangalan si Cristo.

Ang Pag-aresto at ang Kusang Loob ng Anak

Inaresto si Jesus bilang masunuring Anak na tumangging tumakas sa pamamagitan ng karahasan at piniling magpasakop alang-alang sa plano ng Ama. Isinalaysay ni Juan ang pagdating ng pangkat ng kawal at mga opisyal na may dalang ilawan at sandata, at ang paglapit ni Jesus upang ipakilala ang Kanyang sarili, at ang Kanyang pagprotekta sa Kanyang mga alagad sa pamamagitan ng pagtitiyak na kung Siya ang hinahanap, ay palayain ang iba. Nakikita ang Kanyang awtoridad sapagkat hindi Siya nahuli sa bitag, Siya ay kusang nag-alay ng Kanyang sarili, at nakikita ang Kanyang awa sapagkat pinangalagaan Niya ang Kanyang mga tagasunod kahit Siya ay dinadala.

Itinuturo ng kusang-loob ni Jesus sa mga alagad na ang tapang ay hindi nasusukat sa agresyon, kundi sa tapat na pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na hindi kailangang patunayan ni Jesus ang lakas sa pamamagitan ng paglupig sa mga kaaway, sapagkat ang tunay na lakas ay ang pagsunod na tumatapos sa misyon. Inilalantad din ng pag-aresto kung gaano kabilis maging kasangkapan ng takot ang karamihan, at kung paanong ang takot ay maaaring magkunwaring katuwiran. Gayunman, nananatiling matatag si Jesus, sapagkat nagtitiwala Siya sa Ama at tumatangging gumanti. Natututuhan ng Iglesia na ang pagsunod ay maaaring

mangailangan ng pagsuko ng kontrol, at nananatiling Panginoon si Cristo kahit Siya ay nakagapos.

Ang Pagkakaila ni Pedro at ang Pagbagsak ng Lakas ng Tao

Kasama sa sunod-sunod na paglilitis ni Jesus ang pagkabigo ng Kanyang pinakamalapit na alagad, na nagpapakita na ang pagiging alagad ay hindi napapanatili ng kumpiyansa lamang. Isinalaysay ni Lucas ang pagsunod ni Pedro mula sa malayo, ang tatlong beses niyang pagkakaila kay Jesus, at ang mapait na pag-iyak matapos tumilaok ang tandang, na nagpapakita ng masakit na pagkilala sa kawalang-katapatan. Sinadya ang paghahambing na ito, sapagkat nananatiling matatag si Jesus habang bumabagsak si Pedro, at inilalantad ng kaibahang ito ang pangangailangan ng biyaya.

Itinuturo ng pagkakaila ni Pedro sa Iglesia na kayang wasakin ng takot ang tapang sa napakaikling panahon, lalo na kapag nalalagay sa panganib ang reputasyon at kaligtasan. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na seryosohin ang espirituwal na paglayo, sapagkat ang distansiya mula kay Jesus ay kadalasang nauuna sa kompromiso, at ang kompromiso ay madalas nagsisimula sa maliliit na pag-iwas na tila kinakailangan sa sandali. Gayunman, ipinapakita rin ng mga luha ni Pedro na ang kabiguan ay hindi wakas kapag ang pagsisisi ay totoo, sapagkat ibabalik pa siya ni Jesus sa kalaunan. Nagbababala ang sandaling ito laban sa pagmamataas na inaakalang awtomatiko ang katapatan, at nag-aanyaya ng kababaang-loob na kumakapit kay Cristo. Natututuhan ng Iglesia na ang mga alagad ay hindi iniingatan ng lakas ng loob, kundi ng awa ng Tagapagligtas na kanilang sinusundan.

Ang Sanhedrin at ang Katotohanang Hindi Itinanggi ni Jesus

Humarap si Jesus sa kapulungan ng mga pinunong panrelihiyon bilang tapat na Anak na tumangging itanggi ang Kanyang pagkakakilanlan kahit ang katotohanan ay gagamitin upang Siya ay hatulan. Isinalaysay ni Marcos ang pagtatanong ng pinakapunong saserdote kung Siya ang Mesiyas, ang Anak ng Pinagpala, at ang malinaw na pagsagot ni Jesus na nagpapatunay sa Kanyang pagkakakilanlan at tumutukoy sa darating Niyang pagpapatunay, na itinuring nilang pamumusong. Ang mga salita ni Jesus ay hindi panunukso, kundi katotohanang binigkas kapalit ng Kanyang buhay.

Itinuturo ng kaliwanagan ni Jesus sa mga alagad na mahalaga ang pagpapahayag ng pananampalataya, sapagkat may mga sandaling mas ligtas ang manahimik ngunit ang pagtanggap ay magiging pagtataksil. Dapat ituro ng mga pastor na ang tapang Kristiyano ay hindi lakasan ng boses, kundi katapatan, at ang katapatan ay kinabibilangan ng tamang pagpapahayag kay Cristo kapag pinipilit na baguhin Siya. Inilalantad ng tugon ng kapulungan kung paanong maaaring tanggihan ng mga sistemang panrelihiyon ang Diyos habang inaakalang ipinagtatanggol Siya, sapagkat ang pagmamataas ay ginagawang banta ang katotohanan. Ipinapakita ng paglilitis na ito na ang tunay na isyu ay hindi ebidensiya kundi pagka-Panginoon, sapagkat hindi kulang ang kaalaman ng mga pinuno, kundi ang pagpapasakop. Natututuhan ng Iglesia na ang katotohanan ay maaaring magastos, at binayaran ni Jesus ang halagang iyon nang hindi nag-atubili.

Si Pilato at ang Kahariang Hindi Itinatayo ng Kapangyarihang Pampulitika

Tumayo si Jesus sa harap ni Pilato bilang Hari na ang awtoridad ay hindi nakasalalay sa makinarya ng imperyo. Isinalaysay ni Juan ang pagtatanong ni Pilato tungkol sa pagiging hari ni Jesus, at ang paglilinaw ni Jesus na ang Kanyang kaharian ay hindi nagmumula sa mundong ito o gumagamit ng mga paraan nito, na nagpapakita na ang Kanyang paghahari ay itinatag sa katotohanan at pagsunod, hindi sa pamimilit. Hindi itinanggi ni Jesus ang Kanyang pagka-hari, ngunit tumanggi Siyang ilarawan ito ayon sa mga categoryang nauunawaan ni Pilato, sapagkat ang Kanyang misyon ay pagtubos at hindi pag-agaw ng kapangyarihan.

Itinuturo ng palitang ito sa Iglesia na tanggihan ang tukso na ipagkamali ang kaharian ng Diyos sa pampulitikang dominasyon. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya ang tapat na pananagutang sibiko habang tumatangging ilagak ang pag-asang mesiyaniko sa mga istrukturang pantao. Hinaharap ng kaharian ni Jesus ang kasalanan sa antas ng puso at lumilikha ng bayan na hinuhubog ng katotohanan at pag-ibig, at hindi ito nalilikha ng puwersa. Inilalantad din ng kalituhan ni Pilato kung paanong ang pragmatismo ay maaaring balewalain ang katotohanan, sapagkat mas nais niya ang madaling solusyon kaysa sa makatarungang hatol. Natututuhan ng Iglesia na magtiwala sa awtoridad ni Cristo kahit hindi matatag ang mga sistemang pampulitika, sapagkat naghahari si Jesus ayon sa pasya ng Ama at hindi sa pahintulot ng tao.

Piniling Hatulan at ang Pagpapalit sa Inosente

Hinulan si Jesus bilang ang inosente habang pinalaya ang isang nagkasala, na malinaw na nagpapakita ng pagpapalit sa isang lantad na paraan. Isinalaysay ni Mateo ang pagpili ng karamihan kay Barabas at ang kanilang sigaw para

ipako sa krus si Jesus, at ang paghuhugas ng kamay ni Pilato habang nagpapasakop pa rin sa presyon, na nagpapakita ng manipulasyon ng masa at duwag na pamumuno. Ang sandaling ito ay hindi lamang trahedyo, ito ang madilim na lohika ng kasalanan, sapagkat mas pinili ng sangkatauhan ang isang pamilyar na rebelde kaysa sa banal na Hari.

Itinuturo ng pagpapalit na ito sa mga alagad na ang kasalanan ay hindi lamang personal na kabiguan, ito ay sama-samang paglaban sa paghahari ng Diyos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang pagpili ng karamihan ay babala kung gaano kadalang malinlang ang mga tao ng mga pinunong pinagkakatiwalaan nila at ng mga takot na hindi nila kayang pangalanan. Gayunman, ito rin ay pahayag ng huwaran ng ebanghelyo, sapagkat ang inosente ang nagdurusa habang ang nagkasala ay pinalalaya, at ang lohikang ito ay makakamtan ang ganap na kahulugan nito sa krus. Hindi ipinagtanggol ni Jesus ang Kanyang sarili sa pamamagitan ng manipulasyon, sapagkat iniaalay Niya ang Kanyang sarili bilang Tagapagligtas. Natututuhan ng Iglesia na magluksa sa kawalang-katarungan ng tao habang sinasamba ang Diyos na ginagawang pagtubos ang kawalang-katarungan sa pamamagitan ng pagsunod ng Kanyang Anak.

SEKSYON 3: ANG PAGPAPAKO SA KRUS AT KAMATAYAN NI JESUS

Ipinako sa krus si Jesus bilang tunay na Hari na ang trono ay ang krus at ang tagumpay ay nakamit sa pamamagitan ng sakripisyal na pagsunod. Hindi pinapalambot ng mga

Ebanghelyo ang kalupitan, kahihyan, o kawalang-katarungan, sapagkat nais nilang makita ng mga mambabasa ang tunay na halaga. Gayunman, binibigyang-kahulugan din nila ang pagpapako sa krus bilang may layunin, hindi aksidente, sapagkat tinutupad ni Jesus ang plano ng Ama upang iligtas ang mga makasalanang. Sa krus, ang awtoridad ni Jesus ay kabalintunaan, sapagkat Siya ay tila walang kapangyarihan, ngunit isinasagawa Niya ang pinakamalalim na kapangyarihan ng pagsunod, ang kapangyarihang sumisira sa paghahari ng kasalanan at nagbibigay-kasiyahan sa banal na katarungan.

Inilalantad din ng kamatayan ni Jesus ang puso ng sangkatauhan, sapagkat Siya ay kinutya, binalewala, ginamit, at hindi naunawaan, at ang mga tugong ito ay patuloy na umiiral sa iba't ibang anyo sa kasalukuyan. Itinuring Siya ng ilan bilang palabas, ng ilan bilang banta, at ng ilan bilang kabiguan, ngunit inihahayag ng krus na ang Anak ay dumating upang iligtas maging ang mga tumanggi sa Kanya. Kailangang manatili ang Iglesia rito, sapagkat ang pagiging alagad ay hugis-krus, at ang misyon ay isinilang mula sa ipinakong Tagapagligtas. Kapag minadali natin ang pagdaan sa pagpapako sa krus, magpapahayag tayo ng mababaw na ebanghelyo at magtatayo ng mababaw na iglesia.

Ang Daan Patungo sa Krus at ang Bigat ng Pagdurusa

Dinala ni Jesus ang bigat ng pagdurusa sa harap ng publiko, at ipinapakita ng mga Ebanghelyo na ang Kanyang pisikal na kahinaan ay hindi humadlang sa Kanyang mahabaging awtoridad. Isinalaysay ni Lucas ang pagpilit kay Simon na taga-Cirene na pasanin ang krus sa likod ni Jesus, at ang pakikipag-usap ni Jesus sa mga babaeng tumatangis, na nagbigay ng seryosong babala tungkol sa darating na

paghatol, na nagpapakita na kahit patungo sa kamatayan, Siya ay nananatiling propetikong pastol. Ang Hari ay nagdurusa, ngunit ang Hari ay patuloy na nagtuturo, patuloy na nagmamahal, at patuloy na nagsasabi ng katotohanan.

Itinuturo ng sandaling ito sa mga alagad na ang pagdurusa ay hindi nag-aalis ng tawag, at ang paghihirap ay hindi nagbubura ng pagsunod. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang kahinaan ay maaaring umiral kasabay ng katapatan, sapagkat hindi naghintay si Jesus ng kaginhawaan upang magsalita ng katotohanan at magbigay ng direksiyon. Ipinapakita rin ng presensiya ni Simon na ang iba ay minsang nahihila sa pagdurusa ni Cristo sa mga paraang hindi nila pinili, at ang pakikibahaging iyon ay maaaring maging anyo ng pagiging alagad. Natututuhan ng Iglesia na ang pagsunod kay Jesus ay kinabibilangan ng pagdadala ng mga pasanin, hindi lamang ang atin kundi pati ang pasanin ng iba, sapagkat ang pag-ibig na hugis-krus ay bahagi ng buhay sa kaharian.

Ipinako sa Krus sa Gitna ng mga Kriminal at ang Kahihyang Kanyang Tiniis

Ipinako si Jesus sa lugar ng kahihyan, itinuring na kriminal, at itinanghal sa publiko, na inihahayag ang lalim ng pagpapakumbabang Kanyang tinanggap alang-alang sa pagtubos. Isinalaysay ni Marcos ang pagpapakito ng mga kawal kay Jesus, ang paghahati ng Kanyang mga kasuotan, at ang paglalagay sa Kanya sa gitna ng mga rebelde, na nagpapakita na ang Matuwid ay ibinilang sa mga nagkasala sa paningin ng mundo. Ang krus ay hindi lamang sakit, ito ay lantad na kahihyan, at tiniis ito ni Jesus nang hindi umurong.

Itinuturo ng kahihiyang ito sa Iglesia na ang kaligtasan ay hindi nakamtan sa pamamagitan ng isang kagalang-galang na Tagapagligtas na nanatiling malayo sa gulo, kundi sa pamamagitan ng banal na Tagapagligtas na kusang pumasok sa pinakamababang kalagayan. Dapat ituro ng mga pastor sa mga mananampalataya na tanggihan ang pananampalatayang naghahanap lamang ng kultural na paggalang, sapagkat si Jesus ay hinamak at itinakwil sa sandali ng Kanyang pinakadakilang pagsunod. Ipinapakita rin ng mga kriminal sa tabi Niya na ang krus ang lugar kung saan nalalantad ang mga puso ng tao, sapagkat ang ilan ay nangungutya at ang ilan ay tumatalikod, at ang pagkakaiba ay ang pagpapasakop sa Hari. Natututuhan ng Iglesia na seryosong hinarap ni Jesus ang ating kahihiyang, at pinasan Niya ito, upang ang mga alagad ay mabuhay nang malaya mula sa pangangailangang aprubahan ng karamihan.

Awa Mula sa Krus at ang Puso ng Tagapagligtas

Nagsalita si Jesus ng awa mula sa krus, na nagpapakita na ang Kanyang habag ay hindi napawalang-bisa ng pagdurusa at nanatiling nakatuon ang Kanyang misyon sa kapatawaran. Isinalaysay ni Lucas ang panalangin ni Jesus, “Ama, patawarin Mo sila, sapagkat hindi nila nalalaman ang kanilang ginagawa,” na naghahayag ng Tagapagligtas na namamagitan para sa Kanyang mga kaaway kahit Siya ay namamatay sa ilalim ng kanilang karahasan. Hindi ito pagtangi sa pagkakasala, ito ay alok ng awa na nakaugat sa mapanubos na layunin ng Ama.

Hinuhubog ng awang ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtawag sa Iglesia sa uri ng kapatawarang hindi kayang likhain ng simpleng pagsisikap ng tao. Dapat ituro ng mga pastor na ang kapatawarang Kristiyano ay nakaugat sa kapatawaran ni Cristo, sapagkat

tanging ang mga nakakakilala ng awa ang makapagbibigay ng awa kapag sila ay nasaktan. Hinahamon din ng panalangin ni Jesus ang mga likas na udyok ng paghihiganti na tila makatarungan kapag matindi ang sakit. Itinuturo ng krus na ang awa ay hindi kahinaan, ito ay banal na lakas, sapagkat tumatangging hayaang ang galit ang humubog sa puso. Natututuhan ng Iglesia na ang ating misyon ay ipahayag ang kapatawaran sapagkat ang ating Hari ay nanalangin ng kapatawaran, at ginawa Niya ito sa sandaling pinakamataas ang halaga.

Kadiliman at ang Sigaw na Naglalantad ng Bigat ng Kasalanan

Umabot sa sukduhan ang pagdurusa ni Jesus nang bumaba ang kadiliman, at inihayag ng Kanyang sigaw ang lalim ng Kanyang pinasan. Isinalaysay ni Marcos ang pagtakip ng kadiliman sa lupain at ang sigaw ni Jesus, “Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan,” na nagpapakita na ang krus ay kinabibilangan ng malalim na espirituwal na paghihirap, hindi lamang pisikal na sakit. Hindi ito itinuturing ng mga Ebanghelyo bilang dramatikong kawalan ng pag-asa, kundi bilang kakila-kilabot na bigat ng pagdadala ng kasalanan sa ilalim ng hatol.

Hinuhubog ng sandaling ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ang kasalanan ay hindi maliit na kapintasan, ito ay mapanirang paghihimagsik na kinailangang tugunan sa pamamagitan ng pagdurusa ng Anak. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na damhin ang kaseryosohan ng krus nang hindi nahuhulog sa kawalan ng pag-asa, sapagkat ang sigaw ni Jesus ay hindi wakas ng kuwento, ngunit ito ay bintana sa halaga ng pagtubos. Ang kadiliman ay hudyat ng paghatol at kalungkutan, ngunit ito rin ay hudyat na ang Diyos ay kumikilos nang tiyak. Natututuhan ng Iglesia na

ang ebanghelyo ay hindi sentimental, sapagkat ang kapatawaran ay may halaga, at tinanggap ni Jesus ang halagang iyon sa masunuring pag-ibig. Kapag ito ay naunawaan ng mga mananampalataya, lalalim ang pagsamba, magiging mas tapat ang pagsisisi, at magiging mas mahalaga ang biyaya.

Naganap Na at ang Katotohanan ng Kanyang Kamatayan

Tunay na namatay si Jesus, at ang Kanyang huling mga salita ay nagpahayag ng ganap na katuparan, na nagpapakita na ang misyon ay natapos, hindi naputol. Isinalaysay ni Juan ang pagsabi ni Jesus, “Naganap na,” at ang pagyuko ng Kanyang ulo at ang kusang pagpanaw ng Kanyang espiritu, na nagbibigay-diin na ang Kanyang kamatayan ay totoo at ang Kanyang handog ay sinadya. Ang Hari ay hindi basta na lamang namatay bilang walang magawang biktima, sapagkat tinapos Niya ang gawaing ibinigay ng Ama at kusang inialay ang Kanyang buhay sa masunuring pagsuko.

Itinuturo ng ganap na ito sa Iglesia na ang pagtubos ay nakasalalay sa natapos na gawa ni Cristo, hindi sa dagdag na pagsisikap ng tao. Dapat ituro ng mga pastor na ang katiyakan ay nakaugat sa tinapos ni Jesus, sapagkat ang pagkakasala ay hindi napagagaling ng pagsisikap kundi ng ganap na handog ng Tagapagligtas. Hinahamon din ng kamatayan ni Jesus ang mga pagtatangkang ituring ang krus bilang halimbawa lamang, sapagkat ito ay hindi lamang inspirasyong moral, ito ay nagliligtas na katuparan. Natututuhan ng Iglesia na ang ebanghelyo ay may sentro, at ang sentrong iyon ay ang ipinakong Cristo na tumapos sa gawain ng pagtubos sa pamamagitan ng masunuring pag-ibig. Dahil naganap na, maaaring tumigil ang mga alagad sa pagsisikap na kitain ang matagal nang tiniyak ni Cristo.

SEKSYON 4: ANG PAGLILIBING AT MULING PAGKABUHAY NI JESUS

Pinagtitibay ng paglilibing at muling pagkabuhay ni Jesus ang parehong katotohanan ng Kanyang kamatayan at ang katotohanan ng Kanyang tagumpay. Mahalaga ang paglilibing sapagkat ipinapakita nito na Siya ay tunay na namatay at tunay na inilibing sa isang libingan, at inilalagay nito ang muling pagkabuhay sa kasaysayan sa halip na sa relihiyosong imahinasyon. Mahalaga ang muling pagkabuhay sapagkat ito ang pagpapatunay ng Ama sa Anak, ang pagkatalo ng kamatayan, at ang pundasyon ng Kristiyanong pag-asa at misyon. Kung walang paglilibing, ang mga pahayag tungkol sa muling pagkabuhay ay magiging hungkag, at kung walang muling pagkabuhay, ang krus ay magiging trahedya sa halip na tagumpay.

Binabago rin ng muling pagkabuhay ni Jesus ang pagiging alagad sapagkat binabago nito ang kung ano ang posible para sa mga kabilang sa Kanya. Ang muling nabuhay na Cristo ay hindi lamang inaalala, Siya ay naroroon, naghahari, at nag-uutos sa Kanyang bayan. Hindi inaalalis ng muling pagkabuhay ang halaga ng pagiging alagad, ngunit tinitiyak nito ang pangako na ang pagdurusa ay hindi wakas at ang pagsunod ay hindi nasasayang. Ipinapahayag ng Iglesia ang isang buhay na Panginoon, at inilalapat ng seksyong ito ang pahayag na iyon sa mga salaysay ng Ebanghelyo na nagpapakita ng walang lamang libingan, mga saksi na natatakot ngunit tapat, at ang muling nabuhay na Cristo na sumasalubong sa Kanyang mga tagasunod na may kapayapaan at layunin.

Inilibing Nang May Paggalang at ang Pagpapatunay ng Kanyang Kamatayan

Inilibing si Jesus sa paraang nagpapatunay sa katotohanan ng Kanyang kamatayan at nagbibigay-galang sa Kanyang katawan, na nagpapakita na ang krus ay hindi ilusyon at ang libingan ay hindi talinghaga. Isinalaysay ni Mateo ang pagkuha ni Jose ng Arimatea sa katawan ni Jesus, ang pagbabalot nito sa malinis na lino, ang paglalagay nito sa sarili niyang bagong libingan, at ang pagpagulong ng bato sa pasukan. Mahalaga ang mga detalyeng ito sapagkat iniuugnay nila ang kuwento sa mga saksi, lugar, at pisikal na realidad.

Itinuturo ng paglilibing na ito sa mga alagad na ang pananampalatayang Kristiyano ay nakaugat sa mga tunay na pangyayaring naganap sa espasyo at panahon. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na maunawaan na ang ebanghelyo ay hindi koleksiyon ng mga nakapagpapalakas na ideya, kundi isang pahayag tungkol sa ginawa ng Diyos sa pamamagitan ni Jesus sa kasaysayan. Inihahayag din ng paglilibing ang matapang na debosyon, sapagkat iniuugnay ni Jose ang kanyang sarili kay Jesus sa panahong ang paggawa nito ay maaaring magdulot ng kapahamakan sa kanyang katayuan at kaligtasan. Natututuhan ng Iglesia na ang pag-ibig kay Cristo ay madalas magmukhang mahal na katapatan kapag ang pag-asa ay tila inilibing, sapagkat ang mga alagad ay minsang kailangang parangalan si Jesus sa kadiliman bago nila maunawaan kung ano ang susunod na gagawin ng Diyos.

Mga Tapat na Saksi at ang Tahimik na Lakas ng mga Kababaihan

Nasaksihan ng mga tapat na kababaihan ang paglilibing ni Jesus, na nagpapakita na madalas ipinagkakatiwala ng Diyos ang mahahalagang patotoo sa mga hindi pinapansin ng mundo. Isinalaysay ni Lucas ang pagsunod ng mga babae, ang kanilang pagtingin sa libingan at kung paano inihimlay ang katawan, at ang paghahanda nila ng mga pabango bago magpahinga sa araw ng Sabbath, na nagbibigay-diin sa maingat na pagmamasid, praktikal na debosyon, at pagsunod kahit sa gitna ng dalamhati. Ang kanilang katapatan ay hindi maingay, ngunit ito ay matatag, at ito ay magiging mahalaga sa umaga ng muling pagkabuhay.

Hinuhubog ng patotoong ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ang debosyon ay madalas ipinapahayag sa karaniwang pagsunod kaysa sa dramatikong kilos. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na pahalagahan ang tahimik na katapatan, lalo na kapag ang kalungkutan ay nagpapahirap sa sigasig. Ipinapakita rin ng mga gawa ng kababaihan na ang pag-ibig kay Jesus ay nagpapatuloy kahit hindi tiyak ang kinalabasan, sapagkat naghanda silang parangalan Siya kahit hindi pa nila nauunawaan ang muling pagkabuhay. Natututuhan ng Iglesia na nakikita at ginagamit ng Diyos ang mga tapat na alagad na nananatiling naroroon at masunurin sa mga masakit na panahon, at ang ganitong katatagan ay madalas nagiging lupa kung saan tumutubo ang patotoo sa hinaharap. Nagsisimula ang kuwento ng muling pagkabuhay, sa isang banda, sa mga alagad na tumangging iwan si Jesus sa kamatayan.

Ang Walang Lamang Libingan at ang Pagpapahayag ng Tagumpay

Ipinahayag ang muling pagkabuhay ni Jesus bilang isang makasaysayang katotohanan, hindi bilang pribadong

damdamin, at ang walang lamang libingan ang naging unang pampublikong tanda ng tagumpay laban sa kamatayan. Isinalaysay ni Mateo ang pagsasabi ng anghel sa mga babae na huwag matakot, at ang pagpapahayag na wala na Siya roon sapagkat Siya ay muling nabuhay, na nag-uugat sa Kristiyanong pag-asa sa tiyak na pagkilos ng Ama. Ang mensahe ay hindi malabong pagpapalakas ng loob, ito ay pahayag na ang kamatayan ay natalo na.

Itinuturo ng pahayag na ito sa Iglesia na ang pananampalataya sa muling pagkabuhay ay hindi pag-asang walang batayan, ito ay pagtitiwala sa ginawa ng Diyos. Dapat ituro ng mga pastor na binabago ng muling pagkabuhay ang takot sapagkat pinatutunayan nito na ang pinakamatinding kaaway ay nabasag at ang Hari ay buhay. Ginagawa rin ng tagubilin ng anghel ang mga saksi bilang mga mensahero, na nagpapakita na ang katotohanan ng ebanghelyo ay dapat dalhin, hindi lamang hangaan. Natututuhan ng Iglesia na ang misyon ay nagsisimula sa walang lamang libingan, sapagkat ang muling nabuhay na Cristo ay lumilikha ng mga saksi na nagsasalita nang may katiyakang nakaugat sa katotohanan. Ang muling pagkabuhay ay hindi simbolo ng optimismo, ito ang pundasyon ng pagsamba, pagsunod, at tapang.

Ang Muling Nabuhay na Jesus at Kapayapaan para sa mga Natatakot na Alagad

Nagpakita si Jesus sa Kanyang mga alagad upang patunayan ang Kanyang muling pagkabuhay at ibalik ang kanilang tapang, na nagpapakita na ang Kanyang tagumpay ay personal, hindi lamang doktrinal. Isinalaysay ni Juan ang pagdating ni Jesus sa mga alagad sa likod ng mga nakasarang pinto, ang Kanyang pagbati ng kapayapaan, ang pagpapakita ng Kanyang mga kamay at tagiliran, at ang kagalakan ng mga alagad nang makita nila ang Panginoon.

Ang muling nabuhay na Hari ay hindi malayo, sapagkat Siya ay lumalapit sa mga natatakot at pinapalitan ang sindak ng kapayapaan.

Hinuhubog ng pagpapakitang ito ang pagiging alagad sa pamamagitan ng pagtuturo na ibinabalik ni Jesus ang mga nabigo sa halip na itaboy sila. Dapat tulungan ng mga pastor ang mga mananampalataya na makita na ang muling pagkabuhay ay hindi lamang nagpapatunay ng kapangyarihan, ito ay nagpapahayag ng awa, sapagkat ang mga alagad na tumakas ay sinasalubong ng kapayapaan, hindi ng paghamak. Binabago rin ng presensiya ni Jesus ang kahulugan ng seguridad, sapagkat ang mga nakasarang pinto ay hindi nakaprotekta laban sa takot, ngunit ang muling nabuhay na Panginoon ay nakapagbigay. Natututuhan ng Iglesia na ang pag-asa ng muling pagkabuhay ay nilalayong patatagin ang puso at baguhin ang pagsunod, sapagkat ang buhay na Cristo ay nananatiling kasama ng Kanyang bayan. Kapag naunawaan ng mga mananampalataya na si Jesus ay buhay, ang pagsamba ay nagiging mas payapa, ang pagsisisi ay nagiging mas may kumpiyansa, at ang misyon ay nagiging mas matatag.

Inatasan ng Buhay na Hari at Isinugo Nang May Awtoridad

Inatasan ni Jesus ang Kanyang mga alagad pagkatapos ng Kanyang muling pagkabuhay, na iniuugat ang misyon sa Kanyang pandaigdigang awtoridad at ipinapangako ang Kanyang presensiya habang sila ay humahayo. Isinalaysay ni Mateo ang pahayag ni Jesus na ang lahat ng awtoridad sa langit at sa lupa ay ibinigay sa Kanya, at ang Kanyang utos na gumawa ng mga alagad mula sa lahat ng bansa, na binabautismuhan at tinuturuan silang sumunod, kasama ang pangakong Siya ay laging sasama sa kanila. Ang atas ay

dumadaloy mula sa katotohanan ng muling pagkabuhay, sapagkat ang muling nabuhay na Cristo ang nagsusugo ng mga saksi sa ilalim ng Kanyang paghahari.

Itinuturo ng atas na ito sa Iglesia na ang misyon ay hindi pinapagana ng kumpiyansa ng tao, kundi ng awtoridad at presensiya ni Cristo. Dapat sanayin ng mga pastor ang mga mananampalataya na gumawa ng mga alagad sa pamamagitan ng matiising pagtuturo at isinasabuhay na pagsunod, hindi sa pamamagitan ng mababaw na panghihikayat. Pinoprotektahan din ng utos na magturo ng pagsunod ang Iglesia laban sa pagbabawas ng misyon sa mga sandaling desisyon na walang pagbubuo. Isinusugo ni Jesus ang Kanyang bayan bilang isang pamayanang hinubog ng Kanyang krus at muling pagkabuhay, na dala ang ebanghelyo nang malinaw at may pag-ibig sa mga bansa. Natututuhan ng Iglesia na ang muling nabuhay na Hari ay patuloy na naghahari at patuloy na nagsusugo, na nangangahulugang ang misyon ay hindi opsyonal at ang pagiging alagad ay hindi pribado. Dahil si Jesus ay buhay, ang Kanyang bayan ay humahayo.

TATLONG PARAAN UPANG IPATUPAD ANG NILALAMANG ITO SA IYONG TIYAK NA KONTEKSTO

Manalangin Gaya ni Jesus, Tapat sa Takot, Nakatuon sa Pagsunod

Itinuturo ng panalangin ni Jesus sa hardin na ang tapat na pakikipagbuno ay hindi kaaway ng pananampalataya, sapagkat dinadala ng pananampalataya ang takot sa Ama sa halip na itago ito. Isinulat ng may-akda ng Hebreo na si

Jesus ay naghandog ng mga panalangin at pakiusap na may malalakas na daing at luha, at Siya ay pinakinggan dahil sa Kanyang mapitagang pagpapasakop, na nagpapatunay na ang pagdurusang Anak ay may tunay na bigat ng damdamin at tunay na pagsunod. Ipinapakita ni Jesus ang panalangin na hindi itinatangi ang takot, ngunit tumatangging hayaang mamuno ang takot.

Sa iyong konteksto, nangangahulugan ito na ang pagiging alagad ay dapat magsama ng panalanging totoo, may paggalang, at masunurin, lalo na kapag ang pagsunod ay may kapalit na halaga. Dapat turuan ng mga pastor ang mga mananampalataya na pangalanan ang kanilang kinatatakutan, ang kanilang nais, at ang kanilang kailangang sundin, at pagkatapos ay ilagay ang lahat ng ito sa ilalim ng kalooban ng Ama nang may kababaang-loob. Hikayatin ang mga tao na bumuo ng mga gawi ng pagbabantay bago pa dumating ang krisis, sapagkat ang espirituwal na lakas ay bihirang nabubuo sa mismong sandali. Kapag natutong manalangin ang mga iglesia gaya ni Jesus, sila ay nagiging hindi palabas kundi matatag, sapagkat nagtitiwala sila sa Ama sa gitna ng pagdurusang at pinipili ang pagsunod kahit hindi ito madali.

Harapin ang Kawalang-Katarungan Nang Hindi Nagiging Mapait, Nagtitiwala sa Hari na Nagtiis

Nagtiis si Jesus ng kawalang-katarungan nang hindi isinusuko ang katotohanan, at ang Kanyang pagpipigil ay hindi kahinaan, kundi pagsunod na tumangging gumanti ng masama sa masama. Itinuro ni Pedro na si Cristo ay nagdusa at nag-iwan ng halimbawa, at nang Siya ay insultuhin, hindi Siya gumanti, kundi ipinagkatiwala Niya ang Kanyang sarili sa Isa na humahatol nang makatarungan. Ipinapakita ng tindig na ito na ang kapaitan ay hindi lamang ang posibleng tugon sa kawalang-

katarungan, sapagkat ipinapakita ng krus ang isang alternatibong landas na nakaugat sa pagtitiwala at kabanalan.

Sa iyong konteksto, nangangahulugan ito na dapat matutong magtiis ang mga mananampalataya ng maling pagtrato nang hindi inaampon ang mga pamamaraan ng kaaway. Dapat ituro ng mga pastor na ang katotohanan ay maaaring sabihin nang may katatagan nang walang paghamak, at ang pagdurusa ay maaaring tiisin nang hindi isinusuko ang pag-asa. Kabilang din dito ang pagsasagawa ng pagpapatawad na hindi padalus-dalos, sapagkat mahalaga ang mga hangganan at karunungan, ngunit ang paghihiganti ay dapat isuko sa Diyos. Kapag sinunod ng mga iglesia si Jesus dito, sila ay nagiging kapani-paniwalang mga saksi, sapagkat tumatangi silang hayaan ang galit ang maging panginoon. Nagtiis si Cristo ng mga hindi makatarungang paglilitis upang iligtas ang mga makasalanan, at ang Kanyang bayan ay maaaring magtiis ng hirap na may pusong nakasandig sa katarungan ng Ama.

Mamuhay at Maglingkod Nang May Kumpiyansa sa Muling Pagkabuhay, Hindi sa Takot

Ang muling pagkabuhay ni Jesus ay nangangahulugang ang kamatayan ay natalo at ang pagsunod ay hindi nasasayang, kaya maaaring mamuhay ang mga alagad nang may matatag na tapang sa halip na takot na nakasentro sa pagprotekta sa sarili. Ipinahayag ni Pablo na dahil sa muling pagkabuhay, ang mga mananampalataya ay maaaring manatiling matatag at ibigay ang kanilang sarili nang lubos sa gawain ng Panginoon, yamang ang kanilang pagpapagal ay hindi nawawalan ng kabuluhan. Ang kumpiyansa sa muling pagkabuhay ay hindi nag-aalis ng dalamhati, ngunit inaayos nito ang mga prayoridad, sapagkat ang hinaharap ay sinisiguro ng buhay na Hari.

Sa iyong konteksto, nangangahulugan ito na dapat suriin ng mga Kristiyano ang mga pasya batay sa walang hanggan sa halip na sa pansamantalang ginhawa. Dapat hikayatin ng mga pastor ang mga mananampalataya na maglingkod nang tapat, makipagkasundo nang mabilis, at magpatotoo nang malinaw, sapagkat ang muling nabuhay na Cristo ay naroroon at naghahari. Kasama rin dito ang pagtanggap sa tukso na ituring ang misyon bilang opsyonal kapag ang kultura ay nagiging mapanghamon, sapagkat isinusugo ng buhay na Jesus ang Kanyang bayan na may awtoridad at pangako ng Kanyang presensiya. Kapag namuhay ang isang iglesia na may kumpiyansa sa muling pagkabuhay, ito ay nagiging hindi gaanong balisa, mas mapagbigay, at mas matiyaga, sapagkat ang pag-asa ay nakaugat sa ginawa ng Diyos, hindi sa mga banta ng mga pangyayari. Buhay si Jesus, kaya maaaring sumunod ang Kanyang bayan nang may tapang.

KONKLUSYON

Inihahayag ng pagdurusa, kamatayan, at muling pagkabuhay ni Jesus ang banal na sentro ng kaligtasan ng Diyos, sapagkat inililigtas ng Hari ang mga makasalanan sa pamamagitan ng pagdadala ng hindi nila kayang dalhin at sa pamamagitan ng pagwawagi laban sa hindi nila kayang talunin. Ipinapakita ng Getsemani ang masunuring pagpapasakop, inilalantad ng mga paglilitis ang kawalang-katarungan ng tao at espirituwal na pagkabulag, at ipinapakita ng krus ang mahal na awa na tumutupad sa plano ng Ama. Hindi lamang nagturo si Jesus tungkol sa kaharian, binili Niya ang isang bayan para sa kaharian sa pamamagitan ng masunuring sakripisyo. Ang ebanghelyo ay hindi panawagan sa moral na pagbuti, kundi pahayag na ang Anak ay kumilos nang tiyak upang ipagkasundo ang

mga makasalanan at ibalik ang pagsamba sa ilalim ng paghahari ng Diyos.

Ipinapahayag naman ng muling pagkabuhay na ang ipinako sa krus na Hari ay ang buhay na Panginoon, pinatotohanan ng Ama, at naghaharing may awtoridad na hindi kayang hamunin ng kamatayan. Dahil buhay si Jesus, nagiging posible ang pagiging alagad, nagiging mahalaga ang misyon, at nagiging matibay ang pag-asa, sapagkat ang hinaharap ay hindi sinisiguro ng lakas ng tao. Ang Iglesia ay tinatawag na sumunod kay Jesus sa panalanging may pagpapasakop, katapatang may anyong krus, at kumpiyansa sa muling pagkabuhay, hindi bilang mga tagapanood ng isang relihiyosong kuwento, kundi bilang mga mamamayan ng isang buhay na kaharian. Ang nagdurusang Tagapagligtas at ang muling nabuhay na Panginoon ay iisang Jesus, at ang Kanyang natapos na gawain ay humihingi ng pagsamba, pagsisisi, at tapat na pagsunod.

MGA TANONG NA PAG-IISIPAN

1. Saan mo kailangang isabuhay ang pagpapasakop ni Jesus sa panalangin, na dinadala ang tapat na takot sa Ama habang pinipili ang pagsunod?
2. Anong uri ng presyon o kawalang-katarungan sa iyong buhay ang nagtutulak sa iyo tungo sa kapaitan, at paano binabago ng pagpipigil ni Jesus ang iyong tugon?
3. Sa anong praktikal na paraan hinahamon ng krus ang isang nakatagong bahagi ng pamumuno sa sarili na iyong iningatan laban sa awtoridad ni Cristo?
4. Paano babaguhin ng kumpiyansa sa muling pagkabuhay ang isang pasyang kasalukuyan mong ginagawa mula sa takot patungo sa tapat na pagsunod?

5. Anong isang hakbang ng patotoo o paglilingkod ang tinatawag ni Cristo na gawin mo sapagkat Siya ang muling nabuhay na Hari na nagsusugo ng Kanyang mga alagad?

EPILOGO

Hindi nananatili si Jesucristo sa mga pahinang iyong nabasa, sapagkat Siya ang buhay na Panginoon na patuloy na nagsasalita, patuloy na nagpapastol, at patuloy na naghahari. Ipinakikilala Siya ng mga Ebanghelyo bilang masunuring Anak na naghahayag ng Ama, humaharap sa kasalanan nang walang kompromiso, at tumatanggap ng mga makasalanan nang hindi pinapahina ang kabanalan. Kung ginampanan ng aklat na ito ang layunin nito, hindi lamang nito binigyang-kaalaman ang iyong isipan, muli ka nitong inilagay sa ilalim ng awtoridad ni Jesus, kung saan ang pagsamba ay nagiging may paggalang, ang pagsisisi ay nagiging tapat, at ang pagiging alagad ay nagiging matibay. Hindi kailanman lalakas ang Iglesia sa pamamagitan ng malabong paghanga kay Jesus, kundi sa pamamagitan ng malinaw na pagpapasakop kay Jesus ayon sa Kanyang tunay na pagkakakilanlan.

Ibinubunyag din ng buhay ni Jesus ang isang tukso na hindi kailanman lumilisan sa mga may-gulang na mananampalataya, ang tukso na gawing domestikado si Cristo. Mas gusto natin ang isang Jesus na sumasang-ayon sa ating mga hilig, nagpapala sa ating mga plano, at nananatiling ligtas sa loob ng ating mga paboritong kategorya. Ngunit ang Jesus ng mga Ebanghelyo ay tumatangging mapasailalim sa pamamahala ng tao, sapagkat Siya ay hindi isang pandagdag sa relihiyon, Siya ang Hari. Pumapasok Siya sa mga lungsod, nililinis ang mga templo, hinaharap ang pagkukunwari, at tinatawag ang mga alagad na pasanin ang krus, sapagkat labis Niya silang mahal upang iwan silang nasa ilalim ng pamumuno sa sarili. Ang Kanyang awa ay hindi mapagpalusot, at ang Kanyang kabanalan ay hindi malamig.

Habang bumabalik ka sa karaniwang mga gawain, alalahanin na ang ministryo ni Jesus ay palaging nakaugat sa karaniwang mga lugar, mga daan, mga hapag-kainan, mga bangka, mga sinagoga, at mga pag-uusap kung saan nahahayag ang mga puso. Nakilala Niya ang mga tao sa mga puntong may matinding presyon ng takot, hiya, karamdaman, gutom, at pagmamataas, at patuloy pa rin Niya itong ginagawa. Ang may-gulang na pagiging alagad ay hindi napapanatili ng paminsang inspirasyon, kundi ng araw-araw na katapatan na naipapahayag sa panalangin, pag-iisip na hinuhubog ng Kasulatan, kababaang-loob sa mga relasyon, at pagsunod kapag walang pumapalampak. Ang Jesus na tumawag sa mga mangingisda ay patuloy na tumatawag sa mga nasa hustong gulang na may mga pananagutan, pagkabigo, at masalimuot na pasanin, at ang Kanyang tawag ay nananatiling simple at ganap, sumunod Ka sa Akin.

Dapat manatiling sentro ang krus, hindi bilang isang relihiyosong simbolo, kundi bilang tiyak na gawa kung saan tiniyak ni Jesus ang kapatawaran at itinatag ang bagong tipan. Nawawala ang linaw ng Iglesia kapag itinuturing nito ang krus bilang halimbawa lamang at hindi bilang ganap na tagumpay. Hindi lamang ipinakita ni Jesus kung paano magdusa, pinasan Niya ang kasalanan, tinugunan ang katarungan, at binuksan ang daan tungo sa pakikipagkasundo sa Diyos. Kapag naliligaw ang mga mananampalataya tungo sa moralismo, napapagod ang kaluluwa, sapagkat hindi kayang buhatin ng sariling pagsisikap ang bigat ng pagkakasala. Kapag bumabalik ang mga mananampalataya sa krus, ang pagsamba ay nagiging mapagpasalamat, ang pagsisisi ay nagiging may pag-asa, at ang pagsunod ay nagiging tugon sa awa, hindi kabayaran para sa pagtanggap.

Dapat ding manatiling sentro ang muling pagkabuhay, sapagkat ang pananampalatayang Kristiyano ay hindi nakabatay sa isang patay na bayani, kundi sa isang muling nabuhay na Hari na naghahari at nagsusugo. Ang muling nabuhay na Jesus ay hindi lamang umaaliw, Siya ay nagsusugo, at iniaangkla Niya ang pagsusugong iyon sa Kanyang awtoridad at presensiya. Ipinangako Niya na Siya ay laging kasama hanggang sa katapusan ng panahon, na nangangahulugang ang misyon ng Iglesia ay hindi kailanman isinasagawa nang mag-isa o sa pamamagitan ng lakas ng tao. Ang kumpiyansa sa muling pagkabuhay ay hindi nag-aalis ng hirap, ngunit inaalis nito ang kawalang-pag-asa, sapagkat ang pagsunod ay hindi kailanman nasasayang kapag buhay ang Hari.

Ibig sabihin nito, ang iyong pagiging alagad ay hindi pangunahing tungkol sa pagpapabuti ng sarili, kundi tungkol sa pakikipag-ugnayan kay Cristo na nagbubunga ng pagsunod, ugali, at patotoo. Hinuhubog ni Jesus ang Kanyang bayan sa pamamagitan ng Kanyang Salita, ng Kanyang Espiritu, at ng Kanyang Iglesia, hinuhubog ang kababaang-loob kung saan dating namayani ang pagmamataas, ang pagpapatawad kung saan dating nanirahan ang kapaitan, at ang tapang kung saan dating kumontrol ang takot sa mga pasya. Maraming mananampalataya ang nagnanais ng pagbabago nang walang pagpapasakop, ngunit itinuturo ng mga Ebanghelyo na binabago ni Jesus ang mga sumusunod sa Kanya nang malapitan. Ang kalusugan ng Iglesia ay laging nakaugnay sa kung itinuturing ba nito ang pagiging alagad bilang tunay na buhay sa ilalim ng paghahari ni Jesus, sa halip na bilang gawaing panrelihiyon na isinasabay sa mas mahalagang mga katapatan.

Para sa mga lider, guro, at pastor, ang buhay ni Jesus ay parehong kaaliwan at pagwawasto. Kaaliwan ito sapagkat

sapat ang awtoridad ni Jesus para sa mga pangangailangan ng Iglesia, at pagwawasto ito sapagkat ang pamumunong tulad ni Cristo ay hindi kailanman itinatayo sa manipulasyon, imahe, o kontrol. Siya ay nagpastol na may katotohanan at lambing, humarap sa pagkukunwari nang walang takot, at naglingkod nang hindi naghahangad ng katayuan. Kung ikaw ay namumuno, ikaw ay tinatawag na mamuno bilang isang nasa ilalim ng awtoridad, hindi bilang isang nagtatangkang maging awtoridad. Ang Iglesia ay hindi sa iyo upang pamahalaan, ito ay kay Cristo upang linisin at ingatan, at ang tapat na pamumuno ay itinuturo ang mga tao patungo sa Kanya, hindi patungo sa iyong sarili.

Habang isinasara mo ang aklat na ito, huwag mo itong ituring bilang wakas, kundi bilang panibagong paanyaya na magpatuloy sa paglakad kasama si Jesus sa mga Ebanghelyo nang may paggalang at pagiging mapagmatyag. Ang layunin ay hindi kailanman ang pag-angkin ng kaalaman tungkol kay Cristo, kundi ang maangkin ni Cristo sa pag-ibig at pagsunod. Sinabi ni Jesus na kung Siya ay minamahal, ang Kanyang mga utos ay tutuparin, at ang iisang pangungusap na iyon ay pinag-uugnay ang pagsamba, pagiging alagad, at misyon sa iisang landas na nakasentro kay Cristo. Ang Hari na iyong pinagmunihan dito ay karapat-dapat sa iyong buong buhay, at Siya ay sapat na banayad upang tanggapin ka, sapat na malakas upang ingatan ka, at sapat na banal upang baguhin ka.

TALAN NG MGA TERMINO

Anak ng Diyos

Ang natatanging pagkakakilanlan ni Jesus bilang ganap na Diyos, na kabahagi ng kalikasan at awtoridad ng Ama.

Awtoridad

Ang makatarungan at lehitimong kapangyarihan ni Jesus na magsalita, kumilos, magpatawad, humatol, at maghari bilang Anak ng Diyos.

Bagong Tipan

Ang nagbubuklod na ugnayang itinatag ng Diyos na tumutukoy sa pagiging kabilang, mga pangako, at pananagutan, na ganap na natupad kay Jesus.

Banal na Pamumuhay

Ang moral na kalinisan at kasakdalan ng Diyos na nahayag sa buhay ni Jesus at hinihingi sa mga kabilang sa Kanya.

Disipulado

Isang pamumuhay ng pagsunod kay Jesus, pagkatuto mula sa Kanya, at pagpapasakop ng bawat bahagi ng buhay sa Kanyang paghahari.

Incarnasyon

Ang katotohanang ang walang hanggang Anak ng Diyos ay nagkatawang-tao bilang si Jesucristo.

Kaharian ng Diyos

Ang aktibong paghahari at pamamahala ng Diyos na nahayag at sinimulan sa buhay, ministeryo, kamatayan, at muling pagkabuhay ni Jesus.

Kamatayan sa Krus

Ang paraan ng pagdurusa at kamatayan ni Jesus kung saan naisakatuparan ang pagtubos sa pamamagitan ng masunuring sakripisyo.

Kapatawaran

Ang pag-alis ng pagkakasala at pagpapanumbalik ng ugnayan sa Diyos na naging posible sa pamamagitan ng sakripisyo ni Jesus.

Kasalanan

Ang paghihimagsik ng tao laban sa Diyos na naghihiwalay sa tao mula sa Kanya at nagdudulot ng pagkakasala at kamatayan.

Katuwiran ng Pagbabayad-sala

Ang gawa ni Jesucristo kung saan hinarap ang kasalanan, inalis ang pagkakasala, at naging posible ang pakikipagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang sakripisyong kamatayan.

Mesiyas

Ang ipinangako at pinahirang Hari na isinugo ng Diyos upang iligtas ang Kanyang bayan, na ganap na natupad kay Jesucristo.

Muling Pagkabuhay

Ang pisikal na muling pagkabuhay ni Jesus mula sa kamatayan na nagpapakita ng tagumpay laban sa kamatayan at nagpapatunay ng Kanyang pagkakakilanlan at awtoridad.

Pagliligtas

Ang paglaya mula sa kasalanan, kamatayan, at pagkakahiwalay sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesucristo.

Pagpapabanal

Ang patuloy na gawain ng Diyos sa paghuhubog sa mga mananampalataya tungo sa kabanalan at pagkakatulad kay Cristo.

Pagpapalit

Ang katotohanang kinuha ni Jesus ang lugar ng mga makasalanan, pinasan ang nararapat sa kanila upang sila ay tumanggap ng biyaya.

Paghahari ni Jesus

Ang kataas-taasang awtoridad at karapatan ni Jesus na mamuno sa buong nilikha at sa bawat buhay ng tao.

Pagsamba

Ang tamang tugon sa Diyos sa pamamagitan ng paggalang, pagsunod, pasasalamat, at debosyon na nakasentro kay Jesucristo.

Pagsisisi

Ang pagtalikod sa kasalanan at pamumuno sa sarili patungo sa Diyos sa mapagpakumbabang pagpapasakop at pananampalataya.

Pagsubok sa Hukuman

Ang hindi makatarungang mga paglilitis na dinanas ni Jesus na humantong sa Kanyang pagpapako sa krus.

Pagsunod

Ang tapat na pagpapasakop sa kalooban ng Diyos na ganap na ipinakita ni Jesus at inaasahan sa Kanyang mga tagasunod.

Pagtubos

Ang pagliligtas mula sa kasalanan at mga bunga nito sa pamamagitan ng nagliligtas na gawa ni Jesucristo.

Saksi

Ang patotoong ibinibigay sa pamamagitan ng mga salita at gawa na nagpapahayag kung sino si Jesus at kung ano ang Kanyang ginawa.

Sakripisyo

Ang pag-aalay ng buhay ni Jesus upang harapin ang kasalanan at maibalik ang sangkatauhan sa Diyos.

Templo

Ang sentro ng pagsamba ng mga Judio na kumakatawan sa paninirahan ng Diyos sa Kanyang bayan, na hinarap at tinupad ni Jesus.